DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LEXI C. FOSS

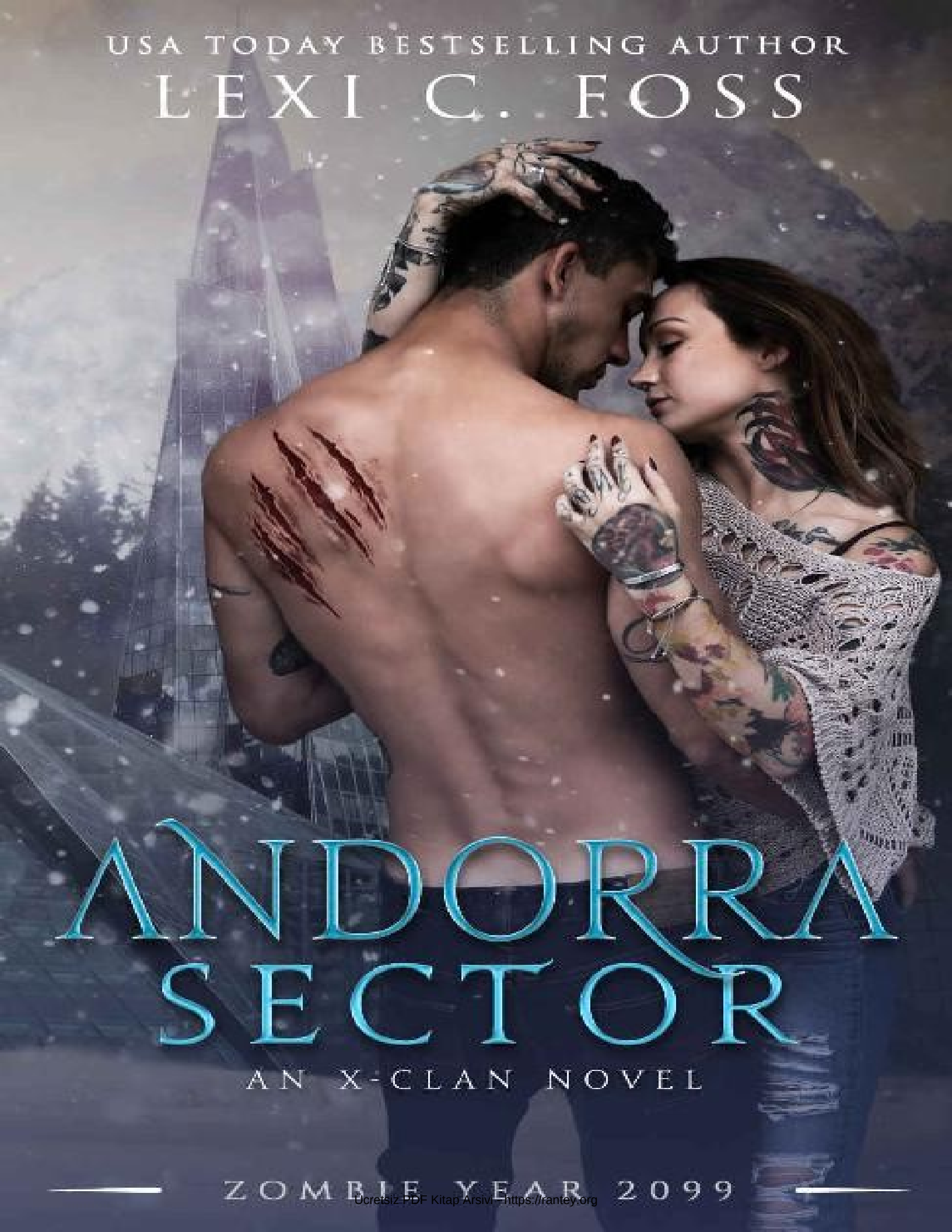

ANDORRA SECTOR

AN X-CLAN NOVEL

ZOMBIE YEAR 2099

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi – https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANDORRA SECTOR

AN X-CLAN NOVEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LEXI C. FOSS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir
Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Andorra Sektörü

Telif Hakkı © 2020 Lexi C. Foss

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz. Bu kitap ticari veya ticari olmayan amaçlarla başkalarına yeniden dağıtılamaz.

Düzenleme tarafından: Outthink Editing, LLC

Kapak Tasarımı: Krys Janae, TakeCover Design Fiends

Kapak Fotoğrafçılığı: CJC Fotoğrafçılık

Modeller: Riley Rebecca & Taylor Scott

Yayınlayan Ninja Newt Publishing, LLC

Dijital Baskı

ISBN: 978-1-950694-28-0

Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Katie'ye, tüm uzun konuşmalar, beyin fırtınaları, Florida'ya uzun araba yolculuklarında bana eşlik ettiği ve harika arkadaş olduğu için. Kader bizi tanıştırdığı için çok mutluyum ve
Önümüzdeki uzun yıllar için sabırsızlanıyorum. İsminizin bir varyantını ödünç almama izin verdiğiniz için de teşekkür ederim. Bu senin için. <3

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Zombi Yılı 2099
Andorra Sektörü
X-Clan Serisi

Önsöz

1. Kat
2. Ander
3. Kat
4. Ander
5. Kat
6. Ander
7. Kat
8. Ander
9. Kat
10. Ander
11. Kat
12. Ander
13. Kat
14. Ander
15. Kat
16. Kat
17. Kat
18. Ander
19. Kat
20. Ander
21. Kat
22. Ander
23. Ander

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

24. Kat
25. Kat
26. Ander
27. Kat
28. Ander
29. Kat
30. Ander
31. Kat

Sonsöz

X-Clan: Deneyi Kış Oku
Shadowlands Sektörü
Zombi Yılı 2099
Teşekkür Lexi C.
Hakkında Foss Ayrıca
yazan Lexi C. Foss

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zombi Yılı 2099

Anna Edwards - Dondurulmuş Sektör

Lexi C. Foss - Andorra Sektörü

Nala Kingsley - Voodoo Sektörü

Kira Nyte - Hellsbreath Sektörü

Erin Bedford - Kalp Sektörü

Lucy Auburn - Kraliçe Sektörü

Mila Young - Shadowlands Sektörü

Melody Rose - Kraliyet Vampir Sektörü

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

A N D O R R A S E K T O R

A N X - C L A N N O V E L

Katriana Cardona
X-Clan beni bulduğu an hayatım sona erdi.

Isırılmış
.
Döndü.
Ve onun tarafından sahiplenildi.

Genetik işaretlerim beni nadir bir Omega olarak etiketliyor. Ama içimde tamamen dişi bir alfayım. Ve topallamayacağım. Hatta
Andorra Sektörünün Alfa'sı.

Ander Cain bana koruma sözü
veriyor. Zevk ve acıyla dolu yeni bir
dünya.
Ama karşılığında her şeyimi istiyor.
Beni zorla götürmek anlamına gelse bile.

İçimdeki savaştan vazgeçersem lanetleneceğim. Son 21 yılımı yürüyen ölülerle savaşarak geçirdim. İşim bittiğinde bu kurtlar neye uğradıklarını şaşıracaklar.

Ander Cain
Hayatım onu bulduğum an başladı, sevgili küçük eşimi. O, Andorra Sektörünün ihtiyaç duyduğu doğa gücü.

bize gelecek için umut veriyor. Devam etmek ve topraklarımızı zombi istilasından korumak için bir neden.

Yine de bizim kurallarımıza göre oynamayı reddediyor.

İnsanların hayatta kalmak için her şeyi yapabileceği bir zamanda doğdu, sürü hiyerarşisine veya türümüzün uyduğu yasalara alışkın değil. Ama öğrenecek. Ve ben de onu eğiten kişi olmaktan büyük keyif alacağım.

Katriana Cardona benimle istediği kadar ama sonunda benim olacak. Boyun eğse de eğmese de.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

T H E X - C L A N S E R I E S

Yazdığım her seri kafamdaki sesler tarafından dikte edilir ve şekillendirilir. Bu seri Andorra'nın ortasında karlı bir tepede aklıma geldi.

Ses, gelecekte insanların yüzde 90'ını etkileyen bir hastalıkla boğuşan bir dünya hakkında fısıldamaya başladı. zombi benzeri yaratıklara dönüştürdü. Onlara Enfekte diyordu. Etrafta dolaştım, hikâyesi zihnimde gelişirken onu dinledim. Dağ mağaralarında hayatta kalan, Enfekte'den ve dünyanın tüm doğaüstü varlıklarından saklanan bir insandı. Ta ki bir kurt onu bulup her şeyi değiştirene kadar.

Hikayesi bir gecede Andorra Sektörüne dönüştü. Bu da zihnimin içinde oynayabileceği yepyeni bir dünyaya dönüştü.

Şu anda, dünyanın dört bir dağılmış üç kitap planlıyorum. Hepsi de kurtları ve onların bu acımasız dünyada hayatta kalmalarını konu alıyor.
distopik bir evren.

Sonuç olarak daha karanlık. Çok seksi. Ve kalbi zayıf olanlar için değil.

Şüpheli rıza sizi rahatsız ediyorsa, bu dünyayı atlamayı düşünün. Çünkü benim kurtlarım tam rızaya inanır. Güç değişimi. Kanunları Alfalar yapar. Ben sadece sesleri için bir gemi ve bu da onların hikayelerinin hayat

bulmuş hali... Keyfini çıkarın.

Sevgi
ler,
Lexi

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sevgili İnsan,

Benim toplumum sizinkinden farklı. Bizim kurallarımız var. Alfalar yönetir. Omegalar boyun eğer. Betalar hayatta kaldıkları için şanslılar. Eğer güç değişimi size göre değilse, okumayı bırakın derim. Ama küçük kedimi nasıl dize getirdiğimin hikayesini okumak istiyorsanız, devam edin ve sayfayı çevirin. Sana meydan okuyorum.

Merak etmeyin, aldığı kadar iyi veriyor. Ander

Cain

OceanofPDF.com

KAT

"AKLINDAN NE GEÇIYORDU?" Bir köknar ağacının arkasına eğilerek talep ettim.

Tamamen ve tamamen boku yemiştik.

"Kapa çeneni ve yürü!" Maxim tersleyerek karlı tepeden aşağı indi.

İçimden bir küfür savurarak, Molly ve Peter yanımda olduğu halde peşinden koştum. Onlar da benim kadar öfkeliydiler, liderimize duydukları öfke öğleden sonra havasındaki soğuğu biraz olsun yok eden bir sıcak dalgası gibiydi.

Jack ve Serif'i zaten bir mil geride, pusuya düştükleri yerde kaybetmiştik.

Andorra Sektörüne giden bir gıda nakliyesine saldırıyor diye düşündüm. Lanet olası aklını kaçırmış. Maxim bir yiyecek kaynağı bulduğunu iddia ettiğinde, avlanmaya gittiğimizi düşünerek yardım etme fırsatına atlamıştım. Lanet bir kurt klanından çalmaya değil.

Eğer bunu atlatabilirsek, tekmeleyecektim.

Havada çınlayan bir kurşun omzumun üzerinden vızıldayarak geçti. Eğildim ve yuvarlandım, bir sonraki mermi başımın çok yakınına düştü.

Sonra Maxim'in önüne dev bir kurt indi ve bizi etkili bir şekilde sıkıştırdı.

Oh, kahretsin...

Karşımızdaki şekil değiştirene meydan okumamak gerektiğini bildiğim için hemen başımı öne eğdim. Muhtemelen sadece bir Beta'ydı ama fark etmezdi. Bir insanın -benim gibi- Andorra Sektörü'nün kurtları karşısında hiç şansı yoktu.

Maxim'in ölüm arzusuna sahip olmasının nedeni de buydu. Ne yapmaya niyetlendiğini fark etseydim, onu asla buraya kadar takip etmezdim. Şimdi pişman olmak için çok geç.

Molly yanımda yere düştü, Peter da arkamdaydı.
Maxim ayakta durmaya devam ederken, duruşu sertti. Aptal.

Etrafımızda kar yağıyor, ağaçların arasından kurt ve insan kılığına girmiş başka şekil değiştirenler çıkıyordu. Onlara meydan okumak istemediğim için bakışlarımı kara sabitledim.

Bir bahaneye ihtiyacımız vardı. Bir plana. O kamyona neden atladığımızı açıklayacak bir şey. Bariz olanın dışında, içerideki yemeği istiyorduk.

Kış mevsimi yiyecek aramak için her zaman en kötüsüydü ve dağlarda yaşamak kara gömülmek demekti. Şehirleri riske atamazdık - etrafta dolaşan çok fazla Enfekte vardı - ve Andorra yakınlarında ikamet etmek bize her zaman bir nevi güvenlik sağlamıştı. Kurtlar dünyanın diğer yırtıcılarını korkutuyordu. Ancak kendileri de yırtıcıydı ve ortalıkta dolaşan alçakgönüllü insanlardan pek hoşlanmıyorlardı. Ve içinde bulunduğumuz mevsim yiyecek kaynağımızı azalttı.

Bu yüzden çaresiziz.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış bakalım?" diye gür bir ses duyuldu.

Karda bir çift bot belirip kalın, kaslı bacaklara yapışan siyah kot pantolona doğru yükselirken yutkundum.

Kesinlikle bir Alfa.

Hiç şüphe yok.

Umarım Alfa-Ander Cain değildir. Adını düşünmek bile içimde bir ürperti yaratıyordu. Onu hiç görmemiştim, görmek de . Acımasızlığı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Demir bir yumruk altında yönetildiği, kubbenin dışında yaşayan biz insanlar tarafından bile iyi biliniyordu.

Sürü etrafımızda dönmeye başladığında hava güçle karıncalandı, niyetleri kötülükle vurgulandı.

Yutkundum. Tepki verme, dedim kendime. Kaçma. Kaçma.

-

Maxim hareket etti, güneş ışığında gümüş rengi bir ışık yanıp sönüyordu.

ve hırıltı sesleri duyulmaya başladı.

Eski liderimiz birkaç kurdun ağırlığı altında yere yığılırken Molly çığlık attı. Kan, Alfa'nın ayakkabısının yanına düşen bir tabancayla birlikte karın üzerine sıçradı.

Moron onlardan birini vurmaya çalışmıştı.

Bir göz devirmeyi bastırdım, benden beş adım ötede katliam yaşanırken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Molly beni yakaladı, ancak hırlayan bir erkek ona çenesini kapamasını söyleyerek çekip uzaklaştırdı.

Bu da Peter'ı kışkırttı.

Ve daha fazla yırtılma, hırlama ve gıcırdama başladı.

Dizlerimin üzerinde kaldım, başımı eğdim ve etrafımdan yayılan şiddet karşısında irkilmemek için elimden geleni yaptım. Evet, bunlar benim arkadaşlarımdı. Ama bu kadar uzun süre kurt eti olmak için hayatta kalmamıştım.

Alfa öne doğru bir adım attı ve elini kaldırarak karışık kumral saçlarımı taradı.

Nefes al, bir, iki, üç.

Nefes ver, bir, iki, üç.

İç koçluğumla ilgili sorun, onun odunsu kokusunun her nefes alışımda beni boğmasıydı. Böylesine vahşi, erkeksi bir tat ve evdeki tüm erkeklerden çok farklıydı.

O da temizdi. Yılın bu zamanı için bir başka anormal özellik, çünkü tüm akarsular donmuşken dışarıda yıkanmak zordu. Tabii ki bu Andorra Sektörü için bir sorun değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parmağını çenemde gezdirerek, "Mürettebatın içindeki tek zeki kişi senmişsin gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Bana ne yaptığını söylersen belki yaşamana izin veririm."

Amacımızı zaten bildiği için -bilmediği çok açıktı- ona gerçeği söylemekte bir sakınca görmedim. Yaşamama gerçekten izin vereceğinden çok şüphe etsem de. Ama birlikte oynamak benim tek seçeneğimdi.

Denemek pes etmekten iyidir.

Boğazımı temizledim. "Maxim bize bir yiyecek kaynağı bulduğunu söyledi. Bahsetmediği şey ise bu besin kaynağının sahipleriydi, geri kalanımız bunu çok geç öğrendi." Kelimeler istediğimden daha hırıltılı çıkmıştı, bunun sebebi de kışın ortasında ormanda yaptığım beklenmedik koşuydu.

"Peki Maxim kim?"

Çok yavaşça, sağımda kurtların hâlâ ziyafet çektiği kanlı yığını işaret ettim. "O."

"Anlıyorum." Dokunuşu çenemi çimdiklemek için aşağı kaydı. Yüzümü yukarı doğru çekti, koyu renk gözleri dizlerime kadar her bir özelliğimi araştırdı, inceledi, okşadı. "Ama sen çok güzelsin."

Sadece sözleri yüzünden değil, bakışlarında filizlenen karanlık ilgi parıltısı yüzünden de kalbim küt küt atmaya başladı. Erkek kurtlar izin istemezdi. İstediklerini, istedikleri zaman alırlardı. Ve genellikle kendi türlerine binmeyi tercih etseler de, bir şekil değiştirenin bir insan evcil hayvan alması duyulmamış bir şey değildi.

Başımı önce bir yana sonra diğer yana eğdi. "Adın ne senin, insan?"

Cevap vermem bir aldı, dilim ağzım için çok kalındı. "Kat."

"Kat," diye tekrarladı, dudakları kıvrıldı. "Ne kadar uygun. Bana meraklı bir kedi yavrusunu hatırlatıyorsun." Başımın üzerinden baktı. "Mırıldayan kedigillerden hoşlanırım."

Kıkırdamalar onun sözlerini karşıladı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çenemi serbest bırakarak, "Ayağa kalk, kedicik," dedi. "Sana daha iyi bakmak istiyorum."

Elini uzattı.

Onu kullanmadım, onun yerine yükselmek için kendi gücüme güvenmeyi seçtim.

Dolgun dudaklarını süsleyen sırıtış bana onayladığını ve meydan okumamı eğlenceli bulduğunu söyledi. Belki de her şeye rağmen onun elini tutmalıydım.

"Dön," diye talimat verdi, komutunu anlamamam ihtimaline karşı parmağıyla dairesel bir hareket yaptı.

İğne.

Kalın bir yutkunmayla istediğini yaptım ve etrafımdaki katliamı fark etmemek için elimden geleni yaptım.

Ama bütün o kanı görmemek çok zordu.

Hepsi öldü. Molly

bile.

Ona çenesini kapatmasını söylediklerinde, dinlediğini sanmıştım.

Ama hayır. Onu susturmuşlardı. Süresiz olarak.

Tamamen yalnızdım ve etrafım en az yirmi şekil değiştirenle çevriliydi. Muhtemelen daha fazla.

Kaderimle ilgili hiçbir soru işareti yoktu. Eğer hayatta kalırsam, gitmeme izin verdikleri için olmayacaktı.

Alfa'yla tekrar yüzleşirken yeni bir plan yapmaya karar verdim. Birlikte oynamak. Mümkün olduğunda kaçmak.

Kubbenin duvarlarını iyi biliyordum, tüm giriş ve çıkışların nerede olduğunu biliyordum. Çünkü hayatımı onlardan kaçarak geçirmiştim. İlk defa onları arayacaktım, kaçmak için.

"Hmm..." Gece yarısı bakışları merakla ve daha karanlık bir şeyle titriyordu. Midemi bulandıran bir şey.

Bir pençe darbesiyle beni öldürebilirdi ve ifadesinden yayılan yoğunluk bunu düşündüğünü doğruluyordu.

"Maxim'in bu saçma saldırının organizatörü olduğunu iddia ediyorsunuz," dedi düşünceli bir şekilde. "Ne yazık ki onun için gerçeği doğrulayamıyor." Bir adım daha yaklaşarak beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona bakmaya devam etmek için başımı geriye eğdim. "Bana şunu sor tatlım. Andorra Sektöründen değilse hangi yiyecek kaynağından çalmayı bekliyordun? İki yüz millik bir yarıçap içindeki tek koloni biziz."

"Bunun bir gıda sevkiyatı olduğunu fark etmemiştik." Sesimdeki tınıyı yok etmeyi umarak boğazımı temizledim. Bakışlarını korumak ciddi bir çaba gerektiriyordu. İçgüdülerim diz çöküp gözlerimi botlarına dikmemi söylüyordu. Ama yüz hatlarımdaki gerçeği görmesine ihtiyacım vardı. Yaşamama izin vermesinin tek yolu buydu - eğer masumiyetime inanırsa.

Ve ben, aslında, masumdum.

"Ava gittiğimizi sanıyordum," diye devam ettim kısık sesle. "Yola çıkana kadar hedefimizin bir kamyon olduğunu bilmiyordum."

Alfa beni sessizce süzdü. Ona bakmaya devam etmek fiziksel olarak acı veriyordu, içim teslim olmam için yalvarıyordu.

Çok büyük.

Çok güçlü.

Çok otoriter.

Gözlerimi kırptım, alt dudağım titremeye başlamıştı.

Hiçbir şey söylemedi, sürüsü de kendisi gibi

ölümcül derecede sessizdi. Uzuvlarım titriyordu.

Kalp atışlarım hızlandı.

Ta ki bir saniye daha dayanamayana kadar, bacaklarım beni yere indiren şaşmaz bir teslimiyet dalgasına teslim olurken dudaklarımdan bir nefes koptu.

Dizlerimin toprağa çarpması canımı acıttı. Kot pantolonum tenimi korumak için çok az şey yaptı, kan kokusu havada demir tadı veriyordu. Belki de benimdi. Belki de etrafımdaki katliama aitti. Bilmiyordum, zihnim başka türlü erkek Alfa'nın baş döndürücü sarhoşluğu tarafından tüketilmişti.

Ben bir kurt değildim ama onun hâkimiyetini iliklerime hissettim. Onun türüne yabancı olmasam da, bırakın bir klanı, bir şekil değiştirene bile hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Bir Enfekte ordusuyla yüzleşmeyi tercih ederdim. En azından onları nasıl öldüreceğimi biliyordum. Gözlerinin arasına bir kurşun sıkarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şekil değiştirenler tamamen farklı bir hayvandı. Tam anlamıyla.

Alfa saçlarımı okşayarak, "Çok güzel boyun eğiyorsun," diye övdü. Parmakları boynuma doğru ilerledi, dokunuşu aldatıcı bir şekilde nazikti. "İtiraf etmeliyim ki, tenini kaplayan rengi keşfetmeyi merak ediyorum."

Titredim.

Dövmelerimi kastediyordu. Sol tarafımı süslüyor, kaymaktaşı tenime pigment sıçramaları ekliyorlardı. Her bir parçanın kendine özgü bir anlamı vardı ve en önemlisini boğazıma doğru okşadı. Pençelere dönüşen bir çiçekti bu; annemin ölümünden kısa bir süre önce çizdiği bir tasarımdı.

"Güzel ama ölümcül, işte benim Katriana'," demişti. "Sana yakışıyor."

"Onu tutalım mı?" Alfa kitleye sordu, avucu tamamen baskın bir tutuşla enseme kayıyordu. "Bence sınır birimi için güzel bir evcil hayvan olur. Mırıldanabilir bile."

Her biri omurgamdan aşağı yankılanan ve midemde sancılara yol açan anlaşma gümbürtüleri onun teklifini karşıladı.

Kendi kendime fısıldadım. Bire bir, daha iyi bir şansım olacak.

Hayatımın son yirmi yılında yürüyen ölü yaratıklardan payıma düşeni almıştım ve Enfekte olanlar kurtlar kadar zeki ya da güçlü olmasalar da, savunma mekanizmaları bir savaşta evrenseldi.

Bunu yapabilirim, yemin ettim. Sadece-

Sert bir şey başımın yan tarafına çarparak beni yana savurdu.

Görüşüm bulanıklaştı, acı uzuvlarımda sekmeye başladı. Her şey karardı.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANDER

ELIAS ofisime girmeden önce kapıyı bir kez çaldı. O olduğunu biliyordum çünkü başka hiç kimse böyle cesur bir hamle yapmaya cesaret edemezdi ama ikinci adamım benden korkmazdı. Tam da bu yüzden sağ kolum olarak görev yapıyordu.

"Herhangi bir sorun var mı?" Başımı telekom ekranından kaldırmadan sordum.

En iyi arkadaşım deri koltuğa yığıldı ve ayaklarını sehpaya vurdu; bu alışkanlığının beni son derece rahatsız ettiğini biliyordu. "Yabancılarla ilgili küçük bir olay."

Bu beklenmedik yorum karşısında kaşlarımı kaldırdım ve bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Gerçekten mi?"

Bir omzunu kaldırdı. "Kışın ortasında açlıktan ölüyorlar. Zihinsel yetilerini sikiyorlar."

Beni şaşırtan şey çaresizlikleri değildi. "Sevkiyatı nereden biliyorlardı?"

"Henüz bilmiyorum ama birkaç adam görevlendirdim," diye onayladı ve İkincim olarak değerini kanıtladı. "Yakınlığı göz önüne alırsak sızıntı içeriden olmalı."

Evet, çünkü Yabancılar tedarikçilerimizle iletişim kuracak teknolojiden ya da araçlardan yoksundu.

Aşağılık insanlar sadece dağ mağaralarında oynamalarına izin verdiğimiz için hayatta kaldılar. Kurtlarımız için ara sıra avlanma sporu sağladılar ve Enfekte'ye karşı ilk savunma hattı olarak hizmet ettiler. Onların seslerini duyardık.

Beyin yiyen piçler üzerimize düşmeden çok önce çığlıklar atarak savunmamızı harekete geçirmek için bolca zaman sağladılar.

Kurtlar, insan ırkının neredeyse yüzde doksanını yürüyen ölülere dönüştüren virüse duyarlı olmadıkları için zombiler her şeyden çok bir baş belasıydı. Ben sadece sokaklarımı temiz ve dokunulmamış tutmayı tercih ettim. Akılsız yaratıklar olmadan da düzeni sağlamak yeterince zordu.

Araştırma ekibimin lideri Drake'ten gelen teknik özellikleri gözden geçirerek telekoma odaklandım. "İnsanlarla uygun şekilde ilgilendiğinizi varsayıyorum." Soru değildi, sadece bir ifadeydi. Çünkü Elias Dışarıdakiler hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Onlar sadece dışarıda kalmak için kullanılıyordu.

"Beşini öldürdüm, birini sakladım," dedi ve monitörüme göz kırpmama neden oldu.

"Bir tane mi tuttun?" Dikkatimi tekrar ona vererek tekrarladım. "Neden bir tane saklıyorsun ki?"

"İki kelime: itaatkâr kızıl."

Gözlerimi devirdim. "Tanrı aşkına, dostum." İhtiyacımız olan son şey burada beslenecek başka bir boğazdı.

"Doktor şu anda değişim için uygun olup olmadığını belirlemek için onu inceliyor." Saatini kontrol etti. "Aslında, muhtemelen ona çoktan enjekte etmiştir. Sonra onu sınır devriyesine kırması için bir oyuncak olarak vermeyi planlıyorum. Bunu askerlere bir hediye olarak düşünün."

"Önce senin tatmayı düşündüğün bir tane," diye mırıldandım.

"Elbette." Sırıttı. "Onu benimle birlikte düzgün bir şekilde başlatmak ister misin?"

Homurdandım. Elias dişi oyuncaklarını paylaşmayı severdi; bu, Alfa saldırganlığının bir kısmını dışarı atmanın bir yolu olarak hizmet ederdi. Keşke benim için de işe yarasaydı. "Aramızda paramparça olurdu."

"Muhtemelen," diye kabul etti, parmaklarını başının arkasında birleştirdi, koyu kahverengi bukleler soluk teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. "Ama bu eğlencenin yarısı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"En son bir Yabancı ile sikiştiğimizde, biz bitiremeden öldü." Bu da o anı tamamen mahvetmişti.

"Evet, on yıl önce," diye alay etti. "Ve o hâlâ insandı."

"Hangi o neden I Yapma. siktir Yabancılar Artık." Ona hatırlattım. Ölümlüler benim ihtiyaçlarımı karşılamak için fazla kırılgandı. "Ayrıca Doktor'dan ona iğne yapmasını istememin nedeni de buydu," diye belirtti. "Şekil değiştirenleri, hatta yepyeni Beta'ları kırmak daha zordur."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Gerçekten sıkılmışsın," diye mırıldandım.

"Can sıkıntısından bahsetmişken..." Kaşlarını kaldırdı. "Kül Kurtları ile anlaşmayı bitirdin mi?"

Ruh halim anında bozuldu. Shadowlands Sektör Alfa'sı sıkı bir pazarlık yapıyordu. "Omega başına kara ve hava olmak üzere on araç istiyor."

Elias alçak sesle ıslık çaldı. "Kahretsin."

"Evet." Ensemi avuçladım ve ekranıma tekrar baktım. "Drake benim için özellikleri çizdi. Pahalı bir yatırım olacak." Ama ikinci kaptanımın can sıkıntısını gidereceği kesindi. Benimkini de iyileştirecekti. Tabii içlerinden birinin potansiyel bir eş adayı olduğunu varsayarsak.

Elimi yüzümde gezdirdim ve başımı salladım. "Başka seçeneğimiz olmadığını biliyor," diye ekledim, kızgınlığımı gizleyemeden.

Andorra Sektörü, araştırmacılarımızın bitmek bilmeyen testlerine ve doğurganlık tedavilerine rağmen elli yılı aşkın süredir bir Omega doğumuna tanık olmamıştı. Elimizde kalan birkaç tanesi de çoğunlukla Alfa eşleri tarafından koruyucu esaret altında tutuluyordu. Ve ne yazık ki, tüm çiftleşmeleri sadece Alfa ve Beta dölleri vermişti.

"Biyolojik örnekleri önümüzdeki hafta göndermeyi kabul etti," diye devam ettim. "Ama önce iyi niyetini göstermek için on araçlık bir ön ödeme istiyor."

"Peki ya Kül Kurtları X Klanı genetiğiyle uyumsuz olduklarını kanıtlarlarsa?" Elias karşı çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman büyük bir sorunumuz olacak," diye homurdandım. Çünkü X-Clan Kurt sektörlerinden hiçbiri çiftleşmemiz için bize değerli Omegalarından göndermeyecekti. Babamın bile İskandinav Sektöründen ayıracak bir şeyi yoktu. Bu da bana Dušan'ın sürüsüyle uğraşmaktan başka çare bırakmıyordu. Onların hiyerarşik yapısı bizimkinden farklıydı; ancak genel prensipler geçerliydi. Tıpkı bizim gibi Alfaları, Betaları ve Omegaları vardı.

"Ona karşı koy," dedi Elias. "Ona ilk araç sevkiyatı için bir Omega göndermesini söyle. Biz kendi numunelerimizi alabiliriz."

Dudaklarım kıpırdadı. "Bu ona otuz dakika önce gönderdiğim mesaj. Hâlâ yanıt bekliyorum."

Elias kıkırdadı. "Bahse girerim sev-"

Çalan bir alarm onun sözünü kesti ve ikimizi de ayağa kaldırdı. "Laboratuvardan geliyor," dedi Elias, çoktan yola koyulmuştu.

Ofisimin kapısına doğru. "Git."

Emrime ihtiyacı yoktu çünkü çoktan gitmişti.

Sorunun kaynağını bulmak için monitörlerimi kontrol ettim ve minyon bir kızılın hastane önlüğünden başka bir şey giymeden yayınımda koştuğunu gördüm.

İki araştırmacıyı neşterle yere serdiğinde kaşlarım havaya kalktı, bir insan için takdire şayan bir beceriydi. İki şekil değiştireni etkisiz hale getirmeyi başarması beni daha da etkiledi. Elbette onlar benim korumam ya da sınır devriyesi gibi eğitimli savaşçılar değildi.

Sırtını beton duvara dayadı ve bir sonraki kameranın görüş alanına girmeden önce köşeye göz attı.

Eğlenerek kollarımı kavuşturdum. Belki de Elias bunu kırmak isteme konusunda haklıydı. Kesinlikle biraz disipline ihtiyacı vardı.

İki nöbetçi belirdiğinde bir muayene odasına girdi ve benim neden oldu. "Kötü hareket, ufaklık."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Etkili bir şekilde kendini tuzağa düşürmüştü.

İç çektim. Bu eğlence için çok fazla.

Oturmaya başlamıştım ki kızıl saçları ekranda tekrar parladı, eşiği geçer geçmez iki memurumu da indirirken kan sıçradı.

"Kahretsin," diye nefes aldım, masamı

tutarak. Çoktan tekrar koşmaya başlamıştı.

Yörüngesini takip ettim, nereye varacağını hesapladım, bir duvara yaslanmak için durakladığında, avucunu karnına dayadı. Yakınlaştırarak herhangi bir yaralanma belirtisi aradım. Elbisesindeki kan yüzünden bir şey söylemek zordu ama kesinlikle acı çekiyor gibiydi. Az önce iki Beta erkek muhafızı alt ettiği düşünülürse, nedenini anlayabiliyordum.

Çıplak ayaklarını ileriye doğru zorlarken yüz hatları kararlılıkla kaplandı.

", tatlım. Dikkatimi çektin," diyerek masamdan uzaklaştım ve ofisimden ayrıldım. Şu anki yolunda gidebileceği tek bir yer vardı. Ve ben onunla mutlu bir şekilde yolun sonunda buluşacaktım.

Bileğimdeki cihazla konuşarak, Elias da dahil olmak üzere herkese geri çekilmelerini emrettim.

Bu küçük sapık bana aitti.

Andorra Sektörü'nün Alfa'sının ilgisini çektiği güne pişman olacaktı.

Artık benimsin, tatlım.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KAT

Beş Dakika Önce

UGH... O pislik Alfa'nın bana neyle vurduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kafatasım ağrıyordu.

Beni bir bilinçsizlik dünyasına sokmasına da gerek yoktu. Ben de oynardım. En azından geçici olarak.

Şimdi kubbenin içinde nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir çeşit klinik odası, dürtülüp dürtükleniyordum. Beni yıkamışlardı. Bunu söyleyebilirdim çünkü binlerce kez daha iyi kokuyordum. Tatlı, meyve gibi. Ya da belki de kollarıma bir şeyler sokan adamdı -ellerinin büyüklüğünden erkek olduğunu tahmin ettim-.

Tıbbi işkencecim pozisyon değiştirdi, tepsisindeki tıkırtı son iğneyi düşürdüğünü gösteriyordu. Sakin kalmak ve gözlerimi kapalı tutmak büyük çaba gerektiriyordu ama bundan kurtulmanın tek yolunun sürpriz yapmaktan geçtiğini biliyordum.

Erkek ayağa kalktığında etrafımdaki ısı değişti, adımları klinik alanda yankılanıyordu.

Snick.

Bu bir kapı sesine
benziyordu. Tıkırtı bunu
doğruladı.

Odada kalan başka birini hissetmeye çalışarak bekledim.

Hiçbir şey.

Kendi nefesimin ötesinde bir nefes bile yok.

Bu kadar kolay olamaz. Üzerimde kameralar ya da kapıda bir nöbetçi olmalıydı, yerimde kalmamı sağlayacak bir şey. Tabii ki, ben onların gözünde sadece sıradan bir insandım. Nasıl bir tehdit olabilirdim ki?

üzereydiler.

Etrafıma bir göz attım, bir dizi tıbbi ekipman buldum ve başka pek bir şey göremedim. Vay canına. Daha önce hiç bu kadar el değmemiş bir yer görmemiştim, sadece fotoğraflarda. Yeni dünyada tıp çoğunlukla Enfekte'den kurtulmaktan ibaretti. Bu da tek bir anlama geliyordu: ısırılmamak.

Çünkü tek bir ısırıkla virüs yayılıyor ve insanları gerçek birer zombiye dönüştürüyordu.

İnsanların laboratuvarlara kapanıp bir tedavi aradıklarına dair söylentiler vardı ama bunların çocuklara umut aşılamak için anlatılan masallardan ibaret olduğunu uzun zaman önce öğrendim.

Tedavisi yoktu.

Sadece ölüm vardı.

Bugün olmaz, diye düşündüm, masadan yuvarlanırken. Uzuvlarım bir süredir baygın olduğumu düşündürerek itiraz ediyordu. Kolumdaki iğne çekildi ve dikkatimi bağlı olduğum torbalı bir düzeneğe çekti. Damar içi pompa, zihnim bunu sağladı. Hah. Sanırım çocukken annemin bana okuttuğu araştırma kitapları sonunda işe yaramıştı.

Enjeksiyon noktasına baktım ve keskin çubuğu yavaşça kolumdan çıkardım. Etrafıma bir göz atarak yaranın üzerine yapıştırmak için bir bant buldum; ihtiyacım olan son şey kanımın kokusunun dikkatleri üzerime çekmesiydi.

Şimdi kıyafet bulalım.

Belli ki burada değillermiş.

Masadan iki keskin alet alarak sırtımı kapının yanındaki duvara dayadım ve bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derin nefes al. Şimdi ya da asla, Kat.

Şimdi.

Kapıyı açtım ve alarm sesleri koridora yayılınca irkildim.

Hayranlık uyandırıcı. Görünüşe göre, tüm binayı alarma geçirmeden çıkmak için bir tür kod gerekiyordu.

En azından hiç muhafız yoktu. Henüz yoktu.

Beyaz önlüklü iki erkek köşeyi döndüğünde koridorda ilerlemeye başladım. Düşünmedim. Harekete geçtim.

Neşter boğazlarını kesti ve onlar da uygun bir tepki vererek ellerini yaralarına bastırdılar. Kurt olduklarını varsaydığım için bu onları öldürmeyecekti ama çok yavaşlatacaktı.

Etraflarından koşarak geçtim, başka bir koridora girdim ve sırtımı duvara dayadım. Burası beyaz bir labirent gibiydi. Bir çıkış bulduğumda ve gökyüzünü görebildiğimde daha iyi olacaktım. Dağlar bana yol gösterecekti. Çünkü kubbenin tüm duvarları camdı. Gerçek cam değil. Kurtları mutlu ve dış etkilerden güvende tutarken, ötesindeki manzarayı görmelerini sağlayan gelişmiş bir teknoloji.

Zengin sikikleri.

Köşeyi dönüp baktığımda boş bir alan buldum ve bir adım attım. Beton zemine vuran botların yankısı kulaklarıma ulaştı ve beni en yakın odaya dalmaya zorladı.

Kurtların gelişmiş işitme ve koku alma duyuları yerimi belli ederdi.

Belki yirmi saniyem vardı.

Odayı taradığımda sadece daha fazla tıbbi cihaz buldum. Başka bir neşter ve bir çeşit testereye benzeyen bir şey alarak muayene masasının yanına çömelip beklemeye başladım.

İki şekil değiştiren odaya daldı, hırlamaları kararlılığımı artırdı. Bugün olmaz, pislikler. Tek gücüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bedenimle ilgili yanlış anlamalar etrafında dönüyordu- herkes beni küçümsüyordu.

Tıpkı bu ikisinin şimdi yaptığı gibi, beni birkaç metre ötede fark ettiler ve "Gerçekten mi?" diyen şaşkın bir bakış paylaştılar.

Fark edemedikleri şey, küçük olmamın beni hızlı ve kıvrak hale getirdiğiydi. Bu da onların arasında kayarak ilerlememi sağladı. Bir elimdeki testere ayak bileklerinden birinin bağlarını yakalarken, diğer avucumdaki neşter diğerinin dizinin arkasını kesti.

Koca oğlanlar yere düştü, ben de keskin aletlerimi göğüslerine sapladım ve kapıdan kaçtım.

Çabuk

ol.

Hızlı.

Etkili.

Adrenalin damarlarımdan pompalanarak beni ileriye doğru itti, ta ki karnıma bir kramp girip duvara çarpana kadar.

Bir inilti dudaklarımı araladı ve kendi üzerime çökmeme neden oldu. Karnımı kontrol ettim, bir delik ya da yara izi aradım ama hiçbir şey bulamadım. "Bu da ne...?" Acı şiddetlendikçe irkilerek nefes aldım.

Havada bir çeşit savunma mekanizması mı var?

Hareket etmeliyim, dedim kendime, tökezleyerek ilerlemeye zorladım kendimi. Görmezden gel. Nefes al. Koş.

Çünkü alarm hâlâ tepemde çalıyordu ve daha fazla muhafızın geleceğinden hiç şüphem yoktu.

Bu benim tek atışımdı.

Oyunumu çok erken bırakmıştım. Geriye dönüp baktığımda, o odada kalmalı ve etrafımı daha iyi kavramama izin vermeliydim.

Tekrar düşünmek için çok geç.

Devam etmek zorundaydım. Ya şimdi ya da asla, diye tekrar kendime söyledim ve kendimi ileriye doğru ittim.

Alarmlar başladığı gibi aniden kesildi ve beni duraksattı. Dudaklarım kıvrıldı. Alarmı kuran ben değil miydim?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onları uzaklaştırmak mı? Boş koridorda bir aşağı bir yukarı bakarak merak ettim. Hayır. Tesadüfler olmaz.

Bu da birinin gürültüyü kapattığı anlamına geliyordu.

Neden?

İçimi acıtan bir sancı daha saplanıp beni neredeyse yere sererken, duyularım alarmdaydı.

Bana neler oluyor böyle?

Soluk soluğa iki büklüm olurken dizlerimin bağı çözülme tehlikesi geçirdi.

Bu olamaz... İhtiyacım var...

Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor, dünya bulanıklaşıyordu. "Siktir," diye nefes aldım, kendimi bir nefes almaya zorlarken titriyordum.

ileri bir adım attı ve tekrar duvara çarptı. "Ne. Ne. Sikeyim?"

"Değişim geçiriyorsun," diye sakin bir ses beni bilgilendirdi, derin tenoru içimi sızlatan buz gibi bir örtü gibiydi. "Odanızda kalmalıydınız. Serum bu süreci kolaylaştırabilirdi."

Titredim, bakışlarım konuşan kişiyi bulmak için yukarı doğru ilerledi. Bir görünüp bir kayboluyordu, karşımdaki duvara yaslanmış iri vücudu gevşemişti. Yaklaştığını bile duymamıştım.

Kesinlikle bir Alfa.

Ve herhangi bir Alfa değil, altın gözlerinin soğukluğu bir gösterge ise, acımasız bir Alfa.

Ayaklarımın üzerinde durmak için mücadele ederken karnım şişti ve odağımı tekrar yere çekti. Koşmak artık bir seçenek değildi. Şu anki durumumda olmaz. Karşımda beliren yırtıcı hayvanla-

Parmakları saçlarımı taradı, erkek bir kez daha sessiz adımlarla ilerledi. Beni çevrelediğinde soğuk tenime bir sıcaklık yayıldı, nefesi boynuma değiyordu.

Elim havaya kalktı -bisturi hala avucumda sıkıca duruyordu- ama bileğimi kolayca yakaladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beni silahı bırakmaya zorladı. "Buna pişman olacaksın, ufaklık."

Yaptım bile.

Çünkü şimdi beni etkili bir şekilde duvara hapsetmişti. Acı veren spazmlar beni tüketti, dudaklarımdan bir lanet ve sert bir "Neden?" çıktı. Değişim geçirdiğimi söyledi. Bu da ne demek oluyordu?

Onlar-

Yere yığılırken boğazımdan acı dolu bir çığlık koptu, içim isyan ediyordu.

Koridorda hırıltılar yükseldi, üstümdeki erkek bu tehdide kendi hırıltısıyla karşılık verdi. Ve kıyamet koptu.

Kan.

Bağır.

Uluyor.

Kaos.

İnledim, bir topun içine kıvrıldım, dehşete kapıldım ve yalnız kaldım. Canım yanıyordu. Sanki ateş ve buz kanımda çiftleşiyor, karnımın alt kısmında bir his girdabı yaratıyordu.

Zayıf.

Kırılmış

.

Nefes alamıyorum.

Ölüyormuşum gibi hissettim.

Sayısız kez acı çekmiştim ama böylesini hiç yaşamamıştım. Ruhum kelimenin tam anlamıyla bedenimden ayrılıyor, yeni bir form doğuruyordu. Sadece, tüm bu süre boyunca insan olarak kaldım, uzuvlarım şiddetle titriyordu.

Sıcaklık beni içine çekti, gıcırdayan dişlerimi sakinleştirmek için çok az şey yaptı.

Titreşimler sırtımla buluştu. Hava süzülüyordu.

Belli belirsiz, taşındığımı anlıyordum ama her şey çok karanlıktı.

Kelimeler kafamın üzerinde uçuştu. Talepler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genel bir güvensizlik havası.

Konsantre olmaya, duymaya çalıştım ama zihnim beni saran uğultulu yanlışlığın ötesine odaklanamıyordu. O iğnelerin içinde ne vardı? Sayıklayarak merak ettim.

Değişim geçiriyor... Bir
kurda mı dönüşüyor?

Yoksa bana mı bulaştırdılar?

Başım sert, sıcak bir erkek parçasına yaslandı.

Alfa mı?

Neden?

Görmeyi arzulayarak göz kırpmaya çalıştım. Ama siyah bir denizin içinde kaldım, çevrem her geçen saniye sessizleşiyordu.

Tek duyduğum kalp atışlarım olana kadar.

Güm, güm.

Güm, güm.

Güm, güm.

Gümmm...

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANDER

mmm. Burnumu narin dişinin boynuna dayadım ve derin derin içime çektim. Bağımlılık yapıcı mükemmellik.

Kollarımda kıpırdamadı, vücudu yorgunluktan bitap düşmüştü. Kanında meydana gelen kimyasal değişimden sağ çıkmak için güç ve sürekli beslenme gerekiyordu. İlkine sahip olsa da, kolundaki serumu çıkardığında ikincisini de kesmişti.

Dürüst olmak gerekirse, hayatta olduğu için şanslıydı.

Koridorda ölmesini izlemeyi bekliyordum. Ta

ki kokusu gelişmeye başlayana kadar.

Karnına inen bir yumruk gibiydi, doğal aroması bir saniyede standarttan güzel ve eşsiz bir hale dönüştü. Sonuçlar anlıktı, kanı yeraltı laboratuvarındaki mevcut her erkeğe şarkı söylüyor ve hepsini ona doğru koşturuyordu.

Orada olmasaydım, sonuçlar felaket olabilirdi.

Erkekler ona sahip olmak için kendilerini lime lime ederlerdi.

Nadir, eşleşmemiş bir Omega.

Kollarımdaki hediyeye hayret ettim, onun varlığı mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir mucizeydi. Kimyasal olarak uyarılmış tüm şekil değiştirenler Beta'ydı. Bu bizim nadiren

insanları değiştirdi. Ne anlamı vardı ki? Zaten bir sürü Beta'mız vardı.

Ama bu bir şekilde bilime meydan okuyarak muhteşem, küçük bir hazineye dönüştü.

Varlığının güzelliğinin tadını çıkararak bir kez daha boynuna sokuldum. İçgüdülerim onun daha önceki acısına isyan etmiş ve içimdeki kurdu harekete geçmeye zorlamıştı. Rahatlamaya ihtiyacı vardı ve ben de ona bunu verdim; kollarımda mışıl mışıl uyumasının tek nedeni göğsümden yayılan yatıştırıcı gürültüydü.

Hâlâ değişmesi, kurdunu kabul etmesi gerekiyordu ama en kötüsü yapılmıştı.

Uyandığında, eski halinin yeni bir versiyonu olacaktı.

Bir şekil değiştirici.

Müstakbel eşim.

Sırtımdaki hava kıpırdandı, yaklaşan bir varlık kollarımdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Bana meydan okumaya mı geldin?" Omega'yı yatağıma yerleştirip onu bilerek kokumla yıkarken yüksek sesle merak ettim.

Sorumu sessizlik karşıladı, Elias odamın eşiğinde duruyordu.

Ne düşündüğünü anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu.

"Onu bulduğunu biliyorum," dedim, dönmeden önce çarşaflarımı çenesine kadar sıkıştırarak. "Ama ben onu sahipleniyorum."

Çenesinde bir kas kıpırdadı, içsel bir tartışma gözlerinin karanlık derinliklerine yansıdı.

O benim en eski arkadaşımdı. En iyi arkadaşımdı. İkincimdi. Ama o da tıpkı benim gibi olgunluk çağında bir Alfa'ydı. Ve yatağımdaki Omega sahipsizdi, ele geçirilmeye hazırdı.

Boynumu kırdım, yapmam gerekeni yapmaya hazırlandım.

Bu dişi bana aitti. Değişen kokusu duyularıma ulaştığı anda kurdum onun kaderine karar vermişti.

Elias'ın bakışları daraldı ama ellerini kaldırarak iki adım geri çekildi. Sonra iki adım daha. Ta ki yaşam alanıma giden koridorda dimdik durana kadar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyi seçim," dedim ona, daha fazla ilerleyemeden eşikte durmak için ilerledim. "Adı ne?" Onu güvenli bir yere götürmek için acele ederken, kayıtlarından hiçbirini alamamıştım.

"Kat," diye tükürdü Elias, ensesini avuçlayarak ve adım atmaya başlayarak. "Lanet olsun. Onda bir şeyler olduğunu biliyordum. İlgimi çekenin sadece onun alıngan enerjisi olduğunu sanıyordum. Şimdi anlıyorum." Durdu ve tamamen Alfa erkeğine özgü bir vahşilikle bana baktı. "Ya daha fazlası varsa, Ander? Ya başkalarını da dönüştürebilirsek?"

"Bunun ne kadar nadir olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," diye cevap verdim kollarımı kavuşturarak. "Yıllar boyunca kaç insan üzerinde deney yaptık? Hepsi Beta. Çoğu tayın yüzünden öldü." Uzatılmış yaşam sürelerimiz ve Enfekte'nin dünyaya getirdiği sorunlarla hepsini besleyemezdik. "Ayrıca, neredeyse hiç insan kalmadı."

"Onu ilk ben sahiplenseydim böyle konuşmazdın," diye karşı çıktı, ses tonunda bir hırıltı vardı. "Kıyıları tarıyor, daha fazlasını arıyor olurdun, sadece bir tanesinin kriterlere uyup uymadığını görmek için."

Haklıydı, bu yüzden tartışmaya zahmet etmedim.

"Ceres şimdiden numune talep ediyor," diye devam etti Elias. "Tüm konsey nasıl daha fazlasını yapabileceğimizi görmek için onun genetik olarak tüketilmesini isteyecektir. Özellikle de Artur ve Enzo."

Havada uçuşan gerçek tehdide karşılık göğsümde bir hırıltı titreşti. "O iki yaşlı sikik kıçımı öpebilir. Benim olana dokunamayacaklar." Ve eğer beni tekrar bir devrimle tehdit etmek istiyorlarsa, öyle olsun. Tıpkı pozisyonum için son meydan okumalarında yaptığım gibi onları yok ederdim.

Elias avuçlarını yüzünde gezdirerek alay etti. "Siktir, Ander. Siktir." Sonra başını salladı ve volta atmaya devam etti. "Artur ve Enzo, Kül Kurtları ile yapılacak bir anlaşma yerine insanların test edilmesini savunacaklar. Ve sanırım birkaç kişi daha aynı fikirde olacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu yüzden onu İkinci Danışmanım olarak tuttum. İhtiyacım olan sert gerçekleri o sağladı. Ama bu konuda geri adım atmayı reddettim. "Onlarla ben ilgilenirim."

"Öyle mi?" Bir kahkaha attı. "Ne zaman? Çünkü sanırım bu konuda ellerin dolu olacak." Çenesiyle omzumun üzerinden işaret etti. "İki araştırmacı ve iki muhafız indirdi."

Güvenlik monitörlerinden bunu yaparken onu izlediğim için yorum yapmadım.

"Kahretsin." Elias duvarı yumruklayarak tekrar küfretti. Sonra hareketi daha yoğun bir şekilde tekrarladı.

"Yürüyüşe çık," dedim ona.

Beni tersledi ama tam olarak önerdiğim gibi yaptı, ayakları onu hızla süitimden dışarı taşıdı ve ön kapı duvarları titreten bir gürültüyle arkasından çarptı.

Sözleri düşüncelerimde çalkalanıyor, her ifadesinde bir gerçeklik payı bulunuyordu.

Daha fazla Omega'ya ihtiyacımız olmasına rağmen Kül Kurtları ile önerdiğim anlaşmayı kimse beğenmedi. Dişilerin uyumlu olmama ihtimali çok yüksekti. Ayrıca aynı şekil değiştiren türden değillerdi.

Bir Omega'nın hayattaki tüm amacı Alfalarla üremektir. Beta'larla çiftleşemezdik. Onlar bizim düğümümüzle başa çıkacak yapıda değillerdi. Kül Kurtları genetik olarak çok farklıysa, ticarette tartışmalı bir nokta olurdu.

Ve şimdi başka bir potansiyel yolumuz daha vardı.

Omzumun üzerinden yatağımda uyuyan kadına baktım, tatlı kumral saçları yastıkların üzerinde dalgalanıyordu.

"Sizden başka var mı?" Ona doğru yürürken yüksek sesle düşündüm. "Boyun eğmeye ve çiftleşmeye yatkın daha fazla insan mı?"

Bileğim vızıldamaya başladı, Ceres'in adı havada bir elektrik dalgası halinde kendini yazıyordu.

Onu görmezden geldim, niyetime odaklandım. Kaşlarını çatan küçük çizgiler, onun için tekrar mırıldanmaya başladığımda kayboldu. Daha çok alçak bir hırıltı gibiydi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aslında bir kurdun mırlamasına eşdeğerdi. Beklendiği gibi, bu onun sıkıntısını hemen yatıştırdı.

Gülümsedim. Mmm, vücudu kaderini şimdiden tanıyor.

Ancak zihnini eğitmek tamamen başka bir görev olacaktı.

"Benimle dövüşeceksin," diye yumuşak bir mırıltıyla onayladım, saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırarak. "Ama sonunda ben kazanacağım." Kulağına doğru kaymadan önce dudaklarımı şakağına bastırmak için eğildim. "Seni kırmaktan zevk alacağım, ufaklık."

Nabzına sokuldum, kesici dişlerim etiyle buluşma arzusuyla uzadı. Onu almak, şu anda ona sahip olmak çok kolay olurdu. Ama onu yalvartmak istiyordum.

Ve o da yapardı.

Hep öyle yaparlardı.

"Sonunda boyun eğeceksin," diye söz verdim ona. "Çünkü sen zaten benimsin."

~

Başka bir erkeğin Omega'ma dokunmasına izin vermek, kendimi kontrol etme konusunda karşılaştığım en büyük zorluktu. Ceres'in bir Beta erkeği olması muhtemelen nefes almaya devam etmesine izin vermemin tek sebebiydi.

Elias koridordaki eşiğin hemen üzerinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, kararı bekliyordu.

Omuzlarımdaki tedirginlikle daha fazla yaklaşmaya cesaret edemezdi. Bu saçmalığa sadece Enzo'yu yatıştırmak için izin vermiştim. O lanet Alfa, liderlik sınırlarımı test etmeye devam ederse yakında aforoz edilmeyi hak edecekti. Çoğunluğun oyunu korumayı başarmış ve beni müstakbel eşimi bu testlere tabi tutmaya zorlamıştı.

Konseyimin bu saygısızlığı karşısında -ilk defa değil- sinirlenerek homurdandım. Benim için başka bir sorun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omega sorununu hallettikten sonra düzelttim.

Ceres gelecekteki eşimden bir kan örneği daha alırken bir şekilde profesyonel sakinliğini korumayı başardı. Onun genetiği üzerinde testler yapması fikrinden hoşnut olmadığım boğazımın altından hırladım. Ama bu benim kurdumun sahiplenme duygusunun dışa vurumuydu.

İçimdeki lider bunun araştırmamızda çığır açan bir an olduğunu anladı. Eğer bu insan bir Omega X-Klanı Kurdu olabiliyorsa, dışarıda kaç kişi daha benzer şekilde dönüşebilirdi?

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeliydik.

Tam da bu yüzden Elias'ın evine baskın yapmasına izin vermek niyetindeydim. Eğer kız ya da erkek kardeşi varsa, onları istiyordum. Mağarasındaki diğerlerini ise Elias'ın kararına bırakacaktım. İkinci adamım olarak ona güvenmemin bir sebebi vardı; beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ve şimdi de uğratacağından şüpheliydim.

Ben de ona hafifçe başımı salladım, talebini kabul ettim ve devam etmesine izin verdim. "Ama yine de Kül Kurtları anlaşmasını yapacağım. En azından ön anlaşmayı." Dusan karşı teklifimden memnun olmamıştı. Ancak, mantık ve ihtiyaç gururuna galip geldi ve teslim oldu. "Kız gelecek hafta geliyor."

Elias'ın koyu renk gözlerinden onay ışıldıyordu. "Her zamanki gibi her şeyi hallediyorsun."

"Bunun gün, zirve için bana meydan okuyabilirsin."

Homurdandı. "Sanki senin işini arzulayacakmışım gibi."

Yatağımda yatan güzelliğe bakarken dudaklarım kıvrıldı. "Benim pozisyonumda olmanın faydaları var."

"Tıpkı benimkinde olmanın faydaları olduğu gibi," diye yanıtladı bana bilmiş bir bakış atarak.

Önümüzdeki hafta gelecek olan Kül Kurdu ona ait olacaktı - şartlarımızı karşıladığını varsayarsak. Çenem onaylamak için bir kez aşağı eğildi.

Dudakları kıvrıldı. "Yeni eşin hakkında toplayabildiğim tüm bilgileri toplayacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neşter konusunda oldukça zeki görünen Kat adındaki kızı merak ederek ona baktım. "Evet. Yap." Bakışlarımı doktorun üzerinde sabitledim. "Ve akşama kadar kanıyla ilgili tam bir rapor istiyorum." On iki saattir bilinci yerinde değildi. Serumunun çıkarılması ve damarlarına pompalanan solüsyonun kesilmesi yanlış vardiyaya girmesine neden olmuştu. Sadece bir Beta olsaydı, onu şansıyla yüzleşmeye bırakırdık.

Ama bunu bir Omega ile yapamazdım.

Bu yüzden değişimden sağ çıkmasını sağlamak için mevcut tüm teknoloji ve serumları getirdik. Uyandığında, yanlış davranışlarını uygun şekilde düzeltecektim. Sonra da oradan devam edecektik.

İnsandan kurda son geçişi de dahil. Ondan sonra da kızgınlığını tetikleyebilirim.

Bunu düşünmek bile beni sertleştirdi. Daha önce hiç bir Omega'ya bağlanmamıştım ama onların nelere katlanabileceğini, onun nelere katlanacağını biliyordum.

Gelecek hiç bu kadar parlak görünmemişti.

Sınırlarını belirleyeceğiz, ufaklık. Ve sonra seni her birinin ötesine teker teker iteceğim. Gülümseyerek parmağımla yanağını okşadım. Andorra Sektörüne hoş geldiniz.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

K A T

Kollarımı başımın üzerine gerdim, omuz eklemlerim beni irkilten bir çatırtıyla patladı.

Beyaz, bir bulutu anımsatarak beni içine çekti. Kar olamayacak kadar sıcaktı. Yine de belli belirsiz bir çam kokusu burnumu okşuyordu.

Burnumu çektim.

Çam ve erkeksi bir şey. İyi bir şey.

Daha fazlasını arzulayarak merak uyandıran kokuyu aramak için yuvarlandım ve onu etrafımdaki düzensiz çarşaflarda buldum. Mmm. Kıvrıldım ve açıldım, muhteşem aromanın tadını çıkardım. Tenimi bu yatağın cennetine boyamak, onu varlığıma kazımak istiyordum.

Memnun bir iç çekişle, gümüş kirişlere ve cam tavana dikkat çekerek yüksek tavana gülümsedim. Mavi gökyüzüne doğru uzanan bir diğerine ve yanlarda, taze bir kış karışımıyla kaplı dağlara açılıyordu.

Çok güzel.

Kendimi hiç bu kadar canlı ve mutlu hissetmemiştim. Bu tam bir tezattı-

Nefes nefese yataktan fırladım.

Bekle...

Çok modern odada etrafıma , rüya halimin kalıntıları beni başarısız olduğum gerçeklik lehine terk etti.

hatırlamak için.

Kamyon.

Maxim.

Kurtlar tarafından kuşatılmak. Laboratuvarda uyanmak.

Dayanılmaz bir acı.

Yaralanma belirtisi aramak için karnımı kontrol ettim ve avuçlarımın altında sadece kremsi bir deri buldum. Hastane önlüğüm gitmiş, üzerimde beyaz pamuklu çarşaflardan başka bir şey kalmamıştı.

Neredeyim ben? Merak ettim ve soruma cevap olabilecek herhangi bir şeyi hatırlamaya çalıştım.

Soğuk altın gözler zihnimde parlayarak beni irkiltti. Sırt üstü geriye doğru sıçradım ve yatak başlığına çarptım.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Beni neden buraya getirsin ki?

Manzaraya bir kez daha baktım ve kulenin en yüksek odasında, kubbenin üzerinde olduğumuzu fark ettim.

Ander Cain.

Burası ona ait olmalıydı. Tüm sektör öyleydi ama özellikle bu alan... "Ah..." Yutkundum, çarşafları derme çatma bir elbise gibi üzerime çektim ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Sadece yakındaki pencereye çarpmak için.

Uzuvlarım itiraz etti, şiddetli bir şekilde titremeye başladığımda vücudum hemen eğildi. Dizlerim pelüş halıya sert bir gümbürtüyle çarptığında aşağı iniyorum diye düşündüm.

Bir topun içine kıvrıldım, midem protesto ederken aynı zamanda dudaklarımdan bir inilti çıktı.

Bir gümbürtü kulaklarımı deldi, ardından içimin sıkışmasına neden olan zengin, erkeksi bir aroma geldi. İstemek... Oh... Çok fazla istemek.

Ellerimi halının üzerinde yumruk yaptım, kafamın içindeki yabancı sese ve beni sarsan garip hislere homurdandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vücudumu. Ateş yaladı, karnımın alt kısmında uyluklarıma doğru akan bir sıcaklık uyandırdı.

Islak.

"Ne var oluyor için Ben mi?" I homurdandı, Şaşkınlığın ve başka bir şeyin altında titreyen... sıcak bir şey. "Kurdun oynamak istiyor," diye cevap verdi derin bir ses. ses, tüm doğru yollarla duyularımı okşuyor.

Hiç düşünmeden ona doğru eğildim, bedenim havayı okşayan karanlık güce çoktan boyun eğmişti. Kaynağı bulduğumda dudaklarımdan bir inilti döküldü. Elbise pantolonunun ipeği parmaklarımla alay ediyor, altındaki çaresizce arzuladığım gücü saklıyordu.

Mantık düşüncelerime sızmaya başladığında boğazıma tırmanan inilti dişlerimin arasında sıkıştı.

Ne yapıyorum ben?

Eğlenen bir çift altın gözle karşılaşmak için başımı geriye doğru zorlarken tırnaklarım kumaşa battı. "Şimdiden bana yalvarıyor musun?" diye sordu kara kaşlarını kaldırarak. "Ben de senin meydan okuyacağını düşünmüştüm."

İçimdeki ateşin yerini buz aldı ve sırtım pencerelerden birine çarpana kadar beni birkaç metre geriye gönderdi. "Bana ne yaptın?" Soru, daha önceki hırıltıdan çok farklı olarak, boğuk bir sesle çıkmıştı.

Kaç gün baygın kaldım? Neden her şey

bu kadar parlak görünüyor?

Neden bu kadar güzel kokuyor?

Ander önümde çömelmiş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. "Aç mısın, Katriana?"

"I..." Midem çalkalandı, bacaklarımın arasında beni cama karşı titreten bir spazm yarattı. Ağzımdan bir inilti döküldü, bu inilti sadece karnımın alt kısmındaki yoğunluğu arttırdı.

Evet. Kesinlikle açtım. Ama

yemek için değil.

Bedenimin iznim olmadan uyandırdığı arzuyla savaşarak gözlerimi kapattım. Onun kokusuydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayır, onun
yakınlığı. Onun
büyüklüğü.
O delici altın gözler. Kalın
siyah saçlar.
Geniş omuzlar.
Daralan bel.
Onu çıplak istiyordum. Kıvransın. Adımı haykırıyor. Benim kaş Çatık kaşlı. Benim adım. O biliyordu benim İsim.

"Nasıl?" Nefes nefese sordum. "Adımı nereden biliyorsun?" Annem dışında kimse bana Katriana demezdi. Diğer herkes Kat'i tercih ettiğimi biliyordu.

"Senin hakkında her şeyi öğrenmek için üç günüm vardı, Katriana Cardona," diye mırıldandı, parmakları çenemden geçerek yüzümü ona doğru eğdi. Yırtıcı bir parıltı gözbebeklerini büyüttü ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Yirmi bir yaşında. Bölgemdeki tüm insanlar gibi bir mağarada doğdum. Ama yay kullanmakta oldukça yetenekli olduğunu duydum. Bir noktada bunu kendim de görmek isterim."

"Nasıl?" diye sordum. Yine de sesim başlangıçta amaçladığım güçten yoksun görünüyordu. Ses tonumdaki boğukluk bana yabancıydı. Tıpkı içimde kıvrılan hisler gibi.

"Elias'ın dikkatinin dağılması gerekiyordu, adamlarımın birçoğunun da öyle.
Ben de onları evinizi araştırmaları için gönderdim."

Dik oturdum, çenem onun dokunuşundan uzaklaştı. "Hayır." Başımı salladım. "Hayır. Maxim'in yiyecek çalmak için yaptığı çılgınca planla hiçbir ilgileri yoktu. Hiçbirimiz onun ne amaçladığını bilmiyorduk. Yemin ederim." Kahretsin, eğer o moron zaten ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm.

Onun yüzünden kurtlar ailelerimizi hedef aldı.

Benimki çoktan ölmüştü ama diğerleri... Omuzlarım çöktü, irkildim. Kızgın bir kurt sürüsüne karşı hiç şansları yoktu.

Onları savunmak ya da onlara yardım etmek için orada değildim çünkü buradaydım. Ne yapıyordun? Uyuyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ander yanağımı avuçladı ve gözlerime bakmak için başımı tekrar geriye doğru eğdi. "Kurtlar olarak yalanın kokusunu alabildiğimizin farkında mısın?"

"Eğer bu doğruysa, doğruyu söylediğimi biliyorsun demektir." "Evet, tıpkı Elias'ın olaydan sonra seni sorguladığında
saldırı."

Demek kara gözlü Alfa'nın adı buydu. Elias. Ander'in ikinci komutanı olarak görev yapıyor olmalı, diye tahmin ettim. Bu, ormanda Elias'tan yayıldığını hissettiğim güce dayanan eğitimli bir değerlendirmeydi. Neredeyse Ander'in varlığıyla yarışıyordu ama tam olarak değil. Ancak ikisi birlikte doğanın gücü olabilirlerdi.

Evet, bundan kaçınmaya karar verdim.

Ander başını eğdi, altın rengi gözleri aynı anda hem çok şey görüyor hem de hiçbir şey anlatmıyordu. "Anladığım kadarıyla tek çocuksun."

Konu değiştirmesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Evet, ailem dünyamızın cehennemine fazla hayat getirmeye pek hevesli değildi." Aslında babamı pek tanımıyordum. Annem ara sıra ondan bahsederdi, genellikle de konuyu eğitimle ilgili bir konuya getirmeden önce gözlerinde hüzünlü bir bakış olurdu. Etrafımızı saran zalimlikle başa çıkabilmem için gerekli araçlara sahip olmamı isterdi ve sık sık bunun annem olarak birincil amacı olduğunu iddia ederdi.

"Seni ben yarattım. Sana nasıl hayatta kalacağını öğretmem adil olur," derdi sık sık.

Dünyamız bir insan için tam anlamıyla bir araftı.

Bu cehenneme hayat vermek, çoğu uzun vadede hayatta kalma şansı çok az olan ya da hiç olmayan gençlere işkence etmekten başka bir işe yaramadı.

Arkadaşlarımın çoğu genç yaşta öldü. Anne ve babalarımız ise kırklı yaşlarına kadar yaşadıkları için şanslıydılar. Annem çoğundan daha uzun yaşamış, kırk sekiz yaşında ölmüştü. Bir nevi aile reisliği yapmıştı.

Ancak babamla hiç tanışmadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ander'in avuç içi enseme doğru kaydı. "Gel. Yemek yemen gerek." Beni öne ve yukarı doğru çekti, kendi başıma itaat etmeme fırsat vermedi.

Ayaklarımın üzerinde sallandım, siyah noktalar gözlerimin önünde dans ederken gözlerimi kırpıştırdım. Çok hızlıydı. Çok fazla. Ohhh... Başımı salladım, temizlemeye çalıştım ve denge için gömleğini kavradım.

Üzerinden akan sıcaklık, iç çekerek ona doğru kıvrılmama neden olan bir sıcaklıkla beni sardı. Güçlü, kuvvetli bir erkek, diye düşündüm burnumu göğsüne bastırarak. Cüssesi benimkini gölgede bırakıyor, kendimi onun kollarında küçük ve korunaklı hissetmeme neden oluyordu.

Ta ki beni havaya kaldırıp yürümeye başlayana kadar. "Hey!" diye itiraz ettim, tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

Ve, oh, kutsal bok, ben .

Yerde bıraktığım çarşafa bir şekilde ulaşabilecekmişim gibi kollarımı boş yere omuzlarına attım. Bana ne olmuştu böyle? Onun varlığı bir şekilde sağduyumu bastırmış, daha önce hiç deneyimlemediğim garip istek ve hisleri uyandırmıştı.

"Bana ne yaptın?" "Bana ne yaptın?" diye sordum, sesim sonunda kararlılığını bulmuştu. "Ve beni yere indirdin!"

Eğlence onun dolgun dudaklarıyla alay etti. "Beni sertleştiriyorsun, tatlım. Sana diğer odadaki yemek yerine döllerimi yedirmeden önce durmanı öneririm."

Nefesim kesildi. Kim tanımadığı birine böyle bir şey söyler ki? Ve kabalıktan bahsediyorum. Yüce Tanrım. "Öyle bir şey yapmayacağım." Ses tonumdaki hırıltı beni şaşırttı. Bu benim sesim mi?

"Oh, yapacaksın," diye cevap verdi kalçalarımı sıkan bir gürlemeyle. "Ve sen de bundan zevk alacaksın."

Ağzımdan anlaşılmaz kelimeler çıktı çünkü buna "Hayır" ve bir sürü küfürden başka ne diyeceğimi .

Çünkü siktir et onu. Hayır, siktir et onu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu fikir gözlerimin önüne bir sürü görüntü getirdi ve tamamen farklı bir nedenden ötürü nefes nefese kalmama neden oldu. Bu erkek güçlü, kapsamlı ve çok-

Gah!

İçimdeki karıncalanmanın durmasına gerçekten ihtiyacım vardı.

Vücuduma yaptığı büyü her neyse, kadınlık organlarımla oyun oynuyordu. Hiçbir şekilde Ander Cain'den etkilenmemeliydim. Acımasızlığı ve üstünlüğü dillere destandı ve takdire şayan bir şekilde değildi.

Beni yemek alanı olması gereken uzun bir masadaki oturttu ve "Ye" dedi.

Önümde bir tabak ve yanında dumanı tüten kahverengi bir fincan duruyordu.

Prensip olarak reddetmeye hazır bir şekilde içindekileri kokladım, ta ki midem istekli bir şekilde guruldayana kadar.

İçimdeki meydan okuyan taraf onun emrine karşı koymak ve en azından bir gömlek talep etmek istedi. Ancak daha zeki olan yanım yemek yemenin faydasını kabul etti. En son ne zaman yemek yediğimi bilmiyordum ama açlıktan ölüyordum.

O kadar ki, o anlamsız gözleriyle beni izlerken sandalyede çırılçıplak yemek yedim. Hiçbir şey belli etmiyordu, dolgun dudakları düzdü ve çene hattı neredeyse taştan kazınmıştı. Sadece masanın başında yanımda oturdu, parmaklarını önündeki minderin üzerinde kenetledi, sessizdi.

Bir ısırığa daha dayanamayınca tabağı ittim ve göğüslerimi örtmek için kollarımı kavuşturdum. Beni çıplak gören ilk erkek o değildi. Yaz aylarında sık sık gruplar halinde yıkanırdık - sayıların güvenliği falan.

Ama bu şekilde bir erkekle hiç yalnız kalmamıştım.

Daha önce hiç bu kadar dikkatle incelenmemiştim. Masanın üzerinden bile tenimin her santimini ezberlemiş gibi görünüyordu. Ve bunun beni soğuk yerine sıcak hissettirmesi hoşuma gitmedi.

"Neden?" Sonunda sordum. "Neden buradayım?"

Başını öne eğdi. "Çünkü seni buraya ben getirdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Bu kısa cevaplar veren ve soğukkanlı yorumlar yapan adam gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı. "Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü sen benimsin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?" Yani, prensipte kubbesinin altındaki tüm nesnelerin bir şekilde ona olduğunu anlıyordum, ama daha önce onunkini içmemle ilgili yorum...

Yanaklarım kızardı.

Bu düşünceyi bitirmeyeceğim. Hayır.

Olmuyor.

Ne de kastettiğinden şüphelendiğim şekilde onun olmaktan memnundum.

"Zekandan şüphe etmeye başlıyorum," dedi yavaşça. "Ya da belki işitme duyundan. Ceres'e bunu araştırmasını söyleyeceğim." Masadan uzaklaştı ve kocaman avucunu uzattı. "Gel bakalım evcil hayvan. Çiftleşmeye başlamadan önce biraz daha dinlenmen gerek."

Ağzım açıldı, sonra kapandı ve tekrar açıldı. Kaşlarını kaldırdı, sabırsızlığı yüz hatlarını renklendiriyordu. "Şimdi, Katriana."

"Böyle bir şey söyleyip itaat etmemi bekleyemezsin," diye tersledim ve sandalyeden atlayarak onun durduğu yerin karşı tarafına geçtim.

Bakışları daraldı. "Andorra Sektörü'ne bu kadar yakın yaşamanın sana kurt hiyerarşisini öğrettiğine emin misin?"

"En tepedeki konumunuzun farkındayım, Ander Cain." Kimliği hakkındaki şüphelerimi reddedip reddetmediğini görmek için bekledim. Yalanlamayınca, "Ama bu saygı duyduğum anlamına gelmez," diye ekledim. Annemin küstahlığıma küfrettiğini duyar gibiydim, bana bundan daha iyisini öğretmekle suçlamaları zihnimde isyan yaratıyordu. Ama siktir et bu saçmalığı. Bu ahmakla çiftleşmeye niyetim yoktu.

Bir adım öne çıktı. Ben de bir adım geri attım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neyse ki yemekten sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Aslında, daha iyi olmaktan fazlasını hissettim. Harika hissettim.

"Dikkatli ol Omega," diye uyardı, sesi kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken eden ölümcül bir keskinliğe sahipti. "Yırtıcı dürtülerimi harekete geçiriyorsun."

Homurdandım. "Sen bir şekil değiştirensin. Bu senin değişmez dürtün." Üstelik bir Alfa erkeği. Anladığım kadarıyla sürekli becermek, sakatlamak ya da öldürmek istiyordu.

Gözlerindeki bakış şimdi bu değerlendirmeyi doğruluyordu ve bu beni dehşete düşürmeliydi. Ama bunun yerine, hissettiğim tek şey potansiyel bir kaçış heyecanıydı.

Tüm erkekler gibi o da benim cüssemi ve yeteneklerimi hafife alıyordu. Çıplak olmam avantajıma avantaj katıyordu çünkü dikkatini dağıtmak için vücudumu kullanabilirdim.

Masanın etrafında dönerken hareketlerimi takip etti, burun delikleri alevlendi. "Koruyucuna ve eş adayına böyle mi teşekkür ediyorsun? Ona meydan okuyarak mı?"

"Koruyucu mu?" Tekrarladım, amaçlanan eş kısmına dokunmadım. "Kaçıran demek istiyorsun, değil mi? Senin korumanı ya da buraya getirilmeyi istediğimi hiç hatırlamıyorum."

"Hayır, sen ölmekle meşguldün," diye karşılık verdi.

"Ölmek mi?" O kısmı hatırlamıyordum, sadece karnımda daha önce hiç yaşamadığım bir ağrı vardı.

Ve Ander'in gelip, "ben bu işin ortasındaydım" demesi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Beni dönüştürdün," diye yüksek sesle fark ettim.

Yoksa o mu yaptı? Ellerime ve kollarıma baktım, buldum-

Sırtımı duvara vurduğumda havaya doğru bir çığlık attım. Boğazımı saran eli pençeledim, ayak parmaklarım yeri zar zor sıyırırken ayaklarım aşağıya doğru tekmeledi.

Altın rengi irisler bakışlarımı yakaladı, için için yanan kalite beni duvara yaslanmış nefessiz bıraktı. "Bu böyle değil-
"

Bir küfür savurdu, dizim kasıklarına mükemmel bir şekilde çarptığında tutuşu zayıfladı. Onunla duvarın arasından sıyrıldım ve kapıya doğru koşmaya başladım.

Ya da kapı olduğunu sandığım şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne yazık ki, beni başka bir yatak odasına götürdü.

Kahretsin!

Etrafımda dönüp çıkış noktasını ararken Ander'in göğsüne kafa üstü çarptım. Beni kalçalarımdan yakaladı ve yatağa fırlattı, ardından da çizmeli topuğuyla kapıyı arkasından çarptı.

"Pekâlâ, Omega. Nazik yolu denedim. Ama bunun sende işe yaramayacağını görebiliyorum." Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Öyleyse başka bir yol deneyelim."

Geriye doğru yatak başlığına tırmandım. "Bekle..." "Bunu, evimizdeki yerinle ilgili bir giriş olarak düşün.

toplum- ki o da en altta." Elbise gömleği yere düştü ve kaslarla dalgalanan gövdesi ortaya çıktı. Avuç içi kemerine doğru indi. "Şimdi iyi bir Omega gibi bacaklarını aç, belki sana daha yumuşak davranırım."

OceanofPDF.com

ANDER

KATRIANA DONMUŞ, onu minyon küçük eller kavrama Yorganı kalçalarının iki yanına koydu. "Ander, lütfen-"

"Oh, yalvarma noktasını geçtik," dedim ona, kemerimi ilmeklerden geçirerek. "Bacaklarını aç, Omega."

Yapmadı, isyan etme içgüdüsü çok güçlüydü.

Onu bu alışkanlığından vazgeçirmek zaman alacaktı.

Neyse ki ikimiz için de sabır benim doğamda var.

Deriyi yere bıraktım ve pantolonumun düğmesini açtım. "Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmadığımı göreceksin, Katriana." Fermuarı indirirken gözleri hareketlerimi takip etti. "Ayrıca bir Omega yanlış davrandığında ne olduğunu da öğrenmek üzeresin."

Kurtların hiyerarşiyi korumalarının bir sebebi vardı. En üstte Alfalar, ortada Betalar ve en altta da Omegalar bulunurdu, ancak bunlar Alfa eşleri tarafından sahiplenilen ve korunan değerli hazinelerdi.

Katriana benimdi.

Cezalandırmak için.

Sikişmek için.

Emzirmek için.

Korumak için.

Ve eğer emirlerimi görmezden gelmeye kararlıysa ikincisine devam edemezdim.

Botlarımı ve çoraplarımı çıkardım, ardından pantolonumu çıkardım ve beni artan uyarılmam için çok dar olan bir çift boksörle bıraktım.

Katriana'nın gözleri . "Hayır," diye nefes aldı.

"Sığacak," diye söz verdim ona. Minyon formlarına rağmen, Omegalar Alfa sikini barındıracak şekilde inşa edilmişlerdi.

Ama o başını olumsuz anlamda salladı ve dizlerini göğsüne çekti. "Hayır," diye hırlayarak tekrarladı.

Dudaklarım seğirdi.

Bu sesleri çıkarabilen tek kişi o değildi.

Onun gürlemesine kendi gürlememle karşılık verdim. Ancak benimkinin özel nitelikleri vardı. Bir Omega'nın reddedemeyeceği türden bir çağrı.

Tepki olarak şiddetle sarsıldı, kollarındaki tüyler takdirle dans etti. "Oh Tanrım."

"Ander," düzelttim, bir dizimi yatağın üzerine koyarak. "Ve bu sadece başlangıç, evcil hayvan." Bir hırıltının daha peşinden gelmesine izin verdim, onun cevap veren uyarılması kendimi içine gömmek istediğim çekici bir kokuydu.

Bir inilti dudaklarını ayırırken kalçaları sıkıştı. "Ne...? Nasıl?"

"Sen bir Omega'sın" diye mırıldandım, yatakta ona doğru ilerlerken. "Benim Omega'm. Bedenin her zaman çağrıma cevap verecek." Dizlerini tuttum. "Şimdi yayıl."

Bacakları direnç göstermeden birbirinden ayrıldı, güzel pembe teni kaygan sıvıyla sırılsıklam olmuştu. Aletim zonkluyordu, bana çoktan hazır olduğunu ve onu almamı talep ettiğini garanti ediyordu.

Henüz değil.

Kontrolümle gurur duyuyordum ve küçük yavru kedime bir ders vermek istesem de, şu anki haliyle benimle başa çıkamayacağını biliyordum. Gerçekten bir X-Clan Kurdu olabilmesi için önce tam geçişi deneyimlemesi gerekiyordu. Ancak o zaman hazır olabilirdi.

"Hayır," diye inledi, zayıfça uzaklaşmaya çalışıyordu, başı sanki onu temizlemeye çalışıyormuş gibi sallanıyordu. "Dur."

"Sen benimsin, Katriana." Onu yataktan aşağı çekmek için kalçalarını kavradım, ağzımı sıcak çekirdeğinin üzerine yerleştirdim ve tatlı kokusunu içime çektim. "Mmm, daha önce hiç Omega amının tadına bakmamıştım. Bir süre burada kalabilirim."

Gerildi, alt bedeni dövüş moduna kilitlendi. Bir kez

daha hırladım, tam klitorisine karşı.

Katriana çığlık attı, sırtı yataktan aşağı eğildi.

"Karşı koyma kedicik," dedim usulca, kalçalarının arasındaki bukleleri okşayarak. "Vücudun benim için yaratılmış. İzin ver sana göstereyim."

Cezalara gelince, yapabileceğim çok daha kötü şeyler vardı-

İnce parmaklarım saç tellerimin arasında dolaştı ve başımı sertçe yana doğru çekti. Bu hareket beni hazırlıksız yakaladı ve Katriana'nın ellerimin altında dönmesine izin verdi.

Fazla uzaklaşamadı, kavrayışım sıkılaştı ve onu tamamen altıma çektim. Kalçalarımı sırılsıklam kalçalarının arasına yerleştirirken, bileklerini başının üzerine kapattım ve bizi burun buruna getirdim.

"Bana meydan okumaya devam et, küçüğüm.

Sana meydan okuyorum." Yüzüme tükürdü.

Bakışlarımı kısmıştım. "Onu yalayarak çıkaracaksın."

"Siktir git," diye hırladı, altımda kıpırdandı.

"Hayır, sevgilim. Seni becereceğim." Boştaki elimle boğazını kavradım, diğer elimle de kollarını başının üstünde tuttum. "Sana sürü hiyerarşisini açıklamaya çalışmaktan bıktım. Onun yerine sana göstereceğim."

Sonunda havaya bir parça korku yayıldı, kokusu giderek artan uyarılmışlığıyla karıştığında sarhoş edici bir hal aldı. Çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın, beni çekici buluyordu. Basit genetik bizi uyumlu yapmıştı. Onun kurdu benimkini arzuluyordu, tıpkı benimkinin onunkini arzuladığı gibi.

Muhtemelen tartışmak için ağzını açtı ve onu bir öpücükle susturdum.

Hoş, nazik bir ses değil, boyun eğmesini talep eden baskın, güçlü bir ses. sesi protestosu

içimdeki canavarı son derece memnun eden bir iniltiye dönüştü.

İşte böyle, kedicik. Kabul et beni.

Dili geçici olarak benimkine dokundu, okşaması kadınsı bir şekilde tatlıydı. Keşfetmek. Arıyordu. Buna izin verdim, kontrolü ele almadan ve tercih ettiğim ritmi ayarlamadan önce ona tatması için bu küçük parçamı verdim.

Daha fazla kayganlık merkezini nemlendirdi, boksörlerimi sonuna kadar ıslattı ve yanıt vermem için aletimle alay etti.

Sıcaklık varlığımı tüketti, iddia etme ihtiyacı içimdeki ateşi körükledi ve beni henüz deneyimlemediğim yüksekliklere çıkardı.

Bu dişi benimdi. Onu
ısırmak istedim.
Onu parçalara
ayırmak için. Onu
kazığa oturtmak
için.
Onunla yuva yapmak için.
Onu yok edip tekrar bir araya getirmek için.

Şaftımı uyluklarının arasındaki yumuşaklığa bastırdım, aramızdaki kumaşa küfrettim ve neredeyse bacaklarımdan koparıyordum.

Göğüsleri göğsüme karşı cennet gibiydi, sert küçük meme uçları ağzım, dilim ve dişlerim için yalvarıyordu. İçgüdülerime teslim oldum, ağzımı boynundan aşağıya doğru takip ettim, yol boyunca kremsi tenini ezberledim.

Çok renkli, diye düşündüm, tenini kaplayan tüm karmaşık desenlere dikkat ederek.

Bir gün bana her dövmenin ardındaki hikayeyi anlatmasını isteyeceğim.

Ama bugün, sadece dilimle onun her santimini keşfetmek istedim.

Sert bir tepe noktasını ağzıma aldığımda titredi, dişlerim hassas etini sıyırdı. Bileklerini ve boğazını serbest bıraktım ama isyan belirtileri için onu yakından izledim. Dudakları bir iniltiyle ayrıldı, zihni ve bedeni arasındaki içsel savaşla başı ileri geri savruldu.

Hangisinin kazanacağını biliyordum.

Hayvan olmamızın bir sebebi var.

Kurtlarımız içgüdülerimizi yönlendirdi, insanların aşırı düşünme eğilimini değil.

Başının altındaki yastıkları kavradı, boğazından boğuk bir ses çıktı. Omega'mın ruhu vardı; bunu ona verebilirdim. Şimdi bile savaşmaya çalışıyordu.

"Kazanamayacaksın," diye uyardım onu aşağıya, gerçek ödüle doğru kayarken. "O kamyona yaklaştığın anda benim oldun, yavru kedi. Benim bölgem, benim kurallarım. Ve seni istiyorum, bu yüzden sana sahip olacağım. Her şekilde. Her şekilde. İstediğim şekilde."

Ağzımı onun hassas küçük tomurcuğunun etrafına kapattım. Doğrudan kasıklarıma giden bir çığlık atarak yataktan düştü.

"Mmm, işte bu," diye onu yumuşak bir şekilde cesaretlendirdim, sözlerim nemli etine karşı bir fısıltı gibiydi. "Vücudunu dinle. Sadece hisset."

Miyavladı, altımda çırpındı ve her yalayışım ve ısırışımla aynı anda eğildi. Solgun yüz hatlarını gurur verici bir pembe renk kapladı, zevki gözlerimin önünde artıyor ve çiçek açıyordu.

Enfes.

Neredeyse bir asırlık varlığım boyunca tutkunun sancılarını çeken pek çok kadınla karşılaşmıştım ama hiçbiri bu kadar güzel değildi. Katriana'nınki ham bir kaliteye sahipti, şaşkınlıkla vurgulanan ve ruhumu onun için daha da ateşleyen bir masumiyete dönüşüyordu.

Omegalar seks için yaratılmış.

Ve bunun kanıtını şimdi altımda parçalanma biçiminde gördüm, onun coşkusu odayı saf şehvetle kaplayan bir afrodizyaktı.

Tekrar tekrar haykırdı, uzuvları titriyor ve göğsü eforun altında kabarıyordu. Elektrik derisinin üzerinde uğulduyor, havayı dolduruyordu.

Geriye doğru sarsıldım, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

Yan tarafına doğru kıvrıldı, değişim minyon formunu titreştirirken inlemeleri acı dolu seslere dönüştü. Dehşet odayı doldurdu, uzuvları değişimin altında kırılmaya başladı.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çökerek bizi göz hizasına getirmeye çalıştım. "Zorluyorsun," diye homurdandım, sinirlenmiştim.

Kurdunu çağırmıştı; aramızda oluşmakta olan cinsel kimyayı bozmak için kasıtlı olarak yapıldığından şüphelendiğim bir şeydi bu.

İnatçı kadın.

Bir komutla onu insan formuna geri dönmeye zorlayabilirdim ve kurdu diz çökmek zorunda kalırdı. Bir Alfa'nın talebini görmezden gelmek -sadece sözlü bir talep değil, gücün altını çizen gerçek bir talep- doğamıza aykırıydı.

Ancak değişimi şimdi durdurmak ve onu tekrar dönüşmeye zorlamak ona çok acı verecekti. Yine de bu acı, isyanı için layık bir ceza olacaktı.

Hayır. Onun yerine kendini cezalandırmasına izin verirdim.

"Nasıl istersen öyle olsun ," dedim iç çekerek ve yataktan kalktım. "Ama seni bu konuda rahatlatmayacağım."

Kapıyı arkamda açık bırakarak mutfağa gittim ve kendime çok ihtiyacım olan bir bardak konyağı doldurup iki yudumda içtim.

Misafir odasından gelen sızlanmaları başımı sallamama neden oldu. Kendime bir bardak daha hazırlarken ona "Bunu sen istedin," dedim.

Bir yetişkin olarak ilk kez yer değiştirmenin oldukça acı verici olduğu söylenirdi. Değişimi birkaç tur yaşadıktan sonra sonunda alışacaktı. Ve şimdi benden gelen gürleyen bir mırıltı, eşim olarak ona yardımcı olabilirdi, ama bunu hak etmemişti.

Ben de mutfakta durup bekledim, nefesinin kesilmesini ve minik çığlıklarını dinledim. Bu yüzden ilerlemesine izin verdim, çünkü onu geri çevirmek çok daha fazla acı verecekti ve

Meydan okumasından rahatsız olsam da acısına sebep olmak istemedim.

Şu anda çektiği acının sorumlusu ben değil, kendisiydi.

Bardağımı kenara koydum ve saatimdeki bir düğmeye basarak parlayan bir ekran getirdim. Son yüz yılda teknoloji ne kadar da gelişmişti.

Andorra Sektörü, zombi virüsü insan nüfusunun başına bela olmadan çok önce dünyanın en iyi araştırmacılarından bazılarına ev sahipliği yapıyordu. X-Clan Kurtları arasındaki şöhret iddiamız, teknik yollarla ilerleme yeteneğimizdi. Tepemizdeki kubbe bunun parlak bir örneğiydi. Ulaşımımız bir diğeriydi. Ve bileğime takılı olan gibi istihbarat cihazları en sevdiğim ilerlemeydi.

Görüntüler arasında gezinirken ofisteki bilgisayarımın ekranını açtım ve mesajlarımı gözden geçirmeye başladım.

Dušan bırakma saatini ayarlamıştı. Güzel.

Listeden aşağıya, Katriana'nın Ceres'ten gelen kan raporuna atladım, okurken kaşlarım yukarı doğru kalktı.

Ancak Omega'mdan gelen şiddetli bir hırıltıyla kesildi.

Ekranımın üzerinden mutfağın girişinde hırlayan güzel kırmızı kurda baktım.

"Evet?" Tüylü formuna rağmen beni gayet iyi anlayabildiğini bilerek sordum. "Yeni vücuduna hayran olmak için bir ayna ister misin?" Çünkü bana açıkça meydan okurken tüyleri diken olsa bile, o kumral kürküyle oldukça zarifti.

Bir adım öne çıktı, niyeti açıktı.

Bileğimin bir hareketiyle ekran kayboldu.

Dikkatimi mi çekmek istiyordu? İlgisini çekmişti.

Ben de benzer bir şekilde dişlerimi göstererek onunla karşı karşıya geldim. "Bugün pek çok aptalca hata yaptın Omega. Bunu bir kez daha düşünmeni şiddetle tavsiye ediyorum."

Kuyruğu seğirdi, saldırganlık havayı doldurdu. "Dene," diye meydan okudum.

Vahşi olabilirdi ama kurt formunda bile hiç şansı yoktu. Sadece yeni değil, aynı zamanda küçüktü de. Ve benim bir hırlamam onu bir köşede inletirdi.

Ama kendini daha iyi hissedecekse denemesine izin verirdim. İlk hamlesini savuşturdum.

Sonra ikinci kez mutfak adasının üzerine sıçradı ve ayaklarımın üzerinde mermer tepeye ustalıkla indi. Aşağıdaki dolaplara çarparken kaşlarımı kaldırdım. "Kendine zarar vereceksin."

Tabii ki beni görmezden geldi, tekrar atlamaya çalıştı ve başarısız oldu.

"Sen bir kurtsun, kedi değil," diye hatırlattım ona. Bunun üzerine hırlaması dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

Bir kez daha denedi ve kıçının üzerine düştü.

Çömelip bakışlarını yakaladım. "Daha bitirmedin mi?" Çünkü meydan okumasının cevapsız kalmasına izin veremezdim. Kimse bir Alfa'ya cevap vermeden saldıramazdı. Özellikle de ben. Bu lanet kubbenin tamamına sahip olmamın bir sebebi vardı.

Çenesini bana doğru kırarak gülümsememe neden oldu. "Oh, Katriana. Öğrenecek çok şeyin var."

Oturma odasına gidip mobilyalarımı parçalamaya başlamadan önce bir hırıltı daha çıkardı. Adadan atladım ve kollarımı kavuşturarak onun öfke nöbeti geçirmesini izledim.

Dişi açıkça ölmek istiyordu.

Çatı katımda dolaşmaya, pencereleri, kapıları ve odaları aramaya başladı, açıkça bir çıkış arıyordu. Sanki gitmesine izin verecekmişim gibi. Kurt formunda bile olsa, bir alfa sürüsü ona binmeye çalışmadan bu binadan on adımdan fazla uzaklaşamazdı.

Onu henüz sahiplenmemiştim.

Bu da onu müsait ve doğurgan yapıyordu; bir Omega için ölümcül bir kombinasyon.

Bileğim gelen bir aramayla uğuldadı. Kabul ettiğimde önümdeki boşluğu yarı saydam bir ekran doldurdu. "Şu anda biraz meşgulüm Elias."

Tam bu sırada oturma odamdaki sandalye yere düştü ve kızgın kırmızı bir kurt da minderin yarısı ağzında olduğu halde onunla birlikte uçtu.

Ona katliamı göstermek için ekranı çevirdim.

Alçak sesle ıslık çaldı. "Onu eski haline dönmeye zorla."

"Aklımdan geçti," diye itiraf ettim. Ama şımarık davranışlarına rağmen onu incitmek istemiyordum. En azından bu şekilde. "Acilen bir şeye ihtiyacın var mı, yoksa bekleyebilir mi?"

"Sadece bir güncelleme için aradım - üç uygun adaydan sadece biri değişiklikten sağ çıktı."

"Ve?"

"Beta."

Başımı salladım. "Hiç şaşırmadım." Özellikle de Katriana'nın kan raporunda okuduklarımdan sonra. Küçük kurdumun yapması gereken bazı açıklamalar vardı.

"Ben de öyle," diye yanıtladı Elias. "Ama diğerleri aramaya devam etmek istiyor."

"Diğerleri" derken Enzo'yu ve onun neşeli küçük takipçi grubunu kastettiğini biliyordum.

"Onları oyalayın." Alfa konseyine hitap etmeden önce Ceres'in testlerinden öğrendiklerimi değerlendirmek için zamana ihtiyacım vardı. "Onları Shadowlands Sektörü anlaşmasına hazırlanmakla meşgul edin. Kubbenin güçlendirilmesini ve gelişlerine hazır olmasını istiyorum."

"Anlaşıldı." Katriana yemek alanına girip masadaki tüm tabak ve bardakları yere indirirken kıkırdadı. "İşi bittiğinde onun kıçını kırbaçlayacaksın, değil mi?"

"Bundan çok daha fazlasını yapacağım," diye yemin ettim, gözlerimi katımı yok eden tehdide dikerek.

"İyi şanslar."

"Gerek yok." Dairemde küçük bir gezinti yapmasına izin verirdim. Sonra da bir daha asla olmamasını sağlardım.

Elias'ın söyleyecek başka yararlı bir şeyi olmadığını bilerek telefonu kapattım ve adaya yaslandım.

Saldırısı yirmi dakika daha devam etti, vücudunun değişimden dolayı ne kadar bitkin hissetmesi gerektiği düşünüldüğünde bunu etkileyici buldum. Yavaşlamaya başladı, hareketleri o kadar keskin değildi, başı dönmüş gibi sallanmaya başladı.

Dakikada bir parlak mavi gözleri bana kayıyor, gözbebeklerinde bir telaş belirtisi beliriyordu. Başının belada olduğunu biliyordu, Alfa kurdumun zamanını beklediğini ve onun düşmesini beklediğini hissedebiliyordu.

Yaklaşık on dakika sonra, ilk vardiyasının yorgunluğundan bacakları tutmaz oldu. Zihni bilinçsizliğe teslim olmadan hemen önce, vücudu yerde kendi içine doğru katlanırken, apartman dairesinde yankılanan bir ses çıkardı.

Nefesimin altında bir tıslama ile duvarı ittim ve uykusunda şekil değiştirmeye başlarken ona doğru ilerledim.

Kumral saçlarının uzun telleri halımı süslüyor, renkli teni kürkünün altında yavaşça beliriyordu. İnsan haline geri dönüşü daha hızlı oldu çünkü zihni artık çalışmıyordu; artık sadece bedeni çalışıyordu. Neyse ki bu aynı zamanda acı çekmediği anlamına da geliyordu.

Değişimi tamamlanır tamamlanmaz onu kollarıma aldım ve göğsüme yasladım. Sıcaklığıma sokularak sırıtmama neden oldu. "Evet, şimdi baygın ve habersizken benden hoşlanıyorsun," dedim, yatak odama doğru ilerlerken ona arzuladığını bildiğim yatıştırıcı bir gürleme verdim. "Ama sabah benden nefret edeceksin."

Çünkü az önce yaptığı o küçük gösteri? Tekrarlanmasına izin vermezdim.

"Ne kadar baş belası bir küçük dost," diye fısıldadım, onu yatağıma yatırdım ve çarşaf dolabından yeni bir battaniye seti aldım.

Onu sarıp sarmaladıktan sonra şakağına bir öpücük kondurdum ve boğazını sıktım. "İyi uykular, Katriana. Çünkü yarın senin için planladığım şey için dinlenmeye ihtiyacın olacak."

Küçük itaatsizliği sona ermek üzereydi.

Hızlı ve verimli bir şekilde.

"İyi geceler, küçük dostum." Işıkları kapattım. "Sabah görüşürüz."

OceanofPDF.com

KAT

SESSIZLIK.

Daha önce hiç deneyimlemediğim çok tuhaf bir kavramdı. Hayatta kalmak için seyahat etmek ve gruplar halinde uyumak gerekiyordu. Ama çok sessiz bir odada tek başıma uyandım.

Yeni koku alma duyum bana Ander'in çok uzağa gitmediğini söyledi, odunsu kokusu havada kalmıştı. Ama her ne sebeple olursa olsun, bana bir anlık yalnızlık vermişti.

Geçici hediyeyi sorgulamadım ve bunun yerine bir gömlek ya da giyecek bir şey bulmak için kullanmayı tercih ettim.

Odasında depolama alanı yoktu, iki komodinde giysiler değil eşyalar duruyordu. Pekâlâ, bir yerlerde bir şeyleri olmalıydı.

Bir dolap aramak için banyoya girdim. Ve aynadaki yansımamı yakaladım.

"Vay anasını," diye nefes aldım, dağınık saçlarıma ve kollarımdaki kurumuş kana dikkat ederek. Ander'in oturma odasında büyük bir geçirirken kurt formunda kendimi tırmaladığımı hatırlayınca irkildim. Amacım ona karşı tepkilerimi yönlendiren hormonları kapatmaktı ve işe yaramıştı. Sayılır. Bir yanım hâlâ onun için acıyordu ve sadece kokusu bile kalçalarımın arasında yeni bir ihtiyaç dalgası yaratıyordu ama zihnim bir kez çalışır durumda görünüyordu. Bunu hain bedenime karşı bir zafer olarak kabul ediyorum.

Dün ya da her ne zamansa, onun ağzına teslim olmak hayatımın en yüksek ve en alçak anıydı.

Daha önce hiçbir erkek bana dokunmamıştı ve bundan itiraf etmek istemediğim kadar zevk almıştım.

Bu yüzden onunla ilgili her şeyden de nefret ettim.

Beni baştan çıkarmak için feromonlarını kullanmıştı. Aksine, hırladı ve bu benim hayvani tarafımı ortaya çıkıp oynaması için kışkırttı.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyi reddettim.

Akıl maddeden üstündür, dedim kendime, yansımamı bir kez daha kontrol ederek. Evet, tamam. Önce yıkan. Giysiler ikinci.

Ama... Suyu nasıl açacağımı bilmiyordum.

Dudaklarım büküldü. Ne kadar zor olabilir ki?

Dergilerde duş fotoğrafları görmüştüm ve köşedeki mermer canavarın durulanacak yer olduğunu anlamıştım. Yanındaki şişeler muhtemelen temizliğe yardımcı sabunlar ya da kokulardı.

Ben .

Bende hiç yoktu.

Su çok sıcaktı, sonra çok soğuktu, sonra sağa sola sıçrıyordu ve bitirdiğimde saçımda hala sabun olduğundan emindim. Yapış yapıştı ve hiç de temiz değildi ama aynaya baktığımda en azından beni daha prezentabl hale getirdiğini gördüm.

Lanet olası zemine su damlatarak lavabonun yanında asılı duran küçük bir bezi aldım ve kurulamaya başladım. Çekmecelerin hepsinde yabancı şeyler vardı, bu yüzden soldaki bir dolap kapağını denedim. "Ohhhh..." Çok daha büyük bir havlu kaptım ve kendimi pelüş kumaşa sardım.

Tenimi ısıttı ve memnuniyetle iç çekmeme neden oldu. Bir kız buna alışabilirdi. Ama bunun için burada kalmam gerekiyordu ki bu da olmayacak bir şeydi.

Kıyafetler, diye hatırlattım kendime, kıyafetlerin bulunduğu büyük ikramiyeye açılan kapıyı iterek.

Takım

elbise

.

Kot

pantol

on.

Gömlekler.

Paltolar.

Botlar.

Hepsi erkeksi. Kokuya bakılırsa hepsi Ander'e aitti. Bu tanıdıklık midemi bulandırdı, kalçalarım sıkıştı.

Ona verdiğim bu tepkinin sona ermesi gerekiyordu ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı: kaçmak. Bu da havlu dışında bir şey giymemi gerektiriyordu. Hmm, onun kıyafetlerini giymek benim onun gibi kokmamı sağlayacaktı, kendim gibi değil. Bu bir olabilir. Ve yeterince kat kat giyersem, daha büyük de görünebilirdim.

Seçkiyi inceledim, işe yarayacak eşyaları zihnimde katalogladım. Ayakkabılar söz konusu değildi ama kalın çoraplarla koşabilirdim.

Bu işe yarayacak. Sadece buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.

Havlumu dizlerimde biten düğmeli bir gömlekle değiştirdim, sonra çekmecelerden birinden aldığım fırçayla saçlarımı taradım. Şimdiye kadar göründüğümün en iyisi değildi. En kötüsü de değildi. Onu daha fazla kendime çekmek istemediğimden, görünüşümün en iyisi olduğuna karar verdim ve oturma alanına doğru yürüdüm. Şok olmuştum, sadece temiz değil, aynı zamanda yepyeni mobilyalarla doluydu.

Tanrı aşkına, ne zamandır uyuyordum? Cidden, bu dairede geçen aydan daha uzun süre uyumuştum. En azından dinlenmiş hissediyordum. Hayır, dinlenmişten daha iyi hissediyordum. Canlı hissediyordum. Hatta güçlüydüm.

Çünkü Andorra Sektörü beni bir X-Clan Kurduna dönüştürmüştü.

Bir şekil

değiştire

n. An-

"Omega." Ander'in derin sesi, oturma alanının köşesindeki pozisyonundan odanın diğer ucuna doğru gürledi. Koltuğunda bir kralı andırıyordu; bacaklarını iki yana açmış, iri kollarını kalçalarına dayamıştı. Yüz ifadesi

okunamıyordu ama altında yatan saldırganlığı hissediyordum. Öfkesini. Derin hayal kırıklığını.

Dizlerimin titremesine ve kalbimin göğsümde zıplamasına neden oldu.

Onu fena halde kızdırmıştım. Dünkü amacım da buydu. Ancak bugün, bu kararımdan biraz pişmanlık duydum.

Ama beni itmeye devam etti. Hırlamaya. Beni yaladı. Bedenim kendi seçimlerimi elimden almaya devam etti, zihnim her adımda protesto ederken beni onun sunduklarına katlanmaya ve tadını çıkarmaya zorladı.

Bırakın beni becermesini, bir erkeğin bana dokunmasına bile izin vermemiştim. Oraya sığabileceğini düşünse de sığmayacağını biliyordum. O çok dar boxerların içinde bedeninin ortaya çıkmasından sonra değil - sonsuza dek aklıma kazınacak bir görüntü, çünkü vay canına.

Ürperdim, hatalı düşüncelerimi ve onları takip eden dizileri azarladım. Ondan etkilenmek istemiyordum. Onun eşi olmak istemiyordum. Burada olmak istemiyordum.

Yine de kimse bana bir seçenek sunmadı ve bedenim bu konuyu zorlamaya kararlı görünüyordu. Şu anda bile diz çökmek, ona doğru sürünmek, af dilemek istiyordum. Dik durmak, onun güçlü bakışlarını tutmak fiziksel çaba gerektiriyordu.

"Bana meydan okumak bir hatadır, ufaklık."

"Hayır. Beni yakalamak hataydı. Ben topuklu ayakkabı giyecek türden bir kız değilim, sana bile." Kollarımı , bakışlarının ağırlığı altında içim macuna dönerken kendime güvenmek için çabaladım. Erkek güçlüydü, baskınlığı gözeneklerinden yayılıyor ve odayı boğuyordu. Ama bunun devam etmesine izin veremezdim. Hırıltısı ve dili alt bölgelerime kötü şeyler yapsa bile boyun eğmeyeceğimi anlaması gerekiyordu.

Sandalyeyi itti, boyu benim iki metrelik bedenime gözdağı veriyordu. Benden bir adım fazlaydı. Omuzlarının genişliğinden bahsetmiyorum bile. Bu adamın üzerinde bir gram bile yağ yoktu, hepsi tonlanmış, sert, erkeksi kaslardı. Yine de

adımları tek bir ses bile çıkarmadan zarifçe bana doğru ilerledi.

"Dikkat etmem gereken bir konu var," dedi çenemi işaret parmağı ve başparmağı arasında kavrayarak. "Döndüğümde sürü hiyerarşisi hakkında bir tartışma yapacağız. Bu konuşma için çıplak olacaksın ve avuç içim kıçını çok iyi tanıyacak. Ve konuşmamız bittiğinde neye tahammül edip neye etmeyeceğimi öğrenmiş olacaksın."

Ona ters ters baktım. Eğer avucunun yaklaşmasına izin vereceğimi düşündüyse-

Eli kıçıma değip sıktığında alt bedenim sarsıldı. "Basit bir 'Evet, efendim' ile kabul edeceksiniz. "

Onun yerine "Siktir git," dedim.

Çenemdeki tutuşu sıkılaştı. "Şanslısın ki bir toplantım var, yoksa seni şu anda dizime yatırır ve kıpkırmızı yapardım."

"Ben çocuk değilim," diye tersledim.

"Davranışların aksini söylüyor," diye karşılık verdi, beni yakaladığı gibi bıraktı, sonra beni kanepeye doğru döndürdü ve arka tarafımı göstermek için arkasından itti. Hemen kaldırarak popomu ve bu pozisyonda görebileceği hemen her şeyi ortaya çıkardı. "Bunu yapamazsın!" Kıvrandım, aşağı pozisyondan çıkmaya çalıştım ama avuçlarını belime dayayarak beni yerimde tuttu ve bacaklarımı arkaya sabitlemek için kalçalarını kullandı kanepeden. "Bırakın beni!"

Keskin bir çimdik etli popomu ısırdı ve donup kalmama neden oldu.

Ne be?

Dişleri olamayacak kadar ince ve hızlıydı.

Bir iğne, geçen günkü iğnelere benzeterek fark ettim. "Az önce ne yaptın sen?" O geri çekilirken ben de sordum. Bana enjekte ettiği her neyse çoktan gitmişti, iki elini de elbise pantolonunun ceplerine sokmuştu.

"Bunu kaderine bir giriş olarak kabul et," diye cevapladı gizemli bir şekilde, kapıya doğru yürürken. "Riley denetlemek için buraya geliyor. Ona karşı nazik ol, yoksa seninle Jonas'ın ilgilenmesine izin veririm."

Bu veda sözleriyle birlikte ayrıldı.

Peşinden gittim, tam zamanında kapının çarptığını gördüm. Kilit yok.

Kod yok.

Sadece normal bir çıkış noktası.

Bu kadar kolay olmasına imkan yok.

Yavaşça beş yüze kadar saydıktan sonra adımlarını takip ettim ve diğer tarafta beliren metal bir kapı setiyle karşılaşmak için kolu hafifçe çevirdim.

Ander'in beni beklemesinden daha iyiydi, bu yüzden bir süre oyalandım.

Koridora kayarak çıkış noktasına baktım. Kulp ya da menteşe yoktu. Kayarak açılıyor gibiydi. Bir asansör olduğunu fark ettim ve dehşete kapıldım. Bunlar hakkında okumuştum ama hiç görmemiştim.

Peki nasıl çalışıyor?

Yan tarafta bir panel görünce ok düğmelerini inceledim. Elbette "aşağı "yı seçmek çok açıktı. Hmm. Bu kuleden daha belirsiz bir şekilde kaçmamı sağlayacak başka bir yol, belki de merdivenler olmalıydı.

Kapıların üzerinde yanıp sönen bir ışık belirdi ve ardından metal kayarak açılmaya başladığında bir çınlama sesi duyuldu.

Kahretsin! Ana kapıya doğru koştum ama yeterince hızlı değildim.

"Sen Katriana olmalısın," mırıldandı kadınsı bir ses, tatlı kokusu koridoru bulandırıyor ve ben daha arkamı dönmeden dudaklarımın hırıltıya dönüşmesine neden oluyordu. "Ben Riley," diye ekledi.

Kısa.

Canlı mavi saçlar.

Soluk ten.

Kıvrımlı.

Gülümseyerek.

Hoş geldin jestine karşılık vermedim, bunun yerine ona ters ters baktım. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Ander ona teknik olarak süpervizör demişti ama ben ne demek istediğini biliyordum.

Güldü, sesi bu durum için fazla neşeliydi. "İyi ki bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum. Onun yerine konuşmaya ne dersin? Bence pek çok ortak noktamız olduğunu göreceksiniz."

Baldırlarıyla flört eden elbisesine ve ayağındaki zarif küçük ayakkabılara baktım. "Evet, nedense bundan şüpheliyim."

"Görünüş aldatıcı olabilir."

"Yok artık." Arkamı döndüm ve çatı katına doğru yürüdüm. Ander gitmişti, bu da bana bir daha elde edemeyeceğim bir fırsat bırakmıştı. Bu hatunu zapt etmek kolay olacaktı. Ama belki önce bana çıkışları söylemesi için onu kandırabilirdim. Muhtemelen asansörü çalıştıran kodu da biliyordu, çünkü buraya gelmek için onu kullanmıştı.

Kafamda hızla bir plan oluştu. Mükemmel değildi, ancak tüm zor kenarları iyileştirmek için zamanım yoktu.

Ander daha sonra bana bir ders vermek istiyordu ve benim burada olmaya hiç niyetim yoktu. Kıçıma bir iğne daha yapılmasını da istemiyordum.

Neydi o? İstismara uğramış yanağımı ovuşturarak tekrar merak ettim. Beni farklı hissettirmemişti. Sadece biraz acıttı.

Bunu daha sonra çözmem
gerekecekti. Önce kaç.

Sorular sonra.

Ander'in alanında kendini evindeymiş gibi hisseden hatunla havadan sudan konuşmak için döndüm. İçimdeki kurt, Alfa'ya bu kadar aşina olduğu için ona hırlamak istedi ama içgüdümü bastırdım. Başka kadınları becermesi kimin umurundaydı? Onun olmak için etrafta kalmayacaktım, bu yüzden istediği seçimleri yapabilirdi.

Riley bana bir fincan uzatarak, "Al," dedi. "Afiyet olsun. Fırın için bir şeyler hazırlayacağım, sonra sohbet edebiliriz."

Bu gösteriyi yola koymayı ne kadar istesem de, yemek muhtemelen kötü bir fikir olmazdı. Tam bir gece uykusu ve yeni bir yemekle hızlı ve uzağa koşabilirdim. Ve belki o mutfakta oynarken ben de ondan bazı detaylar öğrenebilirdim.

"Tamam." Yemek alanına bakan tezgâhın yanındaki taburelerden birine oturdum.

Buzdolabını karıştırdı -bu haftaya kadar sadece kitaplarda gördüğüm bir başka eşya- ve birkaç lezzetli kuşbaşı et çıkardı.

Çenem neredeyse yere çarpacaktı.

"Bunlar ne?" Ağzım sulanmaya başlamışken sordum.

"Biftek. Ya da en azından önceden kesilmiş olanlar. Onlar genellikle uzun ve kalındır, ısırık büyüklüğünde değil." Onları tezgâhın üzerine bıraktı ve aramaya devam etti. "Ander en iyi ürünlerden bazılarını tarım bölgelerinden temin ediyor. Yiyecek karşılığında sağlık ürünleri ve teknoloji takas ediyoruz." Yığına bazı sebzeler ekledi, sadece onunkiler benim büyüdüğümde yediklerimden çok daha yenilebilir görünüyordu.

Gözlerim her eklenen şeyle daha da yuvarlaklaşmaya devam etti. Dün Ander'in hazırladığı yemeğin tadını çıkarmış olsam da, ne kadar zengin olduğunu fark etmemiştim. Şimdi kendimi daha iyi hissettiğime göre -en azından fiziksel olarak- kalitenin kokusunu alabiliyordum.

"Vay canına," dedim, .

Riley canlı saçlarıyla uyumlu parlak mavi gözleriyle bana baktı. "Ander'in eş adayı olmanın bazı avantajları var."

Ve bir anda iştahım kesildi.

İlan ettiği gibi avantajlar olabilir, ancak bunların tadını çıkarmak için kalmayacaktım.

Fincanımı aldım ve oturma alanına doğru yürüdüm, böylece konuşmamız da sona ermiş oldu. Bana ne verirse yiyecektim. Sonra da yoluma gidecektim. Onun yardımıyla ya da yardımı olmadan.

OceanofPDF.com

A N D E R

"Bunun işe yaraması NE KADAR SÜRECEK?" Boş şırıngayı Ceres'in masasına bırakarak sordum.

Eşyayı aldı ve yakındaki kırmızı bir kutuya attı. "Şu anki hormonal seviyeleri göz önüne alındığında, ona en fazla beş ya da altı saat veriyorum."

Koridorda beni bekleyen Elias'a, "O zaman bu toplantı üç saatten kısa bir sürede bitse iyi olur," dedim.

"Konseye istediklerini verin ve bu bir sorun teşkil etmesin."

Homurdandım ve yanından geçerek toplantımıza doğru yürüdüm. "Enzo ve aptal yavruları bir grup insan dişisi toplayıp onları becermek ve ileride yavrulara ne olacağını görmek istiyor. Bunun ne kadar kaynağı boşa harcayacağı hakkında bir fikriniz var mı?"

Her bir deneyin değişime uygun hale gelmesi için on sekiz ila yirmi yıl geçmesi gerekecek ve hepsi olmasa da çoğunluğu Beta olacaktı.

İkincim kolumu tuttu ve konferans alanına giden asansöre ulaşamadan beni durdurdu. "Çaresiz durumdalar, Ander." Yumuşak sözler sadece benim kulaklarım içindi. Şekil değiştirenlerin duyma yetisine sahip olsaydım bile bu gizli ifadeyi başka kimse duyamazdı.

"Biliyorum. Ve deney için bir grup insanı toplamaktan çok daha hızlı bir potansiyel çözümüm var," diye hatırlattım ona aynı tonda.

Alfaların çoğu zaten aynı fikirdeydi. Kül Kurtlarının kabul edilebilir yedekler konusunda sızlananlar Enzo ve Artur'du. Onların gözünde sadece X-Clan Omegalar çiftleşmeye hak kazanabilirdi. Enfekte olmadan önceki eski dünyayı tercih ediyorlardı ve değişim için asimile olmayı reddediyorlardı.

Bu bir gün onların ölümü olacaktı.

Muhtemelen benim elimden.

Elias başını salladı. "Konuyu benzer bir şekilde ele alırsanız daha anlayışlı olacaklardır. Ancak uzlaşmaya hazır olun."

Zaten öyleydim. Bu konseyin nasıl çalıştığını çok iyi biliyordum ve onların lideri olmamın bir sebebi vardı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Her şey muhalefetin yanıldığını kanıtlamakla ilgiliydi ve hiçbirinin reddedemeyeceği bir önerim vardı. Tabii Enzo ve Artur iddialarından vazgeçmek istemezlerse. Bu durumda da kölelerinin saygısını kaybederlerdi.

Şah mat, diye düşündüm içimden bir sırıtışla.

Elias beni serbest bıraktı, çenesi bir güven göstergesi olarak eğildi. "O zaman başlayalım. Birkaç saat içinde sikmen ve sahiplenmen gereken bir eşin var."

"Serumun işe yaradığını varsayarsak," diye mırıldandım ve en alt katın kodunu tuşladım. Katriana'nın insan alışkanlıkları kurt sağduyusunun önüne geçiyordu. Sürüdeki konumunu kabullenmeye başladığında çok daha uzlaşmacı olacaktı.

Omega'lara değer verilir ve saygı gösterilirdi. Onlar çocuklarımızın koruyucularıydı ve bir Alfa ile gerçek bir çiftleşme yaşayabilecek tek kişilerdi. Kimyamızla savaşmak boşunaydı. Ve gitmeden önce yaptığım iğne bunu anlamasına yardımcı olacaktı.

Bu görüşmeyi tamamladıktan sonra geri döner, hiyerarşi hakkında küçük bir tartışma yapar ve ardından kızgınlığının beklerdim. Kıçına şaplak atmak sadece seksi bir

İçgüdülerimiz kontrolü ele almadan önceki başlangıç. Onun asi kabuğunu kırdığımda her anın tadını çıkaracaktı.

Dün gece ona karşı hoşgörülüydüm çünkü farklı bir yaşam tarzından geliyordu. Ancak, kurdunun gerçek doğasının hüküm sürmesine ne kadar çabuk izin verirse, kaçınılmaz çiftleşmemizi o kadar çabuk kolaylaştırabilirdik.

Ve ona sahip çıkmam gerekiyordu.

Özellikle de konseyden biri onun için bana meydan okumaya karar vermeden önce. Zaten bu konuda söylentiler vardı ve laboratuvar sonuçları işleri daha da kötüleştirdi.

Katriana sadece bilim yoluyla kurda dönüşmemişti. Likantropi işaretleri kanında zaten mevcuttu. Omega genetiği ile doğmuştu ve serumumuz bu genetiği güçlendirmiş ve dönüşümü sırasında açığa çıkarmıştı. Bu onu eşim olmaya daha da layık kılıyordu. Çünkü bu, ebeveynlerinden birinin kurt olduğu anlamına geliyordu.

Ne yazık ki, bu ifşaat onun diğer tüm Alfalar için de cazibesini artırdı.

Omega Kül Kurtları da onlara çekici gelse de, X-Clan Kurtları değillerdi.

Katriana bir X-Clan Omega'ydı.

Bu onu diğerlerinden üstün kıldı ve herkesin arzuladığı bir ödül haline getirdi.

Asansörden konferans salonuna doğru çıkarken benim diye düşündüm. Katriana Cardona benim.

OceanofPDF.com

KAT

Yemeğimizi bitirdikten sonra Riley, "Eskiden insanlarla yaşardım," dedi. "Enfeksiyondan önce yani." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bu yüzden tüm bunları kabullenmenin senin için ne kadar zor olabileceğini anlayabiliyorum. Ben de o kadar kabullenici değildim ve bir Omega olarak büyüdüm."

"Sen bir Omega mısın?"

"Kokusunu alamıyor musun?" diye karşı çıktı kaşlarını kaldırarak. "Jonas ona Georgia şeftalisini hatırlattığımı söylüyor, bence bu tanışma şeklimizle ilgili bir oyun."

"Georgia şeftalisi nedir?"

"Lezzetli bir meyve," diye cevap verdi, dudakları seğirerek. "Jonas İzlandalı, o yüzden Georgia şeftalisi yemiş gibi değil. Tanıştığımızda hiç kalmamıştı ve ben de tedavi bulmakla o kadar meşguldüm ki onu bir şeftaliyle tanıştıramadım." Eğlencesi azalmış gibiydi. "Sıkıntılı bir dönemdi ama bizi buraya getirdi. Eninde sonunda."

"Jonas bir Alfa mı?" Tahmin ettim.

Başını salladı, yanakları kızarmıştı. "Evet. O benim eşim."

"mi?" Yüksek sesle merak ettim, sonra başımı salladım. "Özür dilerim, yani-"

"Hayır, hayır, sorun değil. Anlıyorum. Dediğim gibi, eskiden insanlarla yaşıyordum. Ve bunun bir nedeni vardı - bir Alfa'nın eşi olmak istemiyordum." Muhtemelen tüm dikkatimin kendisinde olduğundan emin olmak için bir an için bunun durulmasına izin verdi.

"Bu normal mi?" Ben sordum.

Güldü. "Hayır. En azından benim eski klanımda öyle değildi. Kadınların üniversite eğitimi almasına izin verilen bir dönemde yaşadık, ancak bunun tek nedeni Alfaların gençlerin eğitimine yardımcı olduğunu düşünmeleriydi. Uzun lafın kısası, tıp öncesi bir yol izledim, sonra tıp fakültesine başvurdum. Herkes daha sonra geri dönmemi bekliyordu. Ben dönmedim. Ve tıp bilgimi kızgınlık döngülerimi bastırmak için kullandığımı öğrendiklerinde sürü beni evlatlıktan reddetti."

"Östrojen mi?" Zihnimdeki sözlükte tanımını ararken tekrarladım. "Doğurganlık gibi mi?"

Başını salladı. "Omegalar düzenli olarak bu dönemden geçerler. Biz de bu dönemde bir Alfa'ya ihtiyaç duyarız."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

"Kulağa geldiği kadar kötü değil. Aslında, doğru Alfa ile oldukça hoş olabilir." Yüzü tekrar kızardı. "Ama demek istediğim, bir zamanlar bu yanımı reddettim. Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri için çalışmaya başladım, bulaşıcı hastalıklar konusunda uzmanlaştım ve zombi krizine de bu şekilde dahil oldum. Ekibim bir tedavi arıyordu." Dudakları büküldü. "Hiç bulamadık."

Açıkça.

"Jonas, küresel silahlı kuvvetlere bağlı hale gelen İzlanda Kriz Müdahale Birimi'nde çalışıyordu. O sırada benim Atlanta'daki görevime atanmıştı. Bastırıcı ilaçlarım bana Beta kokusu verdi, bu yüzden kendimizi riskli bir durumda bulana kadar ne olduğumu fark etmedi. Ve evet, kızgınlık dönemine girdim ve o da beni sahiplendi."

Nefesim kesildi. "Senin isteğin dışında mı?"

"Tam olarak değil." Biraz kıpırdandı. "Yani, aramızdaki çekim her zaman vardı - Alfalar ve Omegalar arasında bu çok doğal. Ama evet, ilk başta ondan pek hoşlanmamıştım."

"Özür diledi mi?"

Kadın homurdandı. "Jonas içgüdülerine boyun eğdiği için özür mü dileyecek? Hayır. Hayır. Bana bununla başa çıkmamı söyledi."

"Kulağa Ander gibi geliyor," diye mırıldandım. Bunu bana tam olarak söylememişti ama bu kaderi ve onun sahipliğini kabullenmem konusunda oldukça kararlı görünüyordu.

"Bu sadece Alfa'nın tarzı tatlım," diye cevap verdi sırıtarak. "Bir yol seçerler ve herkesin aynı hizaya gelmesini beklerler."

"Peki ya sen?" Yüksek sesle merak ettim. "Yani, belli ki yapmışsın. Ama...?" Onunla dövüştün mü? Sormak istediğim buydu. Sadece niyetimi belli etmeden nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum.

"Evet ve hayır." Yüzünü buruşturdu. "Başta biraz kovaladım ama sonunda beni yakaladı. Hep öyle yaparlar." Bu uğursuz sözlere bir bakış eşlik ediyordu, zaten içimi gördüğünü ima ediyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Gözümü bile kırpmadım.

Ama yüz ifadesi bana bildiğini söylüyordu, bu da planım için iyiye işaret değildi.

"Seni yakaladığında ne oldu?" Yutkunarak sordum.

"Beni Avrupa'ya, Ander'e sürükledi ve Andorra Sektörüne katıldık. Burası her zaman X-Klanı Kurtları için yüksek teknolojili bir sektör olmuştur ve CDC'deki geçmişim beni laboratuvarlarında çalışmak için uygun bir aday haline getirdi."

"Ve bu mu?" Kaderine razı mı oldun? Talep etmek istedim.

Omuz silkti. "Bir süre daha tedavi bulmaya çalıştım ama giderek daha az önem kazanmaya başladı. İnsan ırkının yüzde doksanından fazlası dönüşmüş ya da ölmüşken, odağım geride kalanların hayatta kalmasına kaydı. Jonas'ın üzüntüsüne rağmen bugün hala yardım ediyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Çalışmanı istemiyor mu?"

"Daha çok, diğer erkeklerin yanında benden hoşlanmıyor." Gözlerini devirdi. "Kubbe içinde bile güvenliğim konusunda hep endişelenir."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" Bastırdım. Çünkü bana boğucu geliyordu.

"Çoğu Omega yuvada tutulur, ürer, yavrulara bakar ve böyle devam eder. Jonas ve benim bir anlaşmamız var; bağımsızlığımı istiyorum ve o da benim itaatimi arzuluyor. Bu sürekli bir pazarlık ama bizim için işe yarıyor." Konuşurken gözleri parlıyordu, eşine duyduğu sevgi çok açıktı.

Bunun ne kadarının hormonlarından ne kadarının ondan kaynaklandığını merak ediyordum. Eğer dün bana bir şey öğrettiyse, o da Ander'le ilgili kararlarda bedenime güvenilemeyeceğiydi. Yoksa o lanet kapıdan her girdiğinde kendimi sırtüstü yatmış ve bacaklarımı açmış halde bulacaktım.

"Bugünlük yeterince uzun süre alanınıza girdim." Daha yakına eğildi. "Omegaların Alfa'nın odasına ne kadar düşkün olduklarını bilirim." Göz kırptı ve lavaboya götürmek üzere masadan tabaklarımızı aldı.

Arkasından kaşlarımı çatarak, "Ben bölgeci değilim," diye seslendim. "Geldiğimde bana hırladın," diye karşılık verdi. "Yani

İnsan aklın bölgeci olmayabilir ama içindeki kurt kesinlikle beni canlı canlı parçalamak istiyordu. Ama merak etme. Gücenmedim. Ve Ander ona söylediğimde çok heyecanlanacak."

Su titreyerek açıldı ve iniltimi gizledi.

Alfa'ya ne isterse söyleyebilirdi çünkü o döndüğünde burada olmaya niyetim yoktu.

Onun geçmişini dinlemek ve kızgınlık hakkında bilgi edinmek için çok fazla zaman harcamış olmam dışında.

Bu... bu bir sorun olacak, diye düşündüm, titreyerek.

Söylediklerinden anladığım kadarıyla, ısı döngüsü yüzünden kontrolümü tamamen kaybedecekmişim gibi geliyordu.

Umarım bu yakın zamanda olmaz. Önce buradan defolup gitmem gerekiyordu.

"Eğer tekrar ziyaret etmek istersen Ander'e haber ver. Eminim arkadaş olmamıza aldırmayacaktır. Ve sanırım seni sandığından daha iyi anladığımı göreceksin."

Bunu göreceğiz, diye düşündüm ona dönerek. Dışarıdan gülümsedim. "Bu hoşuma giderdi. Seni geçireyim mi?" Burada tamamen ayaklarımın üzerinde düşünüyordum. Koridoru tekrar görmem, merdivenlere ya da başka bir kapıya veya çıkışa dair herhangi bir işaret aramam gerekiyordu. Belki bir şeyler ele verirdi.

"Elbette," diye cevap verdi, dudakları kıvrılmıştı. "Sanırım Ander'in elleri seninle dolu."

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim, avuçlarımı gömleğime sürterek.

Bakışları bana ne demek istediğimi çok iyi anladığını gösterdi. Ve sözleri de bunu kanıtlıyordu. "Seni yakalayacak."

"Kaçmayı planladığımı varsayıyorsun."

"Öyle değil mi?" diye sordu ön kapıyı açarken. "Ben olsam öyle yapardım." Aşağı bakan oka bastı ve bana döndü. "Ben olsam bunu önermezdim, Katriana. Çiftleşmemişsin ve döngünün eşiğindesin. Eğer bu binadan ayrılırsan kurtlar kokunu duyunca çılgına dönecek. Burada kendini güvende hissetmiyor olabilirsin ama Ander'in odasından daha güvende olmamıştın."

"Endişenizi takdir ediyorum," dedim gülümsemeye zorlayarak. "İyi olacağım."

İç çekti. "Yirmi bir yaşındaki bana çok benziyorsun." Kapı açıldı.

"İyi şanslar Katriana," dedi, iç panelde bir şeyler yaparken gülümsemesi hüzünlüydü. "İkimize de bir iyilik yap ve burada kal."

"Tanıştığımıza memnun oldum Riley," diye cevap verdim ve ona küçük bir el salladım.

Kapılar kapanırken başını salladı ama yüz hatlarındaki saygı pırıltısını yakalamadan önce değil. Umarım bu, planlarımla doğrudan Ander'e gitmeyeceği anlamına geliyordu. Ama bundan şüpheliydim.

Bu da taşınmam gerektiği anlamına geliyordu.

Dolabına koştum, daha önce not ettiğim eşyaları çıkardım ve sürükleyerek giydim.

Şortu üzerime pantolon gibi oturdu.

İki çift çorap neredeyse botlar kadar iyiydi.

Paltosunda saçlarımı gizleyen bir başlık vardı.

Geçmişimdeki en gizli kıyafet değildi ama en azından kokumu engellemek için işe yaramalıydı. Yapmam gereken şey, bana bastırıcılardan birini getirmesini istemekti. Ancak, zaman yoktu.

Koşarak dairesinin kapısına gittim, kapının hâlâ kilitli olmadığını gördüm ve tıpkı Riley'nin yaptığı gibi asansörün düğmesine basmaya çalıştım.

Lütfen içinde kimse varken açmayın. Lütfen. Lütfen.

Lütfen. Lütfen.

Lütfen.

Ding.

Boş.

Rahatlamış bir iç çekişle içeri girdim ve yan taraftaki panele baktım. "Uh..." Standart bir sayı tuş takımıydı ama dokuzda duruyordu. Çatı katı dokuz kattan çok daha yüksek olduğu için -en azından pencerelerden gördüğüm kadarıyla- rakamlar muhtemelen kat seviyesiyle bağlantılı değildi.

Bu da bir şifreye ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Dudağımı ısırarak, beni bir bodrum katına ya da zemin kata götüreceğini umarak önce en alttaki üç numarayı denedim.

Beni gökyüzü lobisine götürdü; kafamı dışarı uzatıp bir dizi parlak pencere gördüğümde bunu anladım.

Doğru.

Bu sefer iki düğme seçtim. Bir şey

çıkmadı.

Tamam... Sıradaki dördü denedim ve bana buradaki ilk gecemi hatırlatan çimento bir koridora açıldı. Sıradaki!

Asansör vınlayarak yukarı çıktı, yanlış yöne.

-Ve sonra daha fazla kod girdikçe tekrar aşağı indi. Hatta bazı noktalarda yanlara doğru hareket ediyormuşum gibi hissediyordum, sanki asansör yatay olarak kayabilirmiş gibi.

Evet, tam olarak böyle oluyor, diye düşündüm açıkça sağa doğru ilerlerken.

Hah. Bu biraz yüksek teknoloji boku. Mağaralarda okuduğum tüm belgelerde asansörler sadece yukarı-aşağı ulaşım aracı olarak tanımlanıyordu.

Kapılar açılıp takım elbiseli iki adam dışarıda içeri girmek için beklemeye başladığında, çıkış noktamın burası olduğuna karar vererek dışarı fırladım çünkü küçük bir alanı iki kurtla paylaşmanın sonu iyi olmayacaktı.

Ayrılmadan önce en azından birkaç bıçak almalıydım. Nerede saklandıklarını bildiğimden değil. Etim önceden kesildiği ve Riley sadece çatal kullanmama izin verdiği için Ander'in onları sakladığından şüpheleniyordum.

Ne olursa olsun, kendimi lanet olası bir metal kutuya hapsetmekten başka bir şey planlamalıydım.

Kendi kendime homurdanarak kapılarla dolu bir koridora yöneldim ve koridor bir başka eşikle son buldu. Kilitli olduğunu görmek için kolu çevirdim ve yol boyunca birkaç düğmeyi deneyerek diğer yöne doğru ilerledim.

Sonuncusu bir merdiven boşluğuna açılıyordu.

Evet! Aşağı doğru inmeye başladım, basamakları atlayarak dibi arıyordum.

Sonsuz katlar geçip gitti, çeşitli çıkış noktalarına yaklaştıkça boş sohbet sesleri içeri girip çıktı.

Omurgamı saran ürperti ben aşağı indikçe arttı. Gerçek mi yoksa hayali mi olduğunu anlayamadım ama son seviyeye geldiğimde buz gibi bir patlama dişlerimin takırdamaya başlamasına neden oldu.

Ve sonunda dışarı açılan bir kapı buldum.

Kapıyı iterek açtım ve derin bir nefes aldım, alarm çalmadan önce bir anlığına temiz havanın tadını çıkardım.

Kahretsin!

Binanın etrafından dolaşarak tanıdığım ve sevdiğim dağları aramaya başladım. Tanıdık manzarayı gördüğümde, bir yörünge belirleyebilecek ve-

Bir erkek önüme çıktı, yolumu kesti, başını kurtvari bir tavırla yana eğdi ve kanımı dondurdu. İşte bu yüzden yanıma en azından bir bıçak almalıydım.

Tökezleyerek geri çekildim, sonra koşarak etrafından dolandım.

Arkamdan bağırdı, ama dinlemedim, kaçma ihtiyacım beni geçirdi. Gizlice kaçmak buraya kadarmış. Aslında böyle bir şey beklemiyordum.

Ayaklarım altımda uçuyor, beni amaçsızca caddeden aşağıya, binaların ve dışarıda dolaşan birkaç insanın yanından geçiriyordu. Topuklarımdan gelen hırıltılar beni daha da hızlandırdı, karnımın ortasına bir sancı saplanırken kalbim içimde hızla çarpıyordu. Görmezden geldim, yavaşlamayı reddederek ilerlemeye devam ettim.

Beni yakalamalarına izin veremezdim.

Ander'in beni bulmasına izin

veremezdim. Yapamaz-

İçim şiddetle gerildi, bu his sert bir şeye çarpmama neden oldu, tıpkı en son koşmaya çalıştığımda olduğu gibi. Değişim mi? Merak ettim. Hayır. Bu... Bu... Kafamı salladım, onu temizlemeye, kendimi ilerlemeye zorlamaya çalıştım ama bir avuç omzumu yakaladı ve beni geriye doğru çekti.

Bağırdım, sonra da bana pençe atmaya cüret eden erkeğe yumruk attım.

Karşılık verdi, diğer eli kalçama indi.

Bekle, hayır. Bu ona ait değildi. Arkamda bir adam vardı. Dirseğimi onun yüzüne fırlattım ve aralarından sıyrılıp tekrar koşmaya başladım, ancak bu sefer diğer ikisinden çok daha iri olan üçüncü bir erkek tarafından yakalandım. Beni kaldırdı ve sert bir şeye doğru fırlattı. Karanlık gözlerimin önünde yanıp sönüyordu, öfkeli yüzü üzerimde beliriyordu. Bir şekilde yere düşmüştüm, kar kıyafetlerimden içeri sızıyor, uzuvlarımı ve eklemlerimi donduruyordu.

"Vay, vay. Burada neyimiz varmış bakalım?" dedi derin bir ses.

"Bilmiyorum ama harika kokuyor." "Tahrik

olmuş."

"Omega mı?"

Bu kelimeler başladı için bulanıklık

Birlikte, benim Karnı acı verici derecede

geriliyordu. Bir şeyler çok yanlıştı,

Ve bunun arkamdaki tuğla kaplamaya aldığım darbeyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ancak şimdi önümde daha da büyük bir sorun vardı çünkü erkekler diğerlerinin dikkatini çekmişti. Beş, hayır altı, aç göz bana sabitlenmişti.

Ve hiçbiri Ander Cain'e ait değildi.

OceanofPDF.com

A N D E R

"Onu öldüreceğim," diye .

Riley'nin raporu, çalan alarmlarla birleştiğinde, bana tam olarak eşimin neyin peşinde olduğunu anlatıyordu. Konferans salonundan bir öfke dalgasıyla çıktım, önce Katriana'ya ulaşma ihtiyacı kanımı kaynama noktasına kadar ısıtıyordu.

Eğer başka bir Alfa onu bu halde yakalarsa, hakkımı kaybederim.

Artur ve Enzo zaten mülkümün etrafını yeterince kokluyorlardı. Kızgınlık döneminin eşiğindeyken kaçtığını fark ederlerse, elimizde bir savaş olurdu.

Ben kazanırdım. Buna şüphe yok. Ama bu süreçte iyi bir erkeği kaybederdim. Çünkü ölümüne dövüşmekten başka çare kalmazdı. Kızgınlık dönemindeki bir Omega, en güçlü Alfaların bile sağduyularını kaybetmelerine neden olurdu, özellikle de şiddetle kışkırtıldıklarında.

Onu lanet odasına kilitlemeliydim. Bu kadar aptalca bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim.

Riley aksini düşünüyor gibiydi ve bana Katriana'nın tipik bir Omega olmadığını hatırlattı.

Bilmiyor muydum?

"Dikkatlerini dağıtın," diye talepte bulundum, bana açık bir merakla bakan konsey üyelerine atıfta bulunarak.

Elias kalabalığa hitap etmek üzere hareket ederek, "Hallediyorum," dedi.

En azından bana avantaj sağlayacağı konusunda ona . Gerisi benim omuzlarımdaydı.

Saatimin ekranını açarak alarmın kaynağını aradım ve merdiven boşluğuna doğru yola çıktım. Omega'mın kokusu, birkaç dakika önce iterek açtığı kapıya kadar benimkine karıştı.

Küçük ayaklarının karda açtığı yolu takip ettim, burnum yol boyunca onun kokusunu aldı, ta ki huzursuzca volta atan bir grup Beta erkeğini görene kadar.

Kızgınlık dönemindeki bir Omega, çiftleşmemiş tüm kurtları çağıran ve üremeye yardımcı olmaları için onlara yalvaran bir işaret görevi görürdü.

Hırlamam kalabalığın dağılmasına neden oldu, hâkimiyetim her adımda daha da belirginleşiyordu.

Bir Alfa'nın iddiasını test etmek istemeyen birkaç kişi kaçtı.

Diğerleri muhtemelen bir gösteri umuduyla oyalandı.

Çoğu Alfa, Katriana'nın konumundaki bir Omega'nın yanındayken kontrolden yoksundu. Neyse ki onun için, dürtülerimi nasıl kontrol edeceğimi biliyordum.

Önünde çömeldiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

İğnenin Ceres'in beklediğinden daha hızlı işe yaradığı anlaşılıyordu çünkü çoktan kızgınlık sınırına gelmişti. Gözbebekleri büyüdü, yan yatarken ağzından küçük iniltiler kaçtı ve kayganlığı havaya nüfuz etmeye başladı.

Onu hemen buradan çıkarmalıydım.

Ama önce durumunu anlaması gerekiyordu ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

"Kızgınlık dönemine giriyorsun Omega," diye bilgilendirdim onu. "Yaklaşık bir saat içinde, muhtemelen daha kısa bir süre içinde, sevişme ihtiyacın yüzünden teselli edilemez hale geleceksin."

İrkildi. "Ander-"

"Bu Betalar deneyecek," diye devam ettim, ağzı sulanan kalabalığı işaret ederek. "Onların çabalarını memnuniyetle karşılayacaksınız ama bu yeterli olmayacak çünkü sizi düğümleyecek bir Alfa'ya ihtiyacınız var. Ancak, sen çiftleşmemişsin, bu yüzden mevcut Alfa'ları

Yakındaki alfalar çılgına döner. Bir kurt olduğunuz için onların saldırısından fiziksel olarak sağ çıkmalısınız. Ne de olsa Omegalar bizim saldırganlık tarzımızı kabul etmek için yaratılmışlardır. Ama bu pek hoş olmayacak."

Ellerimi yanlarımda gevşek tuttum, artan saldırganlık arkamdaki havayı yakıyordu. Henüz kontrol edilemez değildi ama yakında olacaktı.

"Yapman gereken bir seçim var, Katriana. Ya benimle gelmeyi seçersin - ve seninle ve mevcut durumunla ilgilenmeme izin verirsin - ya da seni burada kaderine bırakabilirim, sana yeterince hızlı binmeyi başaran kişi tarafından sahiplenilmek ve becerilmek için."

Gözleri kısıldı. "Kader..." Bilgi o mavi derinliklerde kayıtlıydı, dudakları aralandı. "İğnenin içindeki buydu. Bana bir şey yaptın."

Vücudunun deneyimlemesine sadece birkaç gün kalmış bir süreci ateşlediğim için özür dilemezdim. Bakışlarındaki suçlamayı da kabul etmezdim.

Bu, tartışma ya da münazara zamanı değildi.

Vermesi gereken bir karar vardı ve ben ona hâlâ yardım edebiliyorken seçimini yapmalıydı.

Uzaktan bir hırıltı duyuldu; ihtiyacı olan bir Omega'nın kokusunu alan bir Alfa. Tam o anda inledi, kolları karnına dolanırken kendi içine doğru daha sıkı kıvrıldı.

"Seni nasıl daha iyi hissettireceğimi biliyorum," diye söz verdim. "Ama sen isteyene kadar sana yardım etmeyeceğim."

Aptalca kaçma girişimiyle bu durumu o yarattı. Düzeltmemi isteseydi, bunu itiraf ederdi.

Kollarımı kavuşturup bekledim, yaklaşan hırıltıların sesi giderek yükseliyordu. Eğer bize ulaşırlarsa, savaşmak zorunda kalacaktım. Katriana beni eşi olarak kabul etmek istemeyebilirdi ama onu ben seçmiştim. Hak ettiği bu olsa bile onu savunmasız bırakmak bir seçenek değildi.

"Ander," diye inledi, kayganlığının kokusu her nefes alışta daha da güçleniyordu.

"Hmm, yanılmışım. Görünüşe göre yalvarmaya başlamadan önce birkaç dakikan var. Çabuk bir karar vermeni tavsiye ederim, Omega. Senin için bir karar verilmeden önce." Eğer beni onun adına dövüşmeye zorlarsa, sırf bu kubbenin altındaki herkese hâkimiyetimi açıkça göstermek için onu duvara dayayıp becerirdim.

Kimse beni sorgulamadı, hele ki müstakbel eşim hiç sorgulamadı.

"Bir insan gibi düşünmeyi bırak ve kurdunun sana rehberlik etmesine izin ver," diye önerdim. "İçindeki Omega nasıl hayatta kalacağını biliyor. Senin çöküşün insani eğilimlerin olacak."

Yaklaşan Alfaların kokusu havayı kirletirken kıvrandı.

Omega içgüdüleri onu en güçlü potansiyel eşi -beni- seçmeye yönlendirecek ve onu almam için bana yalvaracaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Seç Katriana," diye homurdandım, kan dökülmesine neden olmak istemiyordum. "Şimdi."

"Sen!" diye haykırdı, vücudu bu anlamsız gezi için giydiği kat kat giysilerin altında sarsılıyordu.

"İyi seçim," dedim, sesim alçak ve etrafımızdakiler için uyarı doluydu. Onu kollarıma alarak, yol boyunca yoluma çıkmaya cüret eden herkese hırlayarak ve hırlayarak kırpılmış bir hızda yola çıktım.

Konsey üyelerimden ikisi de onların arasındaydı, burun delikleri alev alevdi, düşmanlık boyunlarında bir pelerin gibiydi. Omuzlarında meydan okuma, gözlerinde kararsızlık vardı.

Beni engellemekle tehdit ettiklerinde "Çekilin," dedim.

Darren ve Tonik.

Genç Alfalarımdan ikisi de Enzo'yu her kararında destekledi.

Özdenetimleri benimki kadar güçlü değildi ve bu, geri değil ileri adım atmalarından anlaşılıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve Katriana kollarımın arasında ahlaksızca inledi, Alfa'nın varlığı Omega'sını tüm gücüyle ortaya çıkarıyordu. Eğer ona izin verseydim, çırılçıplak soyunur ve üçümüzü birden kabul ederdi, üreme içgüdüsü tüm düşünce ve mantığının önüne geçerdi. Etrafında üç uygun adayın olması sadece ihtiyaçlarını ve arzularını yoğunlaştırdı, zihni içindeki canavara tamamen sessizleşti.

"Ander," diye nefes aldı, boğazıma sokuldu, dudakları boynumda bir yol izledi. Arıyor. Arıyor. Daha fazlası için yalvarıyor.

"Kımılda," dedim daha güçlü bir şekilde, sesimdeki hırıltı Omega'yı daha da heyecanlandırıyordu.

Hırıltılar emrimi karşıladı, Alfalar kendilerini içgüdülerine kaptırdılar.

Elias gözbebekleri büyümüş, dudakları öfkeli bir ifadeye bürünmüş bir halde binadan dışarı fırladı ama hedefinde ben değil, iki zayıf erkek vardı. "Dur. Yere yat." İkisini de kenara iterek geçmeme izin verdi. "Onu içeri sok, Cain!"

Başka bir zaman olsa ses tonuna itiraz ederdim ama ona hak ettiği izni verdim. Dürtülerini bastırmak canını yakmış olmalıydı, onu düğümleme ihtiyacı muhtemelen benimki kadar güçlüydü.

Arkamdan gelen şiddetli sesler Darren ve Tonic'i Elias'la karşı karşıya getirdi; neyse ki Elias da en az benim kadar kontrol ve deneyime sahipti. Muhtemelen Darren ve Tonic'in hayatta kalmasının tek nedeni bu olacaktı, tabii ikinci komutanım hayatlarını korumaya değer olduklarına karar verirse.

"Çok şükür," diye mırıldandım, lobinin boş olduğunu fark ettim.

Elias zemini temizlemiş, bana asansöre giden düz bir yol açmıştı. Neredeyse içeri atlayıp kendi katımın kodunu tuşlayacaktım. Tüm sistem kilitlendiğinde

Zirveye vardık ve başka birinin bize ulaşmasını engelledik.

Metal duvara yaslandım, kollarım kollarımdaki itaatsiz küçük veledin etrafında sıkılaştı. "Oh, ufaklık. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Ve bu haldeyken ona ders veremezdim.

Dişleri çenemi kemiriyor, miyavlamaları doğrudan kasıklarıma gidiyordu.

"Ander," diye fısıldadı, çenemdeki kirli sakalı yaladı ve kollarımda hareket etmeye çalıştı.

"Hayır." Ona daha sıkı sarıldım.

İnledi, uyarılmışlığının kokusu küçük alanda beni boğuyordu. Geldiğimizi bildirir bildirmez asansörden dışarı fırladım, sonra onu hızla çatı katımın eşiğinden geçirdim. Kapı arkamdan çarptı, duvarın yanındaki bir düğme, öfkeli Alfalar da dahil olmak üzere herkesi dışarıda tutacak kilitleri fırlattı.

Onu kabaca oturma odasındaki kanepeye attım.

"Soyun," dedim.

Ben teslim olmadan önce Katriana onu becermem için bana yalvarırdı. Buna hiyerarşi dersi derdik - Alfa'ların Omega'lara ihtiyacı olduğu kadar Omega'ların da Alfa'lara ihtiyacı vardı.

Bana aşırı derecede saygısızlık etti.

Ve söz dinlemeyen küçük kurtlara ne olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

KAT

ÇOK FAZLA KIYAFET VAR.

Çok

sıcak.

Hava

lazım.

Ander.

Ceketini, gömleğini ve şortunu çıkarırken öfkesini tenimde bir kırbaç gibi hissedebiliyordum. Bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Ona saldırmak istediğim kadar ondan saklanmak da istiyordum, bu da beni çelişkili, kafası karışık ve çırılçıplak bırakıyordu.

Her yerim ağrıyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir rutubet göbeğimi ve kalçalarımı kapladı.

Ona ihtiyacım vardı. Onun sıcaklığına. Dokunuşuna. Dilini.

Onun

horoz.

Bu düşünce omurgamda bir ürperti yarattı. Bir erkeği hiç bu kadar arzulamamıştım ve bir erkeğe karşı hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Kafamın arkasındaki bir ses mantıklı bir şekilde bağırmaya çalıştı, savaşma eğilimi her nefes arasında yüzeye çıkıp kaçıyordu.

Bu ben değilim. Bununla savaş!

Ama kokusu, kokusunun içinde yuvarlanmayı ne kadar çok isterdim.

Ander elinde ağzına kadar kahverengi bir sıvıyla dolu bir bardakla yaklaştı, altın rengi gözleri vücudumun her santimini okşuyordu. "Mmm, sanırım seni günlerce çıplak tutabilirim, Omega."

Ona doğru ilerlerken ağzımdan tanımakta güçlük çektiğim bir ses döküldü.

Başını sallayarak beni durdurdu. "Diz çök."

Dizlerim titredi ve sonra bükülerek beni irkilerek yere düşürdü. Bir yanım söylenmek isterken, daha güçlü olan yanım itaat etmek için can atıyordu.

"Neden?" Fısıldadım. "Nasıl?"

Dışarıdaki Alfalar hazır ve nazırdı. Heveslerini derime batan pençeler gibi hissetmiştim. Ama Ander dengesini korudu. Kendinden emin.

seksi.

"Al beni," diye nefes aldım, daha önce hiç denemediğim bir şekilde sırtımı kamburlaştırdım. Kafamın içindeki dırdırcı ses bunun ne kadar yanlış olduğunu, teslim olmamam gerektiğini fısıldıyordu ama o kadar ıslak ve hazırdım ki. "Dokun bana. Lütfen." Ona doğru uzandım ve o geri çekildi.

"Benim dokunuşumu hak etmiyorsun."

Bakışlarım fermuarını tehdit eden derin ereksiyona kaydı. "Bana dokunmak istiyorsun." Tıpkı dışarıdaki diğerleri gibi. Ama o öyle değildi.

"Hayır, seni becermek istiyorum," diye düzeltti. "Ve yapacağım. Yakında." İçkisinden sağlıklı bir yudum aldı, sonra bir kenara koydu. "Ama önce birkaç şeyi anlaman ve kabullenmen gerekiyor."

Bu erkek beni daha da ateşlendiren bir kontrole sahipti, onu düşmeye zorlama dürtüsü beni ahlaksız fikirler ve düşüncelerle boğuyordu.

Neden ondan kaçmıştım?

Neden bundan kaçtım?

Çünkü o senin seçimini elinden aldı! ses bana bunu hatırlattı.

Teknik olarak bana dışarıda bir seçenek sundu ve ben de daha güçlü olan Alfa'yı seçtim. Ben onu seçtim.

Sizi buna zorlaması bir seçim mi?

Kaşlarımı çattım. Beni zorladı mı? Yoksa koşulların kurbanı mıydım?

Pantolonunun halkaları arasından kayan derinin sesi beni alarma geçirdi, iç tartışmalarımdan uzaklaştırdı ve önümdeki erkeksi mükemmelliğe odaklanmaya zorladı.

"Döngünle savaşıyorsun," diye mırıldandı, kemerini yere bırakarak. "Senden hem etkilendim hem de çileden çıktım, Omega."

Onu duyarken, dikkatim az önce açtığı düğmedeydi, ağzım içinde gizlenen ödül için salyalar akıtıyordu.

Kalçalarım sıkıştı.

Zihnim yarıştı.

Bu çok yanlıştı ama bir o kadar da doğruydu.

İnledim, mantığımla içimde kıpırdanan yasadışı arzular arasında bir yerde kayboldum. Daha fazlası…

"Kızgınlık dönemindeki bir Omega'nın bir eşe ihtiyacı vardır," diye devam etti pantolonunun fermuarını açarak. "Biri olmadan acı çeker. Sanırım tam olarak ne dediğimi anlamak için bir gösteriye ihtiyacın var." Ayakkabılarını hemen yanımda tekmeledi, sıcaklığı eğilmeme neden oldu. "Dizlerinin üzerinde kal."

İçimden bir özlem ürpertisi geçti, kurdum Ander'in baskın sesine boyun eğdi.

Bu çok tuhaf, diye düşündüm, tüylerim diken olmuştu. Daha önce hiç bu kadar vahşi ve özgür hissetmemiştim, sanki sadece dürtülerimle yaşıyormuşum gibi.

Ander'in etkileyici ereksiyonu serbest kaldı, boğazımdan derin bir inilti çıkardı, başındaki prekum dilimi çağırdı. Daha önce hiç bir erkeğin tadına bakmamıştım ama şimdi umutsuzca tatmak istiyordum. Özellikle de onu.

Yabancı arzu beni tam karnımdan vurdu, seksim ihtiyaçla zonkluyordu.

Cüssesi dün çok ürkütücü gelmişti ama şimdi beni doldurması için sabırsızlanıyordum. Beni becermesi için. Beni yeni zirvelere çıkarmak için.

Bakire.

Bekle, bu önemli. Bu-

"Sikimi yala, Omega."

"Oh, evet." Öne doğru eğildim, soğanlı kafasını yaladım ve onun bağımlılık yaratan tadı karşısında salyalarım aktı. İhtiyacım olan, arzuladığım, içimde olması için can attığım şey buydu. Ander. Onun tohumu. Erkekliği. Onun her şeyi.

Onu daha derin emdim, ilkel kokusu ve erkeksi tadı için istekliydim. Artık kendimi tanıyamıyordum. Artık denemek umurumda değildi. Önemli olan tek şey ağzımın içinde zonklayan şaft ve sadece onun sağlayabileceği özdü.

Bana dokunmadı.

Ama bakışları beni yakaladı ve daha fazlasını kabul etmem için beni cesaretlendirdi. Kendimi sınıra kadar zorladım, boğazıma girmesine izin verdim ve lezzetli uyarılmasından daha fazlasını yuttum. Her emme ve çekme beni inletti, deneyim neredeyse yeterli değildi.

Ellerini üzerimde istedim. Sikinin içime gömülmesini. Ağzını hissetmek. Dilini. Her şeyi. Yine de beni rehin aldı, bakışları devam etmemi talep ediyordu, onun tadı görmezden gelemediğim bir bağımlılıktı.

Belki de onu boşaltmak bu garip arzuları tatmin etmeye yetecekti. Ya da onları susturmak için.

"Hâlâ dövüşüyorsun," diye fısıldadı, bakışlarında bir saygı parıltısı belirmişti. "Bir hırlamamla ellerimde oyuncak olursun. Ama o çizgiyi kendin geçmeni istiyorum. Gerçekten teslim olmanı."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek daha da fazlasını ağzıma almam için beni zorladı. Gözlerimden yaşlar boşandı, beni kendisine doğru çekerken penisiyle nefes yolum kesildi.

"Tamamen benim merhametime kalmışsın," diye , gözbebekleri büyümüştü. "Dudaklarının altında zonklayan düğümümü hissediyor musun, küçük

Bir tane mi?" İnanılmaz bir şekilde daha uzağa itti, sert ve titreşen bir şey ağzıma ulaştı. "Mmm, evet, öyle. Arzuladığın parçam bu. Sadece henüz bunu bilmiyorsun."

Görüşüm siyah noktalarla renklenmeye başladı, ciğerlerim havaya hasret kaldı.

Kavrayışı gevşedi, beni çok belirli noktalarda nefes almaya zorlayan bir ritim ayarlamadan önce nefes almam için yeterli alan sağladı. Bu beni rahatsız etmeli, aşağılamalı ve çileden çıkarmalıydı ama tek yaptığı rekabet güdümü heyecanlandırmak oldu.

Onu uçurumun kenarına zorlamak, kontrolünü elinden almak, o sarhoş edici sıvıdan daha fazla içmek istiyordum. "Evet" diye inledim. Evet, en çok arzuladığım şey buydu.

Çılgınlık beni bir dalga halinde ele geçirdi, içgüdülerimi harekete geçirdi, yanaklarımı çukurlaştırdı ve boğazımdan aşağı boşalması için yalvarırken ağzımı çalışmaya zorladı.

Kararlı bir şekilde kontrolü elinde tutmaya devam etti, saçlarımı okşamaktan çok bir tasma gibi tutuyordu. Bakışlarında hâlâ bana yönelik olduğunu bildiğim ama nedenini hatırlayamadığım bir öfke titreşimi vardı. Tek düşüncem onu memnun etmekti. Ona binmek. Onu becermek. Altında inlemek.

Daha fazla.

Daha sert emdim.

Daha fazla.

Tırnaklarımı kalçalarına geçirdim ve kalçalarını kavradım.

Daha fazla.

Başının etrafında yutkundum, dilimle alay eden precum'a inledim.

Daha fazla.

Onun hızı benim hızım oldu, hareketlerim sadece dürtüyle yönlendiriliyordu. Sonuç olarak inanılmaz derecede uzadı, derisinin altında titreşen o sert ampul beni ilerlemeye zorladı. Onu istiyordum. Bunu istiyordum. Gücünü serbest bırakmasını ve boşalmasını istedim.

İnledim.

Ağladım.

Yalvardı.

Hepsi dilimle ve gözlerimle. Çenesi sıkılaştı, kalın boynu boyunca bir damar atmaya başladı. Ve sonra bacaklarımın arasında yeni bir nem dalgasının çiçek açmasına neden olan bir kükremeyle patladı.

Kıvrandım, ağzıma dökülen tohum neredeyse yeterli değildi. Onu yutarken sıcak maddesinin ipleri boğazımı kapladı, inlemelerim doğada hayvani bir hal aldı. Bitirdiğinde iniltiye dönüştüler, bedenim tatmin olmamıştı. Acı çekiyordu. Farklı bir şey istiyordu.

Zevk.

"Kendine dokun," dedi. "O küçük çıkıntıyı ovala ve boşaldığını görmeme izin ver."

Düşünmedim.

İtaat ettim.

Ama ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım, kendimi sınırın ötesine taşıyamadım. Her şey yanlıştı. Soğuktu. Yeterli değildi.

Gözlerimden yaşlar boşanıyor, bedenim zirveye ulaşmayı reddeden bir orgazmın kıyısında sarsılıyordu.

Meme uçlarım

ağrıyordu. Amım

sıkıştı.

Bir parmağımı içeri kaydırmayı denedim, sonra iki, sonra üç, ama hiçbiri işe yaramadı. Bir hıçkırık omuriliğimi kırdı, acı beni içten dışa doğru ezdi. "Lütfen," diye fısıldadım, ayaklarının dibinde yere kapandım. Ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama bana yardım edebileceğini biliyordum. "Lütfen, Ander."

Üzerimde durdu, cüssesi ve varlığı o kadar ezici bir şekilde haklıydı ki.

Pantolonunun düğmeleri ve açıktı. Gömleği

üzerinde.

"Neden?" İçime kapanarak sordum. Soruyu tamamlayamadım ama gözlerimle ifade ettim. Neden beni reddediyorsun?

Çünkü bu bir reddedilmeydi. Alfa'm beni almayı, ikimize de zevk vermeyi reddetti.

arzuluyordu. Bunun yerine ağzımı kötü bir ikame olarak kullandı, tohumunu rahmime değil boğazımdan aşağı döktü.

Sürekli ihtiyaç duyan bir su birikintisine dönüşmüştüm. Ve eğer beni sikmezse, ölecektim.

Acı gövdemi parçaladı, elim hâlâ kalçalarımın arasındaydı. Hiçbir dokunuş ya da sürtünme yeterli olmuyordu. "Ander," diye bağırdım, etrafımda dönerek bunu düzeltmesi, beni düzeltmesi için ona yalvardım.

"İşte bu yüzden bir Alfa'ya ihtiyacın var," dedi sonunda, hâlâ kıpırdamadan. Ellerini ceplerine bile sokmuştu. "Şimdi seni becermem için bana yalvar, Omega."

Zaten yalvarıyordum! Daha neye ihtiyacı vardı? Istırap beni neredeyse ikiye bölüyordu. Ayak bileğine uzandım, kendimi ona doğru çektim, yüzümü baldırlarına sürttüm. "Lütfen, Ander. Becer beni. Lütfen. Bu acıyı benden uzaklaştır."

"Daha iyi," diye mırıldandı. "Tekrar söyle."

"Sik beni." Boğuk bir hırıltıyla çıktı.

Alevler içimi yaladı, beni kavurdu ve serbest bırakılmadan beni tekrar o zevkin zirvesine çıkardı.

"Lütfen, Ander," diye ekledim, şiddetle titriyordum. "Acıyor."

"O Betaların seni becermesine izin verseydin daha da kötü olurdu," dedi yukarıdan. "Şu anda tohumlarını içine döküyor olacaklardı, seni gerçek bir tatmin olmadan tekrar tekrar bu noktaya getireceklerdi. Ve dışarıdaki o genç Alfalar - kontrolsüz olanlar- sırf senin içinde olabilmek için seni paramparça ederlerdi." Eğildi ve beni kollarının arasına aldı.

Nemli yüzümü boynuna bastırdım ve derin derin içime çektim.

Oh… Sadece onun kokusu…

Bacaklarım gerildi, uyarılmışlığım yeni seviyelere yükseldi.

"Yine de canını yakacağım ama bundan zevk alacaksın." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Peki bunun neden olduğunu biliyor musun ufaklık?"

Ben yapmadım.

Ve bilsem bile, tutarlı bir cevap veremeyecek kadar kendimi ona sürtmekle meşguldüm.

"Çünkü ben tek bir sevişme ihtiyacıyla yanıp tutuşan genç bir yavru değilim. Sıradan bir Alfa da değilim. Ben bu lanet X-Clan Sektörünün Alfa'sıyım." Beni yatağın üzerine bıraktı. "Ve sen, sevgili Omega'm, bunun tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmek üzeresin."

OceanofPDF.com

A N D E R

Kahretsin, harika kokuyordu.

Kıyafetlerimi yırtıp üzerine çıkmamak için kendimi oldukça zor tuttum. Boğazından aşağı inmek geçici olarak gerginliğimi azaltmış olsa da, onu düğümlemeye duyduğum şiddetli ihtiyaç hızla kontrolümü geçersiz kılıyordu.

Katriana'nın kızgınlık dönemiyle savaşması aslında yardımcı olmuştu çünkü uyarılma kokusunu odaklanmamı sağlayacak kadar seyreltmişti. Ancak, şimdi kızgınlık döngüsünün kayıtsızlığı içine düştüğü için, bu odağı kaybediyordum.

Gömleğimin düğmelerini açarak, yatakta ahlaksızca kıvranışını, arzuladığı hazzı uyandırmak için ellerinin vücudunda dolaşmasını izledim. Ama bu sadece onun özlemini artırdı. Öğrenmesini istediğim ders de buydu: Megalar Alfaları olmadan mutsuz olurlardı.

Kaçmayı seçti ve hem kendini hem de tüm sektörü tehlikeye attı. Bu görmezden gelebileceğim bir şey değildi. Bu yüzden onun için aklımda en büyük ceza vardı.

Asla unutamayacağı bir ders. Onu dize getirecek bir ders.

Bilmediği şey, bu işin sonunu görmenin beni ne kadar inciteceğiydi ama bugün yaptığı küçük numara buna ne kadar ihtiyacı olduğunu kanıtladı.

Bu yüzden ona gereken eğitimi verecektim çünkü müstakbel eşimin bizim yöntemlerimize saygı göstermesi gerekiyordu. Yaptığı her şey bana yansıyordu ve kurtlarımın yanında sorumlu davranan bir eşe ihtiyacım vardı.

Bugün tam tersini yapmıştı. Ve bunun

bedelini ağır ödeyecekti.

Gömleğim yere düştü, ardından pantolonum ve çoraplarım da beni onun kadar çıplak bıraktı. Ama yataktaki kadına gitmek yerine, onu izlerken sikimi okşadım.

"Ander," diye fısıldadı, bana doğru uzanırken ses tonunda acı vardı. "Lütfen."

"Sikimi mi istiyorsun, kedicik?" Ona mırıldandım. "Evet," diye tısladı, sırtını kamburlaştırdı.

"Bana bunu ne kadar çok istediğini göster. Bacaklarını aç. Ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum."

Uylukları bir iniltiyle ayrıldı, yeni bir kayganlık dalgası havaya nüfuz etti. İşimiz bittiğinde çarşaflarım onun uyarılmışlığıyla sırılsıklam olacaktı ki tam da istediğim şey buydu. Bu onun yuva kurma içgüdülerini kışkırtacak, yatağımı kendi yatağı olarak kabul etmeye zorlayacaktı.

Sonra da onu oradan çıkarırdım.

Sözsüz bir inilti onu terk etti, ihtiyacının altını çizen ıstırap içgüdülerimi harekete geçirdi. Onun Alfa'sı olarak, onu almak benim görevimdi. Onu tohumlarımla doldurmak. Onu döngüsü boyunca becermek. Ne kadar geciktirirsem, o kadar acı çekerdi. Bu beni zalim yapıyordu, evet. Ama rollerimizi anlaması gerekiyordu.

Kader acımasız olabilirdi ama kim olduğumuzu belirleyen şey nasıl hayatta kaldığımızdı ve şu ana kadar onun seçimlerinden o kadar da etkilenmemiştim. Güçlü olabilirdi ama son iki gündeki kararları en iyi ihtimalle çocukça olduğunu kanıtlıyordu. Statüme yakışır bir eşe ihtiyacım vardı. Her fırsatta bana meydan okuyan bir Omega'ya değil.

Bu meydan okuma beni de etse bile.

Boğazımın derinliklerinde hırlayarak yatağın üzerine diz çöktüm.

Yanıt olarak miyavladı, benim hayvani doğam onunkini çağırıyor ve onu çılgına çeviriyordu.

"Seni becereceğim Omega," uyardım, bacaklarını tutup ayırarak üzerine süründüm. "Ve en iyi şekilde acıtacak." Kalçalarının her iki yanındaki yorganı yumrukladı, vücudu hazırdı ve benim iddiam için hazırdı.

İnsan halindeki bekareti sorunlu olabilirdi. Ancak, damarlarında ölümsüzlük akan gelişmiş durumunda, düğümümü deneyimlemek için bir aciliyetten başka bir şey hissetmeyecektir.

Kaygan kıvrımlarının arasına yerleştiğimde havaya bir parça korku yayıldı.

İçinde bir yerlerde, Omega'nın insani duyarlılıkları ortaya çıkıyordu.

Bunun için bir çarem vardı.

Başka bir alçak hırıltıyla, kurdunu yüzeye davet ettim, derinlerde var olduğunu bildiğim seks dürtüsünü serbest bıraktım. Gel benimle oyna, küçük kurt.

Katriana bacaklarını etrafıma sararak ve sıcak amını şaftıma doğru bastırarak karşılık verdi.

İşleri ağırdan alan bir adam değildim. Bir şey istediğimde, sahip olduğum her şeyle onun peşinden giderdim. Bu da farklı olmayacaktı.

"Omuzlarımdan tut," dedim.

Yaptı, küçük tırnakları tenimi ısırıyordu. "Al beni," diye nefes aldı, kalçaları bacaklarımı sıkarak vurgu yaptı.

"Ah, Omega. Sana ne kadar kızgın olsam da artık tutamıyorum." Kalçalarımı kaldırdım, sikimin başı onun kaygan girişiyle aynı hizaya geldi. Sıkı bir uyum olacaktı ama Omegalar bunun için yaratılmıştı. Sadece kendimi onun içine sokmam gerekecekti. "Şimdi benim için çığlık at."

OceanofPDF.com

KAT

ÇOK BÜYÜK.

Çok hızlı.

Çok zor.

Çok

doğru.

İçime giren canavara doğru eğildim, vücudum onun dokunuşuyla alev alev yanıyordu. İhtiyacım olan, arzuladığım, nefret ettiğim şey buydu, hepsi içimde yanan duygusal bir cehenneme sarılmıştı.

Ander nazik değildi.

Ama ben nazik olmak istemedim.

Bunu istiyordum -Alfa'nın kararlı kontrolünü kaybetmesini. Homurdandı, sesi beni daha da ıslatan bir gürültüydü. Henüz sonuna kadar girmemişti, siki beni ikiye bölüyordu, bu beni hem acıtan hem de heyecanlandıran bir şeydi.

Bu doyumsuz şehvet karşısında aklımı tamamen yitirmiştim.

Kulaklarıma yabancı gelen kelimeler ağzımdan döküldü. Çığlıklar, yakarışlar, inlemeler ve hırıltılar halinde çıktılar. Omuzlarını tuttum, tekrar içime girerken ağladım, her itişte beni daha derine vurdu.

Lanet olsun, bu beni ikiye bölmeli. Onun gücü. Onun gücü. Onun büyüklüğü. Ama bu, damarlarımı yalayan alevleri körükledi. Zevkim hiç olmadığı kadar yükselmiş, unutulmanın kıyısında dans ediyordum.

Bir şeyler eksikti.

Beni uçurumdan aşağı itecek bir tür doruk noktası.

Ruhumdan gelen bir iniltiyi harekete geçirdi, sonunda beni tamamıyla doldururken acı dolu bir çığlıkla karıştı. Titredim, tırnaklarım tenine sürtünüyordu. Durmadı, dudakları boynuma düşüyor, pantolonu tenimi dağlıyordu. Kalçalarımı sıkıca tutmuş, onu daha iyi kavrayabilmem için beni belli bir açıda tutuyordu. Göbeğim aynı anda hem ağrıyor hem de onun için zonkluyordu; zevk ve acının lezzetli karışımı, varlığından hiç haberdar olmadığım ahlaksız bir yanımı çağırıyordu.

Daha fazlasını istedim.

Ben de ona bunu söyledim.

Dudaklarım kelimeyi tekrar tekrar söylüyor, adı komutların arasına karışıyordu.

Cevap olarak bir şeyler homurdandı ama hızını artırınca çığlığım arasında kayboldu. Düşünemiyordum, nefes alamıyordum, hissetmekten başka bir şey yapamıyordum.

"Siktir," diye nefes aldı, dişleri nabzımı sıyırıyordu. Kavrayışı daha da sertleşti, şüphesiz beni kemiklerime kadar zedeledi. Ama bu, içimde oluşan sarsıntının yanında soluk kalıyordu. Beni bayıltacak bir patlamanın eşiğindeydim.

Tehlikeli.

Şiddet

içeriyor.

Büyüleyici.

İnanılmaz derecede uzadıkça yataktan eğildim, şişmiş şaftı beni daha da geriyordu. "Ander!" Kollarım boynuna dolanırken, uzuvlarım titrerken haykırdım.

"Şşşt," diye sustu, ağzı kulağımdaydı. "Seni düğümleyeceğim, Omega. Seni günlerce düğümleyeceğim."

Kulağa hoş geliyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da-

Omurgamı titreten bir kükremeyle içime patladı. Onunla birlikte unutulmaya doğru uçtum, tohumu sıcaktı ve içimi yakıyordu. Beni damgaladı, beni bir

Beni tepeden tırnağa acımasızca sarsan orgazm, içimden keskin bir nefes almamı sağladı.

Aleti içimde nefes alamayacağım kadar derine demir atarken içimi kavurucu bir acı kapladı.

Hayır.

Sikini değil.

Düğüm.

Kahretsin, dölüyle birlikte içinden fırladı, mahrem etime yapıştı ve bizi bitmek bilmeyen bir zevk titreşimine kilitledi.

Gözlerimden yaşlar döküldü. En iyi şekilde acıttı, ihtiyacım olan rahatlamayı sağlarken aynı zamanda beni yok etti.

X-Clan Kurtlarının böyle seviştiğini bilmiyordum. Hem sevdim hem de nefret ettim, zihnim mutluluk dolu bir kafa karışıklığı birikintisine dönüştü.

Ander'in dili yanağımla buluştu ve düşen gözyaşlarını yaladı. Burnunu benimkine soktu. Ve bizi yuvarladı, böylece ben onun beline sarıldım, vücutlarımız hala aşağıda vahşi bir coşku dansı yapıyordu.

Titriyordum, etrafımı saran ve beni kaçamayacağım bir tutku denizinde esir alan bir coşku örtüsü. değil, bacaklarımın arasında çiçek açan unutulmuşluktan değil.

İçime akmaya devam etti, ben açgözlü titreşimlerle şaftından her şeyi sağarken düğümü titriyordu.

Durmuyordu.

Duramadım.

Yine de bir şeyler eksikti. İnanılmaz zevkin altında anlam veremediğim bir boşluk vardı. Ander kollarını bana doladı, beni göğsünde sıkıca tuttu, dudakları başımın tepesini okşadı. Yine de kendimi boş hissediyordum. O aşağıya doğru hareket ederken bir inilti bir iniltiyle karıştı, aleti hâlâ içimde titreşiyordu ama kendimi iyi hissetmiyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

İhtiyacımı göstermek için kalçalarımı onunkilere doğru hareket ettirmeye çalıştım ama avucu beni sabit tutmak için kıçıma doğru kaydı. "Henüz değil."

"Lütfen." Ona tekrar bastırdım.

"Henüz değil. Henüz değil."

Bir gözyaşı daha düştü, coşkum yıkıma dönüştü. Amım zonkluyor, bacaklarım kalçalarının etrafında geriliyordu. "Ander..."

Kıçıma, içimi sarsan ve yeni bir coşku dalgası uyandıran bir tokat attı. Bir tane daha arzulayarak inledim. Ama o beni tutmaya devam etti, parmakları saçlarımın arasında geziniyordu. "Rahatla, Omega. Seninle ilgileneceğim."

Omurgamdan aşağı bir beklenti ürpertisi süzüldü.

Zevk dalgaları ikimizi de içine çekmeye devam etti, düğümü bana mümkün olduğunu hiç bilmediğim şeyler yapıyordu. Yine de derin bir bağ kurmak istiyordum. Bizi birbirimize yapıştıracak bir şey. Bana her şeyini vermesini istiyordum.

Çenemi yukarı kaldırdı, altın rengi gözleri güçle parlıyordu. "Bu sadece başlangıçtı, tatlım. Senin her santimini tüketeceğim ve biri hariç her şekilde sana sahip olacağım."

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dudaklarımın "Evet" diye fısıldadığını fark ettim. Çünkü evet, onun beni yutmasını istiyordum. Beni tekrar tekrar, tekrar tekrar almasını.

Ereksiyonu nihayet sakinleşmeye başladı, aramızdaki bağlantı gevşedi ve düğüm göbeğimden kayboldu. Uyluklarımın arasında biriken sıvı ısı, ikimizi de sıvılarımızın birleşimiyle ıslattı.

"Sürünmeni ve beni yalayarak temizlemeni istiyorum, Omega. Her damlasını. Ve sonra, seni tekrar becerecek kadar sertleşene kadar emmeni istiyorum." İçimden çekildi ve beni eskisinden daha da boş bıraktı. "Şimdi."

Bir sızlanmayı yuttum ve istediği yere indim, ancak uyarılmalarımızın birbirine karışan kokuları hemen dikkatimi dağıttı.

Oh Tanrım...

Kalçalarım titriyor, onu ağzıma aldıkça içimde büyüyen ihtiyaç artıyordu.

Tam bir ambrosia.

Daha önce hiç böyle bir şey tatmamış ya da deneyimlememiştim, içgüdülerim dilimi onun her santiminde gezdirmemi istiyordu. Yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ağzım onun etrafında mühürlendi, boğazım sertçe çalışıyor, arzularım her saniye artıyordu.

Parmakları saçlarımın arasında dolaşıyor, çekiştiriyor, yönlendiriyor, sıkıyordu.

Tekrar sertleşti, iniltisi doğrudan içime işledi. Sırtım bir sonraki hamlede yatağa çarptı, ağzı benimkine sahip olurken aleti hassas amıma girdi.

Vahşi bir enerji üzerimize çöktü, hayvani bir dürtü hareketlerimizi yönlendirmeye başladı. İnledim, çığlık attım ve asla durmaması için yalvardım. O da karşılığında hırlayarak istediğim her şeyi verdi.

Devam
ediyor.

Saatlerce.

Günler.

Her yerde.

Her şeyi.

Beni yüzüstü çevirip kıçımı almadan önce daha sert seksi, kısa süren yumuşak anlarla değiştirdi. Onun için uludum, bana her şeyini vermesini istedim. O da verdi. Tekrar tekrar. Bizi meni ve kaygan bir kozanın içine aldı, çarşafları sırılsıklamdı ve etrafımızı sardı.

Zihnim memnuniyet içinde mırıldanırken ellerim çalıştı.

Ander pamukla dokunmuş ipek yığınları sağladı, kokuları benim tercihime göre fazla temizdi. Bu yüzden onu taze çarşafların üzerinde becerdim, onları tatmin edecek şekilde kirlettim ve daha sonra yuvamıza ekledim.

Memnun görünüyordu, çıplak haliyle yanımda uzanmış beni izliyordu.

Hepsi kaslı, güçlü Alfa erkeği.

Onu tekrar yalamak istedim ama boynuma dokunan avucu beni onun ağzına yönlendirdi. Beni iyice öptü, siki bir kez daha içime kaydı. Bacaklarımı açarak onu karşıladım ve yavaş hareketlerinden zevk aldım. Acele etmedi, kalçalarımı yatağa sürttü ve beni derinlere çekerken şaftının her zonklayan santimini hissetmeye zorladı.

Kalçalarım onunkileri kavradı, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Zaman bizden tamamen kaçmış, çiftleşme arzumuza yenik düşmüştü.

"Böyle çok güzelsin," diye fısıldadı boynuma doğru, dudakları kulağıma doğru bir yol izliyordu. "Senin içinde olmayı seviyorum." Düğümü şaftı boyunca titriyor, orgazm olmadan hemen önce beni uyarıyordu.

Altında nefes nefese kaldım, onun patlaması benimkilerden birini tetikledi.

Yıldızlar görüşümde patlayarak beni siyah bir okyanusa sürükledi. Bunu bana o yaptı. Ander. Canavarım. Alfa'm. Zevkin her zerresini benden aldı, beni birçok kez ölümün eşiğine getirdi ve sadece öpücüğüyle beni geri getirdi.

Ağzının içine doğru inledim, dilim günahkâr bir dansla onunkiyle sarmaş dolaş oldu. Parmaklarım kalın saçlarının arasından geçti, bacaklarım beline dolandı. Beni üzerine çekti, içime boşalmaya devam ederken bizi aşağıda birleştirdi.

Öpücüğü, ona karşı erimeme neden olan küçük ısırıklar ve yalamalarla yumuşak bir hal aldı.

"Çiftleşmenin doruğuna çıkmaya başlıyorsun," diye mırıldandı, beni nazikçe okşayarak. "Üzerindeki değişimi hissedebiliyorum. Tıpkı birlikte yarattığımız hayatı hissedebildiğim gibi." Avuç içleri ensemden omurgama doğru süzüldü. "Tohumum artık senin içinde büyüyor, Omega."

Göbeğimi avuçlamak için doğruldum, orgazmı benden aynı şekilde zevk alırken düğümü bizi bağlı tutmak için hala kilitliydi. Ama sözlerinde beni huzursuz eden bir şey vardı.

Bir bebek mi? Kaşlarımı çatarak aşağıya baktım.

Bu hiç arzu ettiğim bir şey değildi. Bu kaotik dünyaya bir çocuk getirmek bana hep yanlış gelmişti. Ama o zamanlar Enfekte'den, X-Clan Kurtları'ndan ve dünyanın diğer tüm doğaüstü yaratıklarından korkarak dışarıda yaşıyordum.

Andorra Sektörü farklı kurallara göre oynadı.

Çocuklar burada kurtlar tarafından korunarak büyüdü. Açlıktan ölmediler. Bir Enfekte tarafından ısırılmaktan endişe etmediler. Hayatta kaldılar.

Ander çenemi kaldırmak için uzandı, altın rengi gözlerinde bir uyarı vardı. "Benden bir daha kaçarsan seni doğurana kadar lanet olası bir kafese kapatırım."

İfadesindeki sertlik karşısında nefesim kesildi. Aleti hala dikti, düğümü bana kendimi alamadığım samimi bir tuzakla yapışmıştı ve yine de benimle sanki çıplak ve birleşik değilmişiz gibi konuştu.

"Ciddiyim Omega," dedi. "Başka bir kaçış girişimine müsamaha göstermeyeceğim. Ve ben burada olmadığım zamanlarda seni her zaman koruyacağım."

Bunu neden şimdi söylüyordu? Paylaştığımız onca şeyden sonra?

Çünkü onca sevişmeden sonra bile hâlâ kızgın olduğunu fark ettim. Bu yüzden adımı bir kez bile yüksek sesle kullanmamıştı. Hep "Omega."

Ben ondan uzaklaşmaya çalışırken kalçamı kavradı, aşağıda ne yaptığını umursamadan. "Yapma. Pişman olursun."

"Şu anda çok pişmanım," diye karşılık verdim, sesim günlerce çığlık atmaktan kısılmıştı. Yoksa saatler miydi? Gerçekten bilmiyordum. En az bir hafta, belki de daha uzun gibi geliyordu. Yine de yeterince uzun değildi.

Etrafımız ipek ve pamukla çevriliydi, sevişmemiz için yarattığım bir yuva. Bana verdiği tüm sıcaklık

Onun sözleriyle ve şu anda başladığımızdan daha iyi durumda olmadığımızın keskin bir şekilde fark edilmesiyle söndü.

Hayır. Daha kötü durumdaydık.

Çünkü beni bu duruma o soktu.

O vuruldu Ben Tam . bir şey o tetiklendi hormonlarımla , beni onu sikmeye ikna etti, beni hamile bıraktı ve sonra da beni tehdit edecek kadar küstahlaştı?

Kanım tamamen yeni bir nedenden dolayı kaynadı, ellerim yumruk oldu, hasar vermeye hazırdı. Ama bileğimi yakaladı ve bizi ters çevirdi, iki kolumu da kolaylıkla başımın üzerine sürükledi ve avuçlarından birinin altına hapsetti.

Kalçalarını sertçe kaydırdı ve boğazımdan keskin bir ses çıkardı. "Seni hâlâ bu şekilde becerebilirim, Omega."

Hareketinin uyandırdığı zevke karşı dişlerimi sıktım. Tekrar. Tanrım, daha ne kadar böyle olacaktım? Kalçalarım yeni bir kayganlık dalgasıyla nemlendi, bedenim onun cezalandırıcı itişini kolaylıkla kabul etti. Canım yanıyordu, düğümü henüz çözülmemişti ama anatomisinin kendini başka bir raunda hazırlamak için değiştiğini hissettim.

Sonsuz yakınlık.

Meni, ter ve seksle kaplı.

Ve serbest kalmak, ona şiddetle saldırmak için can atarken, pelvisinin benimkine karşı yaptığı küçük hareketler beni tekrar cinsel enerjinin sarhoş edici bulutunun içine çekti.

Onu vahşice öptüm, aynı hem cezalandırmayı hem de ona tapmayı arzuluyordum. Ve dilinin benimkiyle mücadelesi bu duygunun kesinlikle karşılıklı olduğunu gösteriyordu.

Bu sefer nazik ya da kibar değildi.

Sert ve acımasızdı, ikimizin de kanını akıtacak türden bir sikişti.

Ve buna

bayıldım.

Nefret ettim.

Her şeyi yapmak istedim. Ve

bittiğinde ağladım.

Uzun bir süre sonra beni kendisine yasladı, sırtım göğsüne dönüktü, iri bir bacağı iki bacağımın arasındaydı. "Bu şekilde olmak zorunda değildi Omega," diye fısıldadı kulağıma. "Seni benim olarak sahiplenebilirdim. Ama sen itmek zorunda kaldın. Bu da bana bunu zor yoldan yapmaktan başka seçenek bırakmadı."

Uğursuz kelimeler.

Midemi huzursuz eden türden.

İddia etmekle ne demek istemişti? Birlikte geçirdiğimiz son birkaç gün neyi temsil ediyordu? İçime bir bebek koydu. Biriyle bağ kurmanın bundan daha derin bir yolu olamazdı.

"Yuvamızı özleyeceğim," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Ama kendi başına yeni bir tane yapacaksın."

Dudaklarım kıvrıldı. Neden bana veda ediyormuş gibi gelmişti? Bunu yapamazdı. Beni hamile bıraktıktan sonra olmaz.

Tabii... Kaşlarımı çattım. X-Clan toplumunda işler böyle mi yürüyordu? Alfalar üremek için bir Omega kullanıp sonra da çocukları büyütmeleri için onları terk mi ediyorlardı?

"Ander-"

Beni bıraktı ve ayağa kalktı. "Bu gece burada uyumana izin vereceğim. Ama sabah kendi odana taşınacaksın."

Ona bakmak için sırt üstü döndüm. "Ne?" Tüm amacı beni yatağına almak değil miydi? Şimdi de beni yataktan atmak mı istiyordu?

"Sen benim eşim değilsin Omega," dedi, duygusuz bir ifadeyle bana bakarak.

Ona göz kırptım, ağzım nasıl söyleyeceğimi bilemediğim kelimelerle doluydu. Eşi değil miydi? Nasıl yani? Neden? Birlikte geçirdiğimiz zaman ne hakkındaydı o zaman?

Peki bu bildiri neden canınızı yaktı?

Onu sevmiyordum bile, onun dünyasıyla ya da bu yerle hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Doktorları beni isteğim dışında bir kurda dönüştürdü. Sadece eve gitmek istemiştim. Kaçmak için.

Sonra Ander kızgınlığımı tetiklemek için bir çeşit iğne kullandı ve her şeyi değiştirdi. Tüm masumiyetimi aldı, rahmime bir bebek yerleştirdi, hepsi ne içindi?

"Bunu bana neden yaptın?" diye sordum, sesim ancak fısıltı halindeydi.

"Sen kızgın bir Omega'ydın ve ben de işimi yaptım. Bedeninin arzuladığı tohumu sağladım ve şimdi bana bir çocuk vereceksin." Sert sözler. Soğuk altın gözler. Stoacı bir ifade. "Bununla birlikte, gelecekteki yavrularımın annesi olarak, seni korumakla yükümlüyüm. Ve sen doğurana kadar da koruyacağım."

"Ne kadar naziksin," diye öfkelendim.

Beni sırf... sırf... kendi odama koymak için tüm bu saçmalıklara katlanmaya nasıl cüret eder!

Onu tokatlamak istedim.

Söylenmeye.

Öfkeye.

Onun lanet çatı katını tekrar yok etmek için.

Yine de daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir umutsuzluk dalgasının altında enerjim tükendi.

Beni istemiyor.

Bu düşünce neden diğerlerinin önüne geçti, bilmiyordum. Ama bu diğerlerinden daha çok acıttı.

Son birkaç gündür bana yaşattığı onca şeyden sonra, beni kendisi olarak seçmemişti. Beni gerçekten sahiplenmemişti. Kaçırdığım duygu buydu, hormonal durumumda gerçek doyuma ulaşamamamın nedeni buydu.

Sevişmek, tohumlarını saçmak için yeterince iyiydim ama günün sonunda yeterince değerli bir eş değildim.

Omuzlarım çöktü, bedenim kendi içine kıvrıldı, mücadele beni bir nefeste bıraktı.

Ander Cain beni reddetmişti. Kendi yatağında. Onun tohumuyla kaplıydım.

Bu tam da istemem gereken şeydi, özgürlük için bir şans. Kendimi Alfa'dan ayırmak için bir yol.

Yine de hissettiğim tek şey mutlak ıssızlık ve yalnızlıktı ve karnımın içinde yeni bir hayatla gelişen ince bir sıcaklık vardı.

Belki de bu son kısım benim hayal gücümdü, ama ona sarıldım. Aklımdan geçen onca düşünce arasında beni teselli eden tek ayrıntı buydu.

Bir bebek, diye düşündüm, gözlerimi kapatarak. Benim bebeğim.

Belki de bu hayatta bana bahşedilen tek mutluluk anıydı. Ve o an için buna izin verdim.

Sonsuz bir karanlıkla çevrili küçük bir umut ışığı.

Benim kaderim.

OceanofPDF.com

A N D E R

Elias elini yüzüne sürerek, "Onu çiftleştirmediğine İNANAMIYORUM," diye mırıldandı. "Ve sonra onu başka bir odada mı bıraktın?"

Çenem sıkıştı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Bugün güvertede daha önemli görevlerimiz vardı; Kül Kurtları'ndan gelen ilk sevkiyatı almak gibi. On dakika içinde varmaları planlanıyordu, kendi jetim paketi almaya gitmişti. Eğer tatmin olursak, Kül Kurdu Alfa'nın jeti geri götürmesine izin verecektim.

Anlaşmamız buydu.

"Onun diğer Alfaların yanında olmasını nasıl karşılayacaksın?" Elias bastırdı. "O sahipsiz, Ander."

"İçinde benim çocuğum büyürken," diye hırladım ona, "başka bir Alfa'nın ona dokunması için deli olması gerekir."

"Başkasının hamile eşini sahiplenmek duyulmamış bir şey değil," diye karşılık verdi bana. "Özellikle de bizim koşullarımızda."

Yani kubbenin altındaki birkaç Omega'dan biri olduğu için, başka bir Alfa onu alacak kadar intihara meyilli olabilir - yankıları ne olursa olsun.

"O zaman bana meydan okumayı düşünen pisliği öldüreceğim," diye cevap verdim. "Sorun çözüldü."

"Sadece kavga istiyorsun."

"Hayır, bu konuda biraz sessizlik istiyorum," diye karşılık verdim.

Islık çaldı. "Bir haftadır Omega'nla sikişiyorsun ve o gelmeden önceki halinden bile daha huysuzsun. Onun yeteneklerini suçlardım ama sanırım sonuç senin bir iddian olmaması."

"Kapa şu lanet çeneni."

"Yap beni." Benimle karşı karşıya geldi, saldırganlığı dalga dalga yayılıyordu.

Onu gömleğinden tutup öne doğru çektim. "Kıçını tekmelemem için beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Bir şeyi kanıtlıyorum," diye karşılık verdi, sesini sadece benim duyabileceğim bir seviyeye indirirken eli bileğimin üzerine yerleşti. "Dışarıda bir nakil aracını bekliyoruz ve benim ağzımdan çıkan bir avuç kelime seni seyircilerin önünde canıma okumaya hazır hale getiriyor. Bu sen değilsin, Ander."

Onu yakaladığım gibi hemen bıraktım, beni sinirlendirdiği için çok sinirlenmiştim. Katriana'yı sahipsiz bırakmak kolay olmamıştı ama aramızdaki ilişkiyi anlaması için en iyi yol buydu.

Geçen haftaki küçük numarasından sonra, bağı zorlamanın durumumuzu daha kötüleştireceğini ve benimle daha çok mücadele etmesine neden olacağını biliyordum. Toplumumuzu biraz daha iyi anladığında, ona sunmak zorunda olduğum şeye biraz daha saygı duyacaktı.

Elias yumuşak bir sesle, "Kendini toparla," diye devam etti. "Diğer erkekleri tedirgin ediyorsun."

O haklıydı.

Kahretsin, haklı olmasından nefret ediyordum.

Ellerimi kalçalarıma koyarak bir daire çizdim ve duygularımı dizginlemek için mücadele ettim.

Katriana'yı ısırmamak büyük bir fiziksel kısıtlama gerektirmişti. Buna bir de geçen haftaki sevişmeler eklenince çok yorulmuştum.

"O benim ölümüm olacak," diye homurdandım, ensemi avuçlayarak.

Elias bana bir bakış attı. "Onu neden sahiplenmediğini hâlâ anlamış değilim, Cain."

"Cezalandırma."

Elias, "Görünüşe göre ondan çok kendini cezalandırıyorsun," dedi.

Homurdandım. Hiçbir fikri yoktu. Dün gece ondan yayılan yıkım dışında, cezamın sadece işe yaramadığını, onu neredeyse yok ettiğini söylüyordu. Bu kadar somurtkan tepki vermesini beklemiyordum. Geldiğinden beri savaşmayı bırakmamıştı ve ben de aynısını bekliyordum. Ancak beni şaşırtacak şekilde, nezaketim hakkında söylediği kısa cevap dışında tek kelime etmeden yuvasına gömüldü.

Bu sabah onu kontrol ettiğimde hareket etmemişti.

Ona kıçını kaldırıp odamdan çıkmasını söylemeyi planlamıştım ama kelimeler beni reddetti. Bunun yerine duş alıp üzerimi değiştirdim ve takasa yardımcı olmak için doğruca buraya geldim.

Bütün amacım aklımı Katriana'dan uzaklaştırmaktı. Ancak Elias, beni görür görmez planlarımı bozdu ve son yarım saat boyunca niyetimi açıklamadığım için kıçıma tekmeyi bastı.

Sanki onun bokuna ihtiyacım varmış gibi.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdim.

"Öyle olduğunu görüyorum," diye cevap verdi, meydan okurcasına kaşlarını kaldırarak. Gerektiğinde kıçımı nasıl sorumlu tutacağını bilmesi de dahil olmak üzere birçok nedenden dolayı benim İkincimdi. "Belki de buluşup tanıştıktan sonra spor salonuna gitmeyi denemelisin. Biraz stres atarsın."

Bu saldırganlığı üst katta Katriana'yla birlikte halletmeye niyetliydim. Lanet yatağımdan ayrıldığını varsayarsak.

Bir nefes verdim ve saatimi kontrol ettim. Nakil aracı her an gelebilirdi. Şükürler olsun.

Tam bu sırada, kubbenin tepesindeki cam açılmaya başladı.

Elias nefes alarak ekibimizin geri kalanıyla birlikte pistteki havayı test etti. Kurt duyularımız öteden gelen kokuları algılayabiliyordu. Ama yaklaşan dumanlar dışında hiçbir şey tuhaf görünmüyordu. Jet yakıtı havada her zaman belli bir koku bırakırdı, burun deliklerimin tahriş olmasına neden olan türden.

Kurtlar koşmak içindir, uçmak için değil.

Ancak bazı ulaşım araçlarının faydasını da inkar edemezdim.

Bugün Shadowlands Sektörüne yaptığımız küçük yolculuk ve dönüşü gibi. Omega'nın bize iade edilmesi beklentisiyle istediklerinin yarısını önden teslim etmiştik. Sonra da teknolojinin geri kalanını jetle birlikte pistte bekletebilirlerdi.

Elias'ın duruşu değişti, çalışan motorların sesleri yaklaştıkça omurgası dikleşti.

Pilot kulağıma bağlı telsizden "Paket elimizde," dedi. Yazek bizden biriydi ve konuşmaya zorlanması halinde kullanabileceğimiz bir kodumuz vardı.

Kullanmadığı için başımı salladım ve "Güzel.
İniş alanına ilerleyin."

"Anlaşıldı." Beta imzayı attı ve bizi onun inişini beklemeye bıraktı.

Bu da birkaç dakika sonra oldu.

Kollarımı kavuşturdum ve sıkılmış bir ifadeyle nakliye aracına baktım. Dušan'ın ikinci adamı olan Mad, daha önceki tüm görüşmelerimizde sessizliğiyle nam salmıştı. Bana hesapçı bir zihne sahip, dalgın bir tip gibi gelmişti, hafife almak istemediğim biriydi.

Ben de yerimde durdum ve merdivenlerin jetin yanından açılmasını bekledim.

Önce bir Kül Kurdu Beta, ardından da bu görev için seçtiğim teğmenim Jonas belirdi. Çiftleşmiş bir Alfa olarak, Omega'ya zarar görmeden eşlik etmesi konusunda ona güvenebileceğimi biliyordum. Bana her şeyin yolunda gittiğini onaylayan ince bir baş selamı verdi.

Sırada Mad belirdi, yüzünde duygudan yoksun bir ifade vardı. Cüssesi tipik bir X-Clan Alfa'sınınkiyle yarışıyordu ama dalgın doğası bana inkar edilemez derecede ölümcül geldi. Bana yaklaşırken buz mavisi gözlerinde bir şiddet belirtisi vardı, kot pantolon ve kazaktan oluşan gündelik kıyafeti altında gizlenen tehlikeyi gizliyordu. "Cain," dedi beni selamlarken.

"Deli," diye karşılık verdim, bakışlarını tutarak.

Shadowlands Sektöründe güçlü bir Alfa olabilirdi ama benim bölgemde sorumlu olan bendim. Mad başını saygılı bir şekilde eğerek liderliğimi akıllıca kabul etti. "Sizi Daciana ile tanıştırabilir miyim?"

Minyon, kül sarısı bir kadın girişte belirdiğinde Elias yanımda kaskatı kesildi, Yazek onu arkadan hafifçe dürttüğünde omuzları korkmuş bir şekilde kıvrıldı.

"Isırmazlar," dedi Beta ona yumuşak bir sesle, sözleri rüzgârda uçuşuyordu.

Gözle görülür bir şekilde titredi, yalpalayan bir adım atarken topuklu botları hafif bir takırtıyla merdivenlere çarptı. Ondan yayılan endişe, kollarımdaki tüm tüylerin dans etmesine neden oldu. Resmen bir Alfa koruyucu için ağlıyordu, itaatkârlığı boyundan ve uysal hareketlerinden belliydi.

Benim Katriana'mdan çok farklıydı. O merdivenleri güvenle vurgulanmış bir meydan okuma havasıyla inerdi. Ve bunu yaparken bana bakardı, yere odaklanmazdı.

Daciana Mad'in yanına ulaştığında alt dudağı titredi, bacakları garip bir reveransla büküldü. "Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba Daciana," diye selamladım, elimi kullanarak soluk mavi gözlerini gözlerime kaldırdım. "Andorra Sektörüne hoş geldiniz."

Bir damla gözyaşı açık renkli kirpiklerine takıldı, boğazı yutkunmaya çalıştı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyebildi, sesi kısıktı. Dehşeti havayı ısıtıyor, orada bulunan Alfalar için bir tür afrodizyak etkisi yaratıyordu.

Hepimiz kovalamaktan keyif aldık ve bu açıkça koşmaya hazırdı.

Mmm, kesinlikle Katriana'ya benzemiyor. Omega'm kaçmak istese de, bunu yaparken korku kokusu yaymıyordu. Hayır, hareketlerinin altında dehşet değil kararlılık yatıyordu.

"Sevkiyatınızın geri kalanı orada," dedim Mad'e, bakışlarım hâlâ Kül Kurdu Omega'daydı. "Beta'nızın uçmayı bildiği için burada olduğunu varsayıyorum?"

"Öyle," diye onayladı Mad.

"Güzel. O halde ilk takasımız tamamlandı." Sonunda onun buz gibi bakışlarıyla karşılaştım. "Laboratuvar sonuçlarıyla birlikte sizinle temasa geçeceğim."

"Dušan memnun olacak."

"Biliyorum." Omega'ya yeniden odaklandım. "Gel bakalım, Daciana. Seni sağlık ekibiyle tanıştıracağız." Kolumu ona doladım ve sinirlerini yatıştırmak için göğsümden yumuşak bir ses çıkardım. Tabii bunun bir Kül Kurdu üzerinde işe yaradığını varsayarsak.

Bana karşı titredi ama omuzları bir parça gevşedi. Bu iyiye işaretti.

Elias yakındaki arabamıza doğru ilerledi ve onun arka koltuğa geçmesi için kapıyı açtı. Jonas çoktan direksiyonun başına geçmiş, ön koltuğa oturmuştu. Onu görünce kız daha da sakinleşti, bu da ya ona eşinden bahsettiğini ya da kızın bunu hissettiğini gösteriyordu. Jonas'ın az konuşan bir adam olduğu düşünülürse, ikincisi olduğundan şüphelenmiştim.

Bu da Elias'la benim çiftleşmediğimizi bildiği anlamına geliyordu.

Kız arabaya bindikten sonra ona döndüm. "Onunla arkaya bin."

Kaşlarını kaldırdı, eli çoktan ön yolcu kapısının üzerindeydi. "Tamam." Tek söylediği buydu, cipin arka tarafında onun yanındaki koltuğa oturdu. Ben ön tarafa geçtim ve aynada onun bakışlarını yakaladım.

Evet, plandan sapmıştım. Sadece birazcık. Ama onun yanında oturma fikri, müsait halde beni müsaitmişim gibi düşünmesine izin vermek, kendimi hissetmeme neden oldu. Sanki ben

Katriana'ya bir şekilde sadakatsizlik ediyordum. Henüz çiftleşmediğimiz düşünülürse saçma bir düşünceydi ama içimi rahatsız edici bir şekilde kemiriyordu.

Ayrıca, kıza ilk sahip olan oydu. Şimdi ona kızla tanışması için bir şans verebilirdi.

Ona laboratuvara kadar eşlik ettiğimden emin olurdum. Böylece herkes onun benim korumam altında olduğunu anlayacaktı. Üreme ve çiftleşme için uygun bir aday olup olmadığını bilmemiz gerekiyordu. Eğer öyleyse, Kül Kurtları'yla olan anlaşmam ilerleyebilirdi. Ama yaşayabilirliğini teyit etme şansımız olmadan önce ona bir şey olursa, Dušan test için başka bir dişi göndermeyeceği için tamamen mahvolurduk.

Bu yüzden Elias'ı onun güvenliğiyle bizzat görevlendirmiştim. Elimde bir kaçış riski olmasaydı ben olurdum çünkü Katriana'nın uyarımı dikkate alacağına güvenmiyordum. Gergin bir Kül Kurdu Omega'yı sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da bir X-Clan Omega'yı evcilleştirmeye çalışmak tam bir kâbus olurdu.

Neyse ki Elias bu görevi seve seve kabul etti.

Merkeze dönüş yolu boyunca kimse tek kelime etmedi. Daciana'nın korkusu içeriye nüfuz etmişti, kokusu Elias'ı çıldırtıyor olması gerektiğini bildiğim bir cazibeydi. Jonas bunu görmezden gelebilirdi, Riley'ye olan bağı kararlıydı.

Ve her ne sebeple olursa olsun, bunu o kadar da cazip bulmadım. Cesur kadınımın kokusunu tercih ederdim.

Dışarıdan binanın tepesine baktım ve şu anda neyin peşinde olduğunu merak ettim. Yuvasını henüz terk etmemiş miydi? Şimdiden başka bir kaçış planı mı yapıyordu? Bir yanım onu kovalamam için bana bir sebep vermesini umuyordu. Çocuğuma hamile olduğu için o kadar da risk teşkil etmiyordu.

En azından ikinci üç aylık dönemine kadar.

Ama bunu zamanı geldiğinde hallederiz.

Jonas park etti ve dördümüz çıktık.

Elias, Daciana'nın yanından ayrılmıyordu.

Biz

. "Jonas," dedim içeri girdiğimizde. "Riley'i alabilir misin? bizimle laboratuarda buluşur musun?" Onu üst katta Katriana'ya göz kulak olması için görevlendirmiştim. Bana ulaşmamış olması önemli bir şey olmadığını ve Omega'mın muhtemelen hâlâ yuvamızda uyuduğunu gösteriyordu. O halde döndüğümde ona yiyecek bir şeyler getirecektim. Çok yakında. Daciana'nın Andorra Sektörüne transferine yardım etmeyi bitirdiğimde.

Jonas tipik bir şekilde başını sallayarak cevap verdi ve başka bir şey söylemedi.

Daciana paniklemiş gözlerle onun gidişini izledi.

"Riley onun eşi," dedim ona usulca. "Laboratuvar çalışmalarınızı o yönetecek."

Kül Kurdu gözlerini kırpıştırdı, yaşadığı şok .

"Düğümlerimiz hakkındaki söylentileri duyduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi Elias sohbet edercesine. "Oldukça ürkek görünüyor ve bizden korkuyor."

Çenesi belli belirsiz sıkıldı, bu da sözlerinin onu kızdırdığının tek göstergesiydi. Ama Omega içgüdüleri tam kontrol altında olduğundan, dıştan itaatkâr görünmeye devam etti.

İkincime kesmesini söyleyen bir bakış attım ve o da sırıtarak cevap verdi.

Şaka yapmak onun gerginliği azaltma yöntemiydi.

İçimden bir ses bunun aramızdaki kırılgan kadına yardımcı olmayacağını söylüyordu.

Kolumu tekrar omzuna doladım, omuzlarını rahatlatacak kadar gürledim ve onu asansör kabinine doğru yönlendirdim. Riley ile karşılaştığında durum düzelecekti.

Elbette Katriana için de aynı şeyi düşünmüştüm ve Riley gittikten birkaç dakika sonra kaçmaya çalışmıştı.

Aşağı inip laboratuvara girdikten sonra Daciana'yı serbest bıraktım ve görevi devralması için Elias'a başımla işaret ettim. Hiçbir şey yoktu

Burada kameralar var, diğer Alfaların beni kıza iyilik yaparken görmesine imkân yok.

Kardeşlerimin çoğuna kendi başlarının çaresine bakabilecekleri konusunda güvensem de, hepsine güvenemezdim.

Geçen hafta Darren ve Tonic'in niyetlendiğim arkadaşımı almaya olduğu gibi. Enzo ve onun saçmalıklarından bahsetmiyorum bile.

Bu, türümüzün en güçlüsünün üstesinden gelmesini gerektiren hassas bir durumdu. Elias'ın Daciana'ya bakışından doğru seçim yaptığımı anladım.

Düğümlerle ilgili kaba sözlerine rağmen, onu incitmeyeceğini ya da uygunsuz bir şekilde dokunmayacağını biliyordum.

Riley ve Jonas birkaç dakika sonra odaya girdiler, parmakları her zamanki gibi kilitlenmişti. Omega'nın bakışlarıyla karşılaştım ve hemen bir rapor bekleyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Duşta," dedi. "Yemeğe ihtiyacı var, Ander."

Bu son ifade Jonas'ın bana özür dileyen bir bakış atmasına, Elias'ın da kaşlarını çatmasına neden oldu.

Ama Riley'nin işi bitmemişti.

"Ona ne yaptın bilmiyorum ama berbat durumda. O yüzden oraya çık ve düzelt. Hemen şimdi. Yeni eklentimizi ben hallederim. Sen git kırdığını tamir et."

Bu kadar küçük ve mevkiimin altında birinden emir almaya alışık olmadığım için çenem sıkıştı. "Ses tonuna dikkat et, Omega."

Hiç irkilmedi bile, ışıltılı bakışları bana mavi bir alevi hatırlattı. "Bizim yöntemlerimize alışık değil, Ander. Kaçmalı mıydı? Hayır. Ama onu suçlayabilir misin? O bir kurt olarak büyümedi. İnsan olarak büyüdü. Bir gecede bizim yöntemlerimizi benimseyemez."

"Yeter Riley," dedi Jonas, onu koruyucu bir şekilde yanına çekerek.

Akıllıca bir hamleydi çünkü bana bu suçlayıcı tavırla yaklaşmaya cüret ettiği için onu boğazlamaya hazırdım. Yanlış bir şey yapmamıştım. Kadın beni istemedi bile. O

onu çiftleşmeye zorlamadığım için bana teşekkür etmeli.

Tabii ki, hala niyetliyim.

Önce toplumumuzu anladığından emin olmak istedim.

"Bu işi kendi yöntemlerimle halledeceğim," diye Riley'ye bilgi verdim. "Yöntemlerim için sana ya da bir başkasına bir açıklama borçlu olduğumdan değil."

Riley yüksek sesle homurdandı, sinirlendiği her halinden belliydi.

Jonas'a kaşlarımı kaldırdım. "Omega'nızın bir Alfa'ya, özellikle de kendi sektöründeki en yüksek rütbeli Alfa'ya nasıl hitap edileceği konusunda sert bir derse ihtiyacı var."

Dudakları seğirdi. "Aradığı şeyin tam olarak bir ders olduğundan şüpheleniyorum."

Riley ona dirsek attı, yüz ifadesi öfkeliydi.

Bir avucunu kızın boynunun arkasına doladı ve daha az çevik bir kurdun tökezlemesine neden olacak bir hareketle onu kendine doğru çekti.

"Sözümü geri alıyorum. Kavga havasında," diye düzeltti, parlak mavi gözleri onunkilere takıldı. "Ama sanırım odadaki misafirimizi unutuyor."

Yaramazlık yapan Omega uzun bir süre arkadaşını inceledikten sonra dudaklarını büzdü. "Peki," dedi, gözleriyle yaptıkları gizli konuşmaya cevap vererek.

Başını salladı. "Güzel." Onu bırakmadan önce ağzını onunkine bastırdı. Gömleğinin yakasından tutarak onu kendine doğru çekti ve dudağını kendi ağzına çekerek ısırdı. Sertçe.

Hırladı.

Gülümsedi.

Elias sadece başını salladı ve ben de bir adım geri attım.

Bu benim gitmem için bir işaretti çünkü onları izlerken bile kendi savaşım için can atıyordum.

"Ne bulduğunuzu bana bildirin," dedim ve başka bir şey söylemeden yanlarından ayrıldım.

Omega'mın yemeğe ihtiyacı vardı, ben de onu beslerdim. Sonra da onu becerirdim.

OceanofPDF.com

KAT

BÜTÜN DUŞ deneyimi benim için işe yaramıyordu ama aynadaki yansımamı gördükten sonra başka seçeneğim kalmamıştı. Saçlarımda karmaşık bir düğüm oluşturan sıvılarla kaplanmıştım.

Neyse ki şampuan ve Ander'in banyosunda bulduğum fırça sayesinde saçlarımı tarayabilmiştim. Ama cildim, kaynar su sayesinde keskin bir kırmızı renk almıştı.

En azından Ander'in bütün spermleri gitmişti.

Uyluklarımın arasından dökülürken hissettiklerimi hatırlayarak ürperdim. Sonra son sözlerini, bana hayatındaki yeri -yüceltilmiş bir damızlık olarak- nasıl bildirdiğini hatırladım.

Hayır, o bile değil.

Beni kızgın olduğum için becerdi, bu onun sebep olduğu bir şeydi ve sonra bana doğum yapana kadar ayrı yaşayacağımı söyledi.

Ondan sonra ne oldu? Çocuğumu da alıp götürdü, sonra da tekrar üremem için beni bir sonraki Alfa'ya mı verdi?

Göğsümden bir hırıltı çıkarken dişlerim sıkıldı. Olmuyor. Olmuyor.

Bu deliliğe isteyerek razı olacağımı düşündüyse başka bir şey düşünüyordu. Gerçi, geçen haftaya bakılırsa, bedenimden onay almak için zihinsel rızama ihtiyacı yoktu.

Bir yanım olan biten her şey için ondan nefret ediyor, başka seçeneğim olmadığını haykırıyordu. Ama bu dünyada hiçbir şeyin adil olmadığını uzun zaman önce öğrenmiştim. Önemli olan nasıl hayatta kaldığımızdı.

Bedenimin onu arzuladığını kabul
edebilirdim. Onu istediğimi bile kabul
edebilirdim.

Ama beni damızlık olarak kullanmak çizgiyi aştı.

Bana birden fazla kez niyetim demişti ama birkaç acımasız ifadeyle hepsini geri almıştı. Onu yeterince memnun etmediğim için mi? Kaçmaya çalıştığım için mi? Beni suçlayabilir miydi?

Bırakın bir Omega'yı, kimse beni bir X Klanı Kurduna dönüştürmek için benden izin istemedi.

Beni ormandan baygın halde çaldılar ve değişmem için bir sürü kimyasal madde pompaladılar. Sonra Ander beni aldı ve artık ona ait olduğumu söyleyerek beni çatı katına yerleştirdi.

Vicdanı olan hiç kimse kaçtığım için beni suçlayamaz.

Ama belli ki Ander suçladı.

Tamam, evet, bu çok parlak bir fikir değildi çünkü bir grup aç kurdun yanında kızgınlık dönemine girmiştim. Ama döngümün beni erken vurmasının nedeni oydu. Bu olayda en az benim kadar, hatta daha fazla suçluydu.

O da beni reddetti.

Beni çocuğuna hamile bıraktı, odasından taşınmamı söyledi ve soğuk bir şekilde onun eşi olmadığımı belirtti.

"Pislik," diye homurdandım, havlumu yere bıraktım ve bir gömlek almak için dolabına doğru yürüdüm. Beni kırmasına izin vermeyi reddediyordum. Sırf bir Alfa olduğu için çocuğumu benden almasına da izin vermeyecektim.

Tüm bunlardan bir çıkış yolu olmalıydı.

Askıdan bir gömlek alıp başımın üzerine attım, sonra avucumu düz karnıma bastırıp durakladım.

Tekrar kaçmak çok kolay olurdu, bu sefer daha iyi bir planla. Ama artık başka bir hayatı düşünmek zorundaydım. Hamilelik hayallerimin listesinde olmasa da

Gelecekteki seçimler, benim de nefret ettiğim bir şey değildi. Sadece kendime asla düşünme izni vermediğim bir deneyimdi, etrafımızdaki acımasız dünya bir çocuk yetiştirmeyi hiç düşünmediğim bir yerdi.

Andorra Sektörü farklıydı.

Enfekte'den etkilenmemiş bir kurtlar dünyası.

Ama bu yeni dünya anlamadığım kurallar içeriyordu, beni hiçbir seçim şansı olmadan en alta yerleştiren bir hiyerarşi.

Ander Cain çocuğumu benden alabilirdi ve muhtemelen de alırdı.

Onu nasıl durdurabilirim? Yatak odasından kapıya doğru yürürken merak ettim. Çarşaf ve battaniyelerden oluşan yuvamız yol boyunca benimle alay ediyor, birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlatıyordu

-Görevi olduğunu ve başka bir şey olmadığını iddia ettiği bir zaman.

Bakışlarım halıya kaydı.

Sözlerinin bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum, hatta bunları söylemiş olmasından daha da çok nefret ediyordum. Hiç tanımadığım birine nasıl bu kadar bağlı hissedebilirdim? Mantıken nefret etmem gereken bir erkeğe?

Çünkü içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir tutkuyu uyandırmıştı.

Belki başka bir Alfa da benzer bir tepki uyandırırdı? Bunu istiyor muydum ki?

Başımı iki yana sallayarak oturma odasına ve mutfağa doğru ilerledim, karnım guruldayarak yiyecek talep ediyordu. Son yediğim yemeği bile hatırlayamıyordum.

Ander sobanın hemen yanında durmuş, her ne yapıyorsa ona odaklanmış bir şekilde sırtı bana dönüktü. Bir an durup onu arkadan hayranlıkla izledim, kot pantolonunun mükemmel kıçına nasıl oturduğunu ve giydiği gri tişörtün geniş omuzlarını nasıl gerdiğini fark ettim.

Neden bu kadar gülünç derecede iyi olmak zorunda-

Burnum seğirdi ve düşüncelerim dağıldı. Doğru kokmuyordu. Çok tatlı. Erkeksi değildi. "Nerelerdeydin?" diye sordum, sesim daha önce hiç duymadığım bir taleple

teslim etmesi gerekiyordu. Ama bu yeni kokuyu sevmedim. İçimde bir şeyleri huzursuz ediyordu.

Benim kurdum, fark ettim.

Derimin altında volta attığını, kaçmak, Alfa'ya saldırmak için can attığını hissedebiliyordum. Ama nedenini anlamıyordum.

Beni görmezden geldi ve onun yerine kendi talebini dile getirdi. "Masaya otur. Yemek yemen gerek."

Gözlerim kısıldı. "Neden bu kadar tuhaf koktuğunu söyleyene kadar olmaz." Bu ifade kulağa saçma gelmişti ama kurdum başıyla onayladı. Ben de kollarımı kavuşturdum ve beklemeye başladım.

Ve bekledim.

İki kase tuzlu yemeği bir araya getirirken hiçbir şey söylemedi. Yüksek duyularıma rağmen malzemeleri tanımlayamadım. Yabancı, zengin ve etliydi.

Mmm… bakmak istedim.

Ta ki yanımdan geçene ve o tatlı koku bir kez daha üzerime saldırana kadar.

Kaşlarım çatıldı. "Kokundan hoşlanmıyorum."

Homurdandı ve kaseleri masanın üzerine koydu. "Dün yuvamızda şikayet etmiyordun."

Yuvamızı hatırlatması tüylerimi diken diken etti, ekşi bir nota boğazımdan dilime doğru süzüldü. Bunu ya da nasıl bittiğini düşünmek istemediğim için oturmayı ve onun hazırladığı yemekte kendimi kaybetmeyi tercih ettim.

Tadı hoşuma gitse de, omurgam boyunca sürünen tedirginlikten kurtulamadım. Her şey o lanet olası izinsiz girişe, sevmediğim tatlılığa bağlıydı.

Kasemi bitirdiğimde kenara ittim ve masanın karşısından ona baktım. "Bana neden yanlış koktuğunu söyle."

Bakışlarımla buluşmadan önce bir ısırık daha aldı. "Seni beslediğim için minnettarlığın bu mu? Bana daha fazla emir vermek için mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Hiyerarşideki yerinle ilgili başka bir derse mi ihtiyacın var Omega? Çünkü sana memnuniyetle bir ders vereceğim."

Kasemi alıp kafasında kırmak istedim.

Sonra keskin parçaları al ve onu defalarca bıçakla.

"Dün bana senin için bir damızlıktan başka bir şey olmadığımı söylediğinde kendini açıkça ifade ettin," diye cevap verdim, kalbim her kelimede hızla çarpıyordu. "Ben kızgınlık dönemindeki bir Omega'ydım ve sen de işini yaptın. Bu yüzden hayır, beni beslediğin için sana teşekkür etmeyeceğim. Sen sadece içimde büyüyen çocuk için yiyecek sağladın." Sesim her kelimede yükseliyor, öfkem kabarıyordu. "Doğuma kadar bana bakacaksın, değil mi? Öyle dememiş miydin?"

Masadan uzaklaştım, her şey kafamın içinde dönüp duruyordu.

İsteğim dışında bir kurda dönüştürülmek.

Kıçıma yaptığı iğneyi de isteğim dışında yapmıştı.

Kaçmaya çalıştım ama ısı döngüm beni durdurdu.

Onu günlerce akla gelebilecek her şekilde becerdim.

Onun hayatında ve dünyasında benim yerimin ne olduğunu düşündüğünü öğrenmek.

Onun eve başka biri gibi kokarak gelmesi-

Gözlerim büyüdü, anladığım şey omurgamdan aşağı bir buz küpü gönderdi. "Başka bir Omega," diye nefes aldım, geriye doğru sendeleyerek. "Bu yüzden yanlış kokuyorsun."

Hiçbir şey söylemedi, bir deney yapar gibi beni inceliyordu. Tepkim bir şekilde ilgisini çekmiş gibiydi ama yorum yapacak kadar değil.

"Bir şey söyle," diye , parmaklarım iki yanımda yumruk haline gelmişti.

"Alttan üste çıkmak benim için asla işe yaramaz, Omega."

Omega.

Omega.

Omega.

Hırladım. "Benim adım Kat." Ve eğer bana bir kez daha "Omega" derse, onu tokatlayacaktım.

"İsminiz önemsiz. Emirleriniz de öyle. Sana söylemek istediğim şeyi sana söylemek istediğim zaman söyleyeceğim. O zamana kadar dediğimi yapacaksın. Şimdi ben kaseni doldururken otur."

"Siktir git," diye hırladım. "Yemekten bıktım. Bununla işim bitti. Seninle işim bitti."

Ayağa kalktı ve ben gerçek bir hedef olmadan koridora doğru ilerlerken yolumu kesti.

Onun yakınlığından değil ama gömleğinden yayılan hastalıklı koku yüzünden geriye doğru çekildim. Tırnaklarım rahatsız edici kumaşı vücudundan ayırmak için kaşınıyordu. Bir Omega ona dokunmuştu. Riley değildi, başka biriydi.

Eşleşmemiş biri, diye düşündü içimdeki yabancı bir parça.

Dudaklarım aralandı. Bunu nereden biliyordum? Hayır, daha iyi bir soru. "Neden çiftleşmemiş bir Omega'yla birlikteydin?"

Çenesi sıkıştı. "Benim işim seni ilgilendirmez, Katriana."

"Omega "dan daha iyiydi. Ayrıca adımın onun ağzından çıkma şeklini de sevdim. Çökertici. Tadına baktığı ve keyif aldığı bir ikram gibi.

Bana doğru bir adım attı, o pis koku bir kez daha yüzüme çarptı. Çığlık attım ve gömleğini tuttum, bitirene kadar farkına varmadığım bir öfkeyle gömleğini yırttım.

Ander'in kaşları havaya kalktı. Benimki de öyle.

Çünkü vay canına, bunu yapmak istememiştim. Ve hala daha iyi değildi!

"Yıka şunu," diye tersledim. "Kurtul şundan!" Histeri sınırındaydım, düşüncelerim onu öldürme isteği ile sakinleşme ihtiyacı arasında gidip geliyordu.

Bir araya getirin.

Eve çiftleşmemiş kurt gibi kokarak gelmeye nasıl cüret eder! Senin derdin ne be?

Onu öldüreceğim!

Ander'in avuç içi boğazımı çevreledi, sırtım yemek odasının duvarına çarptı. Beni yerden bir saç teli kadar kaldırdığında ayaklarım çılgınca tekmeliyordu.

"Sakin ol, Omega."

Adımı haykırdım ama tutuşu nedeniyle sert bir çığlık olarak çıktı. Ona diz çökmek için hamle yaptım ama bacağıyla beni engelledi ve sonra bacağını benimkinin arasından yukarı doğru kaydırdı.

Kaslı kalçasını göbeğime bastırmanın doğruluğuyla içimden bir ürperti geçti. İçgüdüsel olarak doğruldum, yeni bir arzu içimde dolaşıyordu. Eğer kokuyu temizlemezse, kendi kokumla onu geçersiz kılacaktım.

Bileklerini serbest bırakarak ensesine uzandım ve sert bir öpücükle ağzını almak için onu aşağı çektim. Dişlerimi alt dudağında kan çekecek kadar keskin bir şekilde gezdirdim ve aynı anda ona doğru eğildim.

Tepki olarak dondu kaldı, boynumdaki kavrayışı taşa dönüştü. Bu durumun dilimi ağzına sokmamı ve onu aromamla damgalamamı engellemesine izin vermedim.

Buraya geldiğinden beri yetki ondaydı. Ben asla. Nasıl öpüşeceğimizi, nasıl sevişeceğimizi, nasıl dokunacağımızı ve ne zaman dokunacağımızı o seçiyordu. Ben de bunu kendim için aldım, onu öperken kendi kontrol versiyonumu ortaya koydum.

Güç vericiydi.

Özgürleştiriciydi.

Muhteşem

.

Bağımlılık

yapıyor.

Kollarımı boynuna doladım, tüm gücümle ona sarıldım ve onu ölesiye öptüm.

-Kelimenin tam anlamıyla, çünkü hala boğazımı tutuyordu.

Tutuşu çürük bırakırdı.

Ben de kendi yaramı açmak için tırnaklarımı sırtına geçirdim ve onu tekrar ısırdım.

Yanıt olarak hırladı, bu ses kalçalarımın arasında bir ıslaklık dalgası yarattı. Üzerimde sadece onun gömleklerinden biri vardı ve altım tamamen açıkta kalmıştı. Kot pantolonu aşınmıştı.

Sıcak merkezim, nefes almaya çalışıp başarısız olduğumda ciğerlerimde bir yanık uyandırdı.

Kendimi sayıklıyor ve güç sarhoşu hissediyordum, görüşüm siyah noktalarla dans ediyordu.

Buna değer, diye düşündüm, artık diğer dişiyi onun üzerinde hissetmiyordum. Uyarılmışlığım her tarafına , onu kadının dokunmadığı bir yere damgalamış ve benim olduğunu göstermişti.

Karanlık çöktü.

Bilinmezliğin unutulması.

İçimi çekerdim ama yapamadım. Kollarım titremeye başladı, tutuşum zayıflıyordu.

"Ander," diye mırıldandım.

Dudaklarıma karşı beni susturdu.

Ve ağzını benimkinin üzerine kapattı, karşılık öpücüğü ağrıyan boğazımı serbest bırakırken ciğerlerime hava üfledi.

Dili benimkini yatıştırdı, elleri kalçalarımı yakaladı ve beni havaya kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı, amım pantolonunun içinden sikini buldu. En iyi şekilde acıtıyordu, klitorisim sert kumaşa karşı zonkluyordu.

İçimden kaygan bir sıvı akıyor, bariyere rağmen beni onun girişine hazırlıyordu.

Mantıksızdı. Ondan nefret etmeliydim. Ama bu anı ben seçtim. Onu işaretlemek, ona sahip çıkmak, o Omega sürtüğünü varlığından silmek istedim.

Ve bana izin verdi, gömleğimi çıkarırken avuç içleri yanlarımda gezindi.

Ellerimi pantolonuna götürdüm, fermuarını açtım ve arzuladığım kısmını serbest bıraktım.

Beni damızlık olarak mı kullanmak istedi? O zaman ben de onu zevk için kullanırdım.

. Yanlış.

Ama şişkin kafası girişime dokunduğu anda umursamayı bıraktım.

Ona beni reddetme ya da benimle alay etme şansı vermedim. Kalçalarımı sıktım ve kendimi onun şişkin gövdesine dayamak için yer değiştirdim. Yanıt olarak bir nefes tısladı, alnı benimkini buldu.

Kavrayışı sıkılaştı ama onun üzerinde yükselip alçalmamı engelleyecek kadar değil; arkamdaki duvar, belini kavrarken ivmemi ayarlamak için kullandığım bir destekti.

Bu artık onunla ilgili değil, benimle ilgiliydi.

Boşalmaya, çığlık atmaya, tenini sularımla doyurmaya ihtiyacım vardı.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü, içimde bir coşku oluşurken başım geriye düştü.

Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Hareket etmesini istiyordum.

Tırnaklarımı derisi boyunca sırtının alt kısmına doğru sürükleyerek kıçına sapladım ve onu öne doğru çekmeye çalıştım.

Lanet erkek kımıldamadı.

"Becer beni," diye fısıldadım, hâlâ kendi yöntemimle ona biniyordum. "Düğümle beni."

Avuç içi bir kez daha boğazıma doğru kayarken ondan ısı yayıldı. "Seni becermemi ister misin ufaklık?" Sıktı ama eskisi kadar sert değildi. Bakışları benimkileri yakıyordu, anlamadığım bir duyguydu bu.

Rahatsızlık

mı?

Öfke mi?

Cinsel ihtiyaç mı?

Belki de yukarıdakilerin hepsinin bir kombinasyonu.

"Lütfen," diye ekledim, onu daha da içime almak için kalçalarımı kaldırdım.

Burun delikleri alevlendi.

Dudaklarımdan bir inilti çıktı, ıstırabın sesi aynı anda hem küçümseyici hem de sinir bozucuydu. Buna ihtiyacım vardı - kontrole- ve o bunu bana vermiyordu. Kendini tutuyordu ve bunun için ondan nefret ediyordum.

Bir itaatkâr istiyordu. Bir Omega. Ve kadını, hayatta kalan kişiyi kabul etmeyi reddetti.

Yirmi bir yıllık cehennem.

Gözlerimin arkası yaşlarla doldu, özlem karnımın alt kısmını yırttı ve beni ona karşı nefessiz bıraktı.

Ne yaptığını, nasıl bir numara çevirdiğini biliyordum. Yerimi hatırlamamı, tamamen teslim olmamı istiyordu. Ama ben reddettim ve bunu ona kalçalarımla gösterdim, o vermek istemese bile kendime zevk vermeye kararlıydım.

Kavrayışı enseme kaydı, parmakları saçlarımın arasından geçti. Beni üzerinden çekip almasını, ayaklarının dibindeki konumumu hatırlatmak için beni yere atmasını bekliyordum. Yine de beni şiddetle öperek ve sonunda oyuna gücünü katarak beni şaşırttı.

Ağzının içine doğru inledim, her itişte coşkum artıyordu.

Bu. İhtiyacım olan şey buydu. Arzuladığım şey.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı, zevkim acıya dönüştü, hızı vahşileşti. Ona sarıldım, içimdeki her derin darbede ağladım ve düğümü titreşmeye başladığında açıkça ağladım.

Daha
fazla.
Daha
fazla.
Daha
fazla.

Onun dölünün, benim kayganlığımın, seksimizin, birleşmemizle birlikte havaya nüfuz etmesine ihtiyacım vardı. Ona sahip olduğumu tüm dünyaya duyurmak için. En azından o anda. Başka kimse onunla kıyaslanamazdı. Başka hiçbir Omega, o korkunç koku çoktan gitmiş ve benimkinin gücüyle yıkanıp gitmişti.

Yetki bende. Bu
benim Alfa'm.
Paylaşmayacağı
m.

Oh, ama o benim değildi. Bunu bana o söyledi, biz çiftleşmemiştik. Kurdum zihnimde ayaklandı, zalim sözleri yüzünden onu parçalamakla tehdit etti. Onu serbest bıraktım, mutluluk inlemeleri arasında öfkemle hırladım.

Evet, evet. Tam şurada.

Onun düğümü benimdi, büyüyor, hareket ediyor, içimde patlıyor ve beni de onunla birlikte mest edici sınırın üzerine çekiyordu. Adını haykırdım, tırnaklarımı bir kez daha sırtına geçirirken, şiddetli spazmların ardından gelen şiddetli spazmlar beni ruhuma kadar sarsarken sevgili hayatım için tutundum.

Sert.

Savage.

İnanılmaz

.

Coşku.

Sikeyim.

Kanıyordu, bakırımsı tadı dilimdeydi. Ben de

kanıyordum. Bacaklarımın arası.

Ama aynı zamanda sevinçten ağladım, orgazmlar ikimizin de içinde dalgalanırken midem tekrar tekrar kasıldı.

Beni ilk başta tadına baktığı odaya götürdüğünü zar zor fark ettim ama kokunun yanlışlığı büyülü denizimden yüzeye çıkmama neden oldu. Burnum seğirdi, çarşaflar çok yeniydi.

Benim yuvam değil.

Ander'in odası

değil. Doğru değil.

Yatağa uzandı, içime akmaya devam ederken beni üzerine örttü.

Karşılıklı

konuşulmadı. Gerek

yoktu.

Bu sadece başka bir reddedilişti, bana yeni odamı hatırlatma şekliydi.

İçim söndü, kalbim sızladı. O anda ona sahip olmuş olabilirdim ama onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu. İşaretlerim sırtında aşağı yukarı çizilmiş olsa bile.

Vehemence beni sert bir şekilde vurdu. Benim güzel deneyimimi almış ve acımasızlığıyla parçalara ayırmıştı. Bana, ben onu becermeyi seçmiş olsam da, onun beni sahiplenmemeyi seçtiğini hatırlattı. Başka biriyle çiftleşmekte hâlâ özgürdü.

Gömleğinin ve gövdesinin her yerine kokusunu bırakan o kaltak da dahil.

Çenem sıkıştı. Olmuyor.

Parmakları saçlarımda geziniyor, dokunuşu zayıf bir yatıştırma girişimiydi. Artık bağlanmak istemediğim için kıvranmaya başladım ama göğsünden gelen bir gümbürtü beni duraklattı.

Hırıltı değil. Başka bir şey. Mırıltı gibi mi?

Gözlerimi kırptım, sesi şimdi daha yüksek sesle tekrarlarken hareketsiz kaldım.

O hipnotik ritim altımda mırıldanırken saçlarımı okşamaya devam etti. Mırıltının uyandırdığı rahatlıktan daha fazlasını isteyerek ona sarıldım. Beni onun üzerinde kemiksiz bırakacak şekilde okşadı ve beni birkaç dakika öncesinden çok farklı bir duruma soktu.

İçimi çektim, memnun bir şekilde, dudaklarım esnemek için ayrıldı.

Mmm, evet, bu çok hoşuma gitti. Başım için doğru yeri bularak göğsüne sokuldum.

Dokunuşu saçlarımdan sırtıma doğru süzüldü, nazikçe omurgamı izledi ve tekrar yukarı çıktı.

Çok yumuşak ve sıcak.

Korumalı.

Her parçam rahatladı, dünya sonunda doğru hissettirdi. En azından şu an için.

Gülümseyerek kabul ettim, gözlerim kapandı.

Ve birkaç dakika ya da saat sonra tekrar açıldıklarında, kendimi Ander'in sıcaklığından ve kokusundan yoksun bir yatakta yalnız buldum.

Yeni odam.

Eşim olmadan.

OceanofPDF.com

KAT

BIR DÜZEN GELIŞTIRMIŞTIK.

Ander gitti. Çatı katında tek başıma dolaştım. Çiftleşmemiş bir Omega gibi kokarak döndü. Seksi ben başlattım. Beni becerdi. Mırıldandı. Ve yalnız uyandım.

Her biri. Tek. Gün.

Haftalarca.

Her seferinde, bir daha olmayacağına yemin ettim. Her seferinde bu yemini bozdum. Ama her gün bana o birkaç değerli kontrol anını verdiğinde pişmanlık duymayı kendime yediremedim. Her zaman ben başlattım ve ona saldırıp kıyafetlerini yırttığım için beni cezalandırmadı. Hatta o kadar ileri gitti ki, istediğim süre boyunca tempoyu benim belirlememe izin verdi, kontrolü ele almadan önce ben yalvarana kadar bekledi.

Bu bizim dinamiğimiz, birlikte var olma biçimimiz haline gelmişti. Ancak bugün bir şeyler farklıydı.

Geldiğinde havada tatlı bir koku vardı ama genelde beni kızdıran o rahatsız edici koku yoktu. Daha az tehditkâr hissettiriyordu.

Her zaman yaptığım gibi onu kokladım, ben rutinimizi ateşlerken onun duruşu sertti.

Bazı günler önce biz yerdik.

Çoğu gün öfkelendim ve rahatsız edici kumaşı vücudundan yırttım, sonra da dizlerimin üzerine çöküp hala giydiğini teyit ettim.

kokumun en önemli olduğu yerde.

Sürekli yabancı Omega gibi kokuyordu ama sadece gövdesi. Asla bacaklarının arası değil.

Başımı ona doğru eğdim, gözlerim kısıldı. "Farklı olan ne?"

Her zamanki sessizliği hüküm sürüyordu.

Bana hiç cevap vermedi. Omega'nın kim olduğu ya da neden onun gibi kokmaya devam ettiği hakkında hiç yorum yapmadı. Sadece geldi, beni besledi, becerdi, mırıldandı ve tekrar gitti.

Modelimizden neredeyse ona güvendiğim kadar nefret ediyordum.

Ama bu farklılık hoşuma gitmedi. Kafam karıştı ve nasıl devam edeceğim konusunda kararsız kaldım. Onu kokumla yıkama içgüdüsü gelmedi, sadece kim olduğuna dair sıradan bir merak-

Gözlerim büyüdü. "Bekle..." Onu tekrar kokladım. "Bana şunu hatırlatıyor..." Burnumu gömleğine bastırıp derin derin içime çektim. "Şu Omega." Riley. Zavallı kaçış girişimimden beri onu görmemiştim. "Çiftleşmiş Omega." Dudaklarım aralandı. "Ohhh..." Birisi dişiyle çiftleşmişti. Bu yüzden artık bir tehdit hissetmiyordum.

Çünkü ona sahip çıkan o değildi.

Yanağımı kalın kalçalarına sürtmek için dizlerimin üzerine çöktüm. Üzerime büyük bir rahatlama çöktü. Onunla çiftleşmemişti. Onu seçmemişti. Eve, bana geldi.

Mantıklı düşünceler bir kenara bırakıldı, kot pantolonunun fermuarını açıp sertleşen sikini ağzıma alırken içgüdülerim devreye girdi.

Ona teşekkür etmek istedim.

Ona değil de bana dönmesinden duyduğum memnuniyeti göstermek için.

Benim, diye düşündüm, derin derin emerek özünü ağzıma çektim.

Beni izlerken gözbebekleri büyüdü, altın rengi gözlerinin derinliklerinde o yabancı duygulardan biri alevlendi. Beni yakalamadı ya da hızımı kontrol etmedi ama bana anımı tanıdı, müdahalesi olmadan onu istediğim kadar ileri götürme fırsatı verdi.

Bu beni daha da cesaretlendirdi. Beni memnun etti. Tüm gücü bana verdi. Bunun itaatkâr bir pozisyon olması gerekiyordu, ama onun orgazmını avuçlarımın içinde tuttum - kelimenin tam anlamıyla, ağır çuvalını avuçladığım gibi.

Gelmesini istediğimde gelirdi.

Onun zevki benim zevkim olacaktı çünkü onu uçuruma sürükleyecektim.

Dudağını ısırdı, göğsünde alçak bir hırıltı kıpırdandı, kalçalarımın arasındaki tepe noktasını nemlendiren bir hırıltı. Onun gömleklerinden birini daha giydim, başka bir şey giymedim. Bu benim olayım haline gelmişti; dolabını yağmalıyor, giyecek bir şeyler buluyor, sonra da onu yuvaya ekliyordum.

Pantolonuyla birlikte.

Bu kot gibi.

İşimiz bittiğinde onları odama geri götürürdüm. Yatağımı kokulandırmak için bir çeşit ödül.

Ben kimim? Sık sık merak ederdim, özellikle de oturma odasında oturup pencereden ötedeki dağlara bakarken.

Kaçış çok geçici, çok önemsiz görünüyordu. Ama temiz havayı bir kez daha tatmak için can atıyordum. Keşfetmek için. Aşağıdaki sokakta dolaşırken gördüğüm birçok kurttan biri olmak için. Yine de sormadım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Tüm eylemlerim derimin altındaki kurt tarafından düzenleniyordu, aramızdaki bağ her geçen gün daha da güçleniyordu. Bana bu yeni dünyada nasıl var olacağımı, mantıktan ziyade dürtüleri nasıl dikkate alacağımı öğretti.

Bir hayvana dönüşüyorum.

Ben zaten bir hayvanım, bir parçam düzeltildi.

Ander inleyerek beni ağzımın içinde uzayan şafta geri çekti.

Yaklaşmıştı ama yine de önden gitmeme izin verdi, elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Bir şekilde bunun kendisinden çok benim için olduğunu biliyordu. Ona dilimi döndürerek teşekkür ettim, bu da onu harekete geçirdi.

Boşalırken avuç içi duvara çarptı, kaslarının sıkılaşmasıyla kısıtlanması tanımlandı. Kontrolü ele almak istiyordu - kalçalarını ağzıma doğru pompalayışından bunu anlayabiliyordum. Ama bana dokunmadı. Bunun yerine başını geriye attı ve uludu, sesi içimi pelteye çevirdi.

"Siktir, Katriana," nefes aldı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirmeden önce parmak eklemleri yanağımı . Ben onun her damlasını içerken o kontrolü ele almadı, sadece bana sarıldı. Kot pantolonunu aşağı ittim ve o da ne istediğimi bilerek kumaştan çıkmak için ayakkabılarını tekmeledi.

Düğümü dibinde zonkluyordu, bu da daha fazlasını istediğini gösteriyordu, ama her zaman istiyordu. O bacaklarımın arasına boşalmadıkça ikimiz de tam anlamıyla tatmin olmuyorduk. Ama bu karşılıklı zevkten çok benim ona teşekkür etmemle ilgiliydi.

Bir parçam, başka bir eş almadığı için ona teşekkür etme ihtiyacı hissetmemin ne kadar berbat bir şey olduğunu fark etti. Yine de ondan nefret ediyordum. Beni her gece yalnız uyutmasından nefret ediyordum. Beni sahiplenmemesinden nefret ediyordum. Beni burada kişisel seks bebeği olarak tutmasından nefret ediyordum.

Bu düşünceler karşısında gözlerim yaşardı, son bir kez yutkunmak zorunda kaldım ve bir patlamayla onu serbest bıraktım.

Bizi tanımlayan şey nasıl hayatta , diye düşündüm. Yaşamak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum.

Ama gerçekten yaşıyor muydum?

Bu kısmı göreceğiz.

Ona bakmadan, kot pantolonunu yuvaya eklemek için odama doğru yürüdüm. Doğru yeri bulmam birkaç dakikamı aldı. Çarşaf ve giysi yığınının içine girme içgüdüsü yeniydi ama küçük sığınağımın içinde kendimi güvende hissediyordum. Neredeyse sürünerek içeri girecektim ama arkamdan gelen sıcaklık omzumun üzerinden bakmama neden oldu.

Ander kapı aralığında çırılçıplak duruyordu, erkekliği kalçasına dayanmıştı. Avucunu uzattı ve neye ihtiyacı olduğunu söze gerek kalmadan anladım.

Bu şekilde iletişim kuruyorduk.

Seslerimizle değil, bedenlerimizle.

Yanağımın içini kemirdim ve yatağımın üzerindeki karmaşık tasarımı düşünerek ona geri verebileceğim bir parça aradım. kadar çok pantolonu vardı ki, her ne kadar dolabı aksini söylese de, pantolonları azalmış olmalıydı.

Yine de, belki de bunlar onun tercih ettiği çiftlerdi.

Kumaşın bir kısmını karıştırdım ve gecelerce onunla uyuduktan sonra artık daha çok benim gibi kokan eski parçalardan birini aldım. Kot pantolonu ona getirdiğimde yüzündeki ifade değişmedi. Beni bir kez daha yalnız bırakarak avucunun içinde kayboldu.

Her zaman yalnız.

Alt dudağım titredi ama ağlamayı reddettim. Bunun yerine avuç içimi karnımın üzerine koydum ve dünyamda sahip olduğum küçük mutluluğa odaklandım.

"Bana dövmelerinden bahset," dedi Ander, beni şaşırtarak.

Dönüşünü hissetmemiştim, bakışlarım kapıda değil yerdeydi. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Dövmelerim mi?"

Odaya adımını attı, hâlâ eskisi kadar çıplaktı ama ona verdiğim pantolonu giymemişti. "Evet. Ne anlama geldiklerini bilmek istiyorum." Önümde durdu ve parmak uçlarını tişörtlü koluma geçirdi. "Bana onlardan bahsedecek misin?" Bir talep değil, bir soruydu. Hiç ona göre değil.

Tedirginlik entrika ile karıştı.

Geçen ayı -belki de daha uzun bir süreyi- bedenlerimizin bizim yerimize konuşmasına izin vererek geçirmiştik. Şehvet ve ihtiyaçla harmanlanmış nefret, ilişkimizi tanımlıyordu.

Ama bu… bu farklıydı.

Konuşmak istiyordu.

Ve kendimi ona cevap vermek isterken buldum.

"Anıları temsil ediyorlar," diye fısıldadım. "Ölüleri onurlandırma yöntemim."

Başını yana eğdi ve üzerimde bir elbise gibi asılı duran gömleğin düğmelerini açmak için uzandı. Genelde ya yırtar ya da başımın üzerinden çekerdi ama o

nazik bir ruh hali içindeydi, sanki beni kendi tarzında beslemek istiyor gibiydi.

Kumaş, solgun gövdemi ortaya çıkarmak için ayrıldı. Köprücük kemiğimin üzerinde yazılı olan isim ve onun üzerindeki çiçek dışında işaretler çoğunlukla kolumdaydı. Parmağıyla yazıyı takip etti. "Peki ya bu? Hangi anıyı temsil ediyor?"

"Annem." Yutkundum. "Bu onun bir zamanlar benim için çizdiği adaşının altındaki soyadı."

"Adaş mı?"

Başımı salladım, boğazım kurudu. "Pençelere dönüşen bir çiçek. Eskiden güzel ama ölümcül olduğumu söylerdi." Elbette şimdi kendimi o kadar da ölümcül hissetmiyordum. Daha itaatkâr. Kendimin bir kabuğu gibi. "En azından pençeler uygundu," diye ekledim, kurdumu düşünerek.

Dokunuşu mor pençelerin izini sürmek için yukarı doğru kaydı. "Aksine, bence bu seni yeterince temsil ediyor. Muhteşem, narin ama keskin." Parmağı çenem boyunca kaydı. "Sadece çiçek açmaya ihtiyacın var, Katriana." Yanağımı okşayarak beni kendine yaklaştırdı. "Bana diğerlerinden bahset. Renklerden."

Ne demek istediğini biliyordum, kolumdan aşağıya sıçrayan boyalar elimin arkasındaki kuşa kadar uzanıyordu. "Kayıp," diye cevap verdim, sesim kısıktı. "Her biri geçmişimden, bu dünyanın acımasızlığı yüzünden kaybettiğim birini temsil ediyor."

"Peki ya kardinal?"

"Hiç tanımadığım babam." Boğazımı temizledim, duygular sesimi sıkıyordu. "Annem akrabalarımızın bizi kardinal şeklinde ziyaret ettiğini söylerdi, ailesinin ona aktardığı eski bir batıl inanç. Kitaplar ve eski fotoğraflar dışında hiç görmemiştim. Bu yüzden, hiç ziyaret etmese de hala benim bir parçam olduğunu hatırlatması için derime bir tane çizdirdim."

Bir çocuğun rüyası sanırım.

Ander kumaşı omuzlarımdan iterek beni de kendisi gibi çıplak bıraktı. Bakışları renkli işaretlerde gezinerek içimi . "Çiçek ve isim dışında,

Sadece koluna ve eline dövme yaptırmışsın," diye mırıldandı. "Neden başka bir yere değil?"

Dudaklarımı yaladım ve omuz silktim. "Herhangi birinin annemle aynı mekânı paylaşmasına izin vermek bana yanlış geliyor. Geri kalan her şey bir anıt, anıları bir kol mesafesinde tutarken onurlandırmanın bir yolu." Yüksek sesle söylediğimde kulağa saçma geliyordu ama kayıpları bu şekilde ele alıyordum. "Yaklaşmalarına izin vermek hissetmemi gerektirir."

Başını eğdi, altın rengi gözleri benimkileri yakaladı. "Dağdaki biri diğerine nasıl dövme yapar?"

"Mürekkep, iğneler, ateş," diye açıkladım. "Doğanın renk açısından sundukları inanılmaz."

Parmak eklemleri bir kez daha kolumun üzerinde gezindi. "Kulağa acı verici geliyor."

"Öyle," diye itiraf ettim. "Ama ölümün acısını bastırıyor."

"Mağaralarda dövme yapmayı bilen bir aile olmalı," diye ekledi.

"Evet. Dunkinler." Jim Dunkin on iki yaşıma bastığımda bana dövme yapmaya başlamıştı. Bunun duygularımı sertleştireceğini iddia etmişti.

O haklıydı.

Ander'in avuç içi kalçama yerleşirken diğeri enseme dolandı. "Beni yuvana götür, Katriana. Sana sarılmak istiyorum."

"Neden?"

"Bir Alfa'nın nedene ihtiyacı yoktur." Baldırlarım yatak çerçevesine çarpana kadar beni geriye doğru yürüttü. "Bana nerede yatacağımı söyle ki işini aksatmayayım."

Genellikle kendi yerini seçerdi, ne inşa ettiğime bakmaksızın, odağı benim rahatım değil, bizi bir arada tutmaktı.

Bugün ona her ne olduysa, hoşuma gitmişti. Ama bunun normalimiz haline geleceğine inanacak kadar aptal değildim.

Hayır. Bizim bir düzenimiz vardı.

Diğer Omega'nın çiftleşmesi dışında.

Bu istediği anlamına mı geliyor-

"Katriana," diye nefes aldı, dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırarak. "Düşünmeyi bırak ve beni yuvana davet et."

Başımı salladım ve yatakta doğru yeri bulmak için kendimi ondan ayırdım, sonra sessiz bir davetle yana kaydım. Bana katıldı, sıcaklığı ve kokusu kozamın içinde anında hoş karşılandı. Yanına kıvrıldım, kolu omuzlarımı çevreledi ve bana sarılmasına izin verdim.

Şehvet

yok.

Öfke

yok.

Şiddet yok.

Sadece

sıcaklık.

"İşaretlerini seviyorum," diye itiraf etti usulca. "Kim olduğun hakkında bana fikir veriyorlar."

"Eskiden olduğum kişi," diye düzelttim. "Ben artık o kadın değilim." Ve bir daha asla olamayacaktım. Ellerime başka bir hayat verdiğinde bunu garanti altına almıştı.

Bebeğimiz.

"Belki de değil, ama hepimiz gelişir ve değişiriz. Geçmişte çektiğin acılar ve bunun sonucunda ortaya çıkan gücün, hissetsen de de bugün olduğun kişinin temelini oluşturuyor." Avucunu kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bu varoluşunda yeni bir aşama ve bir zamanlar umduğun şey olmasa da, bu senin kaderin."

"Biliyorum."

Beni altına çekmek için yer değiştirdi, çok daha iri bedeni benimkinin üzerinde geziniyordu. "Bunu kabul ediyor musun?"

"Başka bir alternatif var mı?" Ben de

karşı çıktım. "Hayır."

"O zaman kabul etmekten başka seçeneğim yok."

Burnuma sokuldu, ağzının sıcaklığı duyularımla alay ediyordu.

Çam. Erkeksi. Baharat. Bu kokuların bana hissettirdiklerinden memnun bir şekilde iç çektim. Düşünmediğim sürece kendimi Ander'e sarmak beni her

zaman tatmin ederdi.

"Bir seçim mi istiyorsun?" diye sordu dudaklarıma karşı. "İhtiyacın olan bu mu?"

"Başka seçenek yok," diye fısıldadım.

"Ben bunu sormadım. Kaderinizi kabul etmek istediğiniz bir seçim mi?"

Altın rengi gözlerini ararken kaşlarım çatıldı. Her zamanki gibi ifadesiyle hiçbir şey ele vermiyordu. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Düşünme; sadece cevap ver. Sana bir seçenek sunmamı ister miydin?"

"Elbette bir seçim yapmak istedim," diye karşılık verdim, içimde bir ateş yanıyordu. "Hangi insan istemez ki?" Ama artık çok geçti, neden bunun üzerinde duralım ki?

Uzun bir süre beni izledi. "Ben hiç insan olmadım, Katriana. Her zaman Alfa'ydım. Bakımımız altındakiler için en iyi olduğunu düşündüğümüz kararları alırız."

"Bu da senin için beni bir kurda dönüştürmek, sonra da kızışmaya zorlamak ve beni hamile bırakmak anlamına geliyordu," diye özetledim. "Kendim için düşündüğüm şey tam olarak bu değildi, ama artık bunun bir önemi yok, değil mi?"

Ses tonumdaki kızgınlığa engel olamadım. Yaptığı onca şeyden haftalar sonra neden şimdi bu konuyu açıyordu? Gün sayımım doğruysa, hamileliğimde bir aydan fazlaydım. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen daha da uzun, çünkü çok uyudum.

Ne olursa olsun, hiçbir şeyi değiştiremezdim.

O da değiştiremezdi.

"Ben Andorra Sektörünün Alfa'sıyım, bu kubbenin altındaki en yüksek rütbeli yetkiliyim. Benim olmak, takdir ettiğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor."

"Ah, ama ben senin değilim," diye karşılık verdim, onu üstümden itip yuvamdan çıkarmak istiyordum.

Böylesine sessiz ve sakin bir anı alıp bu hale getirmeye nasıl cüret eder? Bunları düşünmek istemedim, aklımdan çok kurduma güvenmeyi seçtim.

"Bütün bunların anlamı ne?" diye sordum. "Neden bana hissettiriyorsun?" Hiçbir şeyi değiştirmedi. Hiçbir şey yapmadım. Yani

neden alternatifleri düşünmeye zahmet edelim? Ne olduğunu neden tartışalım? Neden? Neden mi? Neden?

"Sana teklif ettiğim şeyi takdir etmiyorsun, onun yerine saklanmayı seçtin ve ben de bunun nedenini anlamaya çalışıyorum." İşte yine o kelime. Neden kelimesi. Nefret ettim. Nefret ettim.

Onu küçümsedim.

"Neden," diye tekrarladım, kelime ağzımda acı bir şekilde. "Ormandan alınıp kurda dönüştürülmekten, zorla kızıştırılmaktan, sonra da isteğim dışında hamile bırakılmaktan neden hoşlanmadığımı anlamak ister misin?" Mizahsız bir kahkaha attım. "Eğer bunu anlayamıyorsan, Ander, sana yardım edemem."

"Kurtlarım seni ormanda sıkıntılı bir hayattan kurtardı -Soğuk bir mağarada bütün gece titreyerek uyudunuz ve ertesi günü sağ salim atlatmak için tek bir umutla uyandınız. Daha sonra sana ölümsüzlük ve kendini insan halinden çok daha iyi korumanın bir yolu bahşedildi. Ve Omega genetiğinin işaretlerini gösterdiğinde, seni kızışma içgüdülerine yenik düşmüş birkaç Alfa tarafından ele geçirilme deneyiminden kurtarmak için korumam altına aldım."

Ben ona ters ters bakarken o da bana ters ters baktı. "Senin anlattığın olaylarda benimle ilgili küçük bir ayrıntı eksik.

ki ben buna asla izin vermedim."

"Yani sana şimdiye kadar sunduğum hayatı sağlamaktansa seni soğuk ve sefil kaderine terk etmemi mi tercih ederdin?" diye karşılık verdi.

Kıllandım. "Tek istediğim bir seçenekti." Evet, muhtemelen onun kurt olma teklifini kabul ederdim çünkü benim durumumda kim etmezdi ki? "İsteklerimi biraz dikkate alsan çok daha iyi olurdu."

Uzun, çok sessiz bir an boyunca beni düşündü. "Benim dünyamda, Omegalar kendileri adına karar vermeleri için Alfalarına güvenirler. Ve bunun için onlara saygı duyarlar."

"Benim dünyamda insanlar kendi seçimlerini yaparlar."

"Sizin dünyanızda insanlar ölüyor," diye belirtti. "Sık sık."

"Seçme hakkım olmamasındansa ölümü tercih ederim," diye fısıldadım.

"O zaman sen aptal bir dişisin." Yuvayı terk ederek üzerimden yuvarlandı. "Akıllıca seç, Omega. Ve unutma, bu seçimi isteyen sendin."

OceanofPDF.com

KAT

BIR HAFTA.

Yedi. Lanet olsun. Günler.

Ander'in dairesinde tedirgin bir şekilde volta atıyordum. Yuvamdaki olaydan beri eve hiç gelmemişti, kokusu her geçen dakika kayboluyordu.

Oh, yemek geldi.

Ben artık bir sığınak gibi hissettirmeyen sığınağımda huzursuzca uyurken hep geceleyin ortaya çıkıyordu.

Her şey yanlıştı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve tekrar yatak odasına girdim. Mükemmel bir şekilde yapılmış yatağı neden oldu, düşüncelerim öfkelendi. Beni burada nasıl bırakabilirdi? Sanki yüceltilmiş bir mahkûm gibi.

En azından pencerelerim vardı.

Oturma alanına geri dönüp önlerine çöktüm ve dışarıya hüzünle baktım.

Temiz havayı içime çekmek, ağaçların arasında dolaşmak, patilerimin altındaki toprağı hissetmek için neler vermezdim.

O ilk seferden beri yer değiştirmemiştim.

Belki de tekrar denemeliydim, ama dışarıda. Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Ander'in uyarısı karnıma saplanınca duraksadım.

"Benden bir daha kaçarsan seni doğurana kadar lanet olası bir kafese kapatırım."

"Zaten bir kafesin içindeyim," diye mırıldandım yüksek sesle. Ama kıçım bir kez daha yere çarptı, başım ellerimin arasına düştü.

Bütün gün orada oturdum, güneşin yüksek bir noktaya ulaşmasını ve sonra gökyüzünde alçalmasını izledim.

Akşama kadar orada oturmaya devam etti ve cam kubbenin üzerinde ışıl ışıl parlayan yıldızları seyretti.

Ve sonunda uykuya daldı, sadece yeniden doğan ışıkla uyanmak için.

Sayısız saatler geçti.

Ardından hiçbir şeyin olmadığı günler.

Sadece ihtiyacım olduğu için yemek yedim ve duş aldım.

Sonra yerime döndüm, yuvam artık bana çekici gelmiyordu. Ander'kokusu çoktan gitmişti, varlığı geçmişimin bir hayaletiydi ve bunun onu özlememe neden olmasından nefret ediyordum. İçim bomboştu ve her zamankinden daha yalnız hissediyordum. En azından daha önce beni ziyaret etmişti.

Mutfakta bir bardak su bulduktan sonra, ensemdeki tüm tüylerin diken diken olması için yerime geri döndüm.

Yaklaşan tatlılık kokusuyla burnum seğirdi.

Riley girdiği anda döndüğümde onu tanıdım. Beni Ander'in gömleklerinden biriyle oturmuş, saçlarımı dağınık bir şekilde başımın üstünde topuz yapmış halde görünce donakaldı. "Oh" diyerek beni selamladı.

Pencereye ve dış dünyaya yeniden odaklanarak cevap verdim.

Çiftleşen Omega görmek istediğim kişi değildi.

Kalbim karnıma düştü çünkü ben de Ander'i görmeyi gerçekten istemiyordum. Ama ben istiyordum. Ona bağırmak istedim. Onu becermek. İşaretlemek. Bana bunun ne olduğunu ve neden gittiğini söylemesini talep ettim.

Terk edilmenin bir seçim yapmakla ne ilgisi var?

"Kat?" Riley yanıma çömelerek mırıldandı. "Senin ve bebeğin on haftalık kontrolünü yapmak için buradayım."

On hafta mı? Dudaklarım aralandı. On haftalık hamile miyim?

Bu da Ander'in gideli... yani... bilmediğim bir süre olduğu anlamına geliyordu. Buraya hapsedildiğimden beri tüm zaman ve mekân algım çarpıtılmıştı.

Çünkü bu . Hapis.

Elbette, pencerelerim ve etrafta dolaşacak yerim vardı, ama dışarıya özlemle bakmak, yemek yemek, duş almak ve ara sıra Ander'i becermekten başka yapacak hiçbir şey yoktu - o geldiğinde.

Avucumu hâlâ düz olan karnıma bastırdım ve kaşlarımı çattım. İçimde büyüyen yaşamı hissedebilsem de, varlığımı gerçekten hissetmiyordum, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve bunu fark edemiyordum. "Bebek iyi mi?" Sesim günler-haftalar süren kullanımsızlığın ardından törpülenmişti.

Riley irkildi, elinin tersi önce alnıma sonra yanaklarıma gitti. "Bunu laboratuvarda yapabilir miyiz? Tüm ekipmanımla daha kolay olur."

"Bebek için endişeleniyor musun?" İsteğini görmezden gelerek tekrar sordum.

"Hayır, senin için endişeleniyorum," diye cevap verdi, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

Ona göz kırptım. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?" Kaçmaya çalışmamıştım. Çok aktif değildim. Yine de yemek yiyor ve duş alıyordum. Belki de içimde büyüyen bebek için yapmam gereken daha fazla şey vardı?

"Sen mi?" Mizahsız bir kahkaha attı. "Hayır. Sorun olan senin eşin."

"Benim bir eşim yok," diye cevap verdim otomatik pilotta. "Yalnızım. Ben ve bebek." Sözcükler kırık dökük çıktı, bakışlarım ellerime düştü. "Ama iyi olacağız."

"Ander'i öldüreceğim," diye tersledi ve ayağa kalktı. "Gel hadi. Seni laboratuarda kontrol etmem gerek. Sonra da

lanet olası inatçı Alfa'nı öldür." Elini uzattı. "Hadi gidelim."

"Gitmeme izin yok," dedim ve dikkatimi pencerelere verdim.

"Kaçmamanız gerekiyor," diye düzeltti. "Ama alt kattaki ofisimi ziyaret bir sakınca yok. Hatta sana beni nasıl bulacağını öğreteceğim, böylece etrafta daha sık dolaşabilirsin."

Kaşlarım çatıldı. "Etrafta dolaşmak mı?" Ander gitmeme konusunda oldukça netti, değil mi? Yoksa ben mi yanlış anlamıştım?

Ziyarete gelseydi, açıklama isteyebilirdim, diye düşündüm acı acı.

Belki de gitmeliyim. Beni zaten yalnızlığımın içinde debelenmem için bu tertemiz çatı katı hapishanesine kilitlemişti. Daha kötü ne yapabilirdi ki?

Riley'nin dediği gibi gezinmek de onu saklandığı yerden çıkarabilirdi. Ya da belki onu laboratuvarda bulabilirdim.

Onu tekrar görürsem ne yapardım? Yumruğumun yüzüyle buluştuğunu hayal ettiğimde dudaklarımın kenarları zar zor seğiriyordu. En azından bunu hak etmiş olurdu-

"Kat," dedi Riley, eli hâlâ başımın yanında sallanıyordu. "Seni gerçekten kontrol ettirmem gerekiyor. Bunu kendin için yapamıyorsan, bebek için yap."

Ağzım aşağı kıvrıldı. Sanki çocuğumu tehlikeye atmak istiyormuşum gibi konuşmuştu ki bu beni rahatsız etti. "Bebeğime zarar verecek hiçbir şey yapmam." Hırıltılı bir sesle çıkmıştı, daha önceki hırıltılı sesime tercih ettiğim bir sesti bu.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Zarar veren sen değilsin." Tekrar çömeldi. "Hadi ama. Sadece yardım etmek istiyorum. Bu işi çözeceğiz. Sonra birlikte Ander'in kıçını tekmeleyebiliriz."

"Nerede o?" Kendime engel olamayarak sordum. "Ander nerede?"

"O ve Jonas Shadowlands Sektöründen Omega nakliyesini denetliyorlar."

"Omega nakli mi?" Tekrar ettim. "Shadowlands Sektörü nerede?" Orayı hiç duymamıştım. Dünyanın ne kadar büyük olduğu ve ne kadar azını gördüğüm düşünüldüğünde pek de şaşırtıcı değildi.

"Romanya'yı duydunuz mu?"

Başımı salladım. "Çocukken annem bana eski dünyanın coğrafyasını inceletirdi. Burası eski Doğu Avrupa."

"Aynı zamanda Shadowlands Sektörünün bulunduğu yer. Kül Kurtları'nın bir klanı."

"Ash Wolves?" Sonunda ona baktım. "Bunlar X-Clan Kurtlarından farklı mı?"

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve ardından "Ander'in tüm bunları sana açıklamadığına inanamıyorum" dedi.

"Pek konuşmaz," dedim tekrar aşağıya bakarak. "Genelde sadece..." Omuz silkerek konuyu kapattım.

Riley iç çekti. "Tipik bir Alfa. Jonas da aynı şekilde, az konuşan bir adam ama hırlayabiliyor." Gözle görülür bir şekilde kendini salladı. "Ama evet, konumuz bu değil. Ben sınavınızı yaparken sohbet edelim. Sana neler olduğu ve neden olduğu hakkında anlatabileceğim her şeyi anlatacağım. Umarım yardımcı olur."

Bu kulağa umut verici geliyor.

Ayrıca bana bu daireden ayrılma şansı da verdi.

Diğer tek seçeneğim burada oturup bütün gün yine pencereden dışarı bakmaktı. Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de cevapları tercih ederdim. "Tamam." Kendimi yerden kaldırdım ve suyumu pencerenin yanına bıraktım.

Riley gülümsedi, sonra kıyafetime baktı. "Kıyafetin yok mu senin?"

Düğmeli gömleğin kalçalarıma vurduğunu fark ettiğimde dudaklarım büzüldü. "Ben Ander'in gömleklerini giyiyorum." Üzerime elbise gibi oturuyordu, yani işe yarıyordu.

Sırıtışı bir kez daha öfkeye dönüştü. "Cidden onu öldüreceğim. Siktiğimin Alfa'sı." Çıkışa doğru tepindi. "Beni takip et, sana giyecek bir şeyler bulayım."

"Bana Omegalar'a neler olduğunu anlatmanı tercih ederim," dedim peşinden giderek. "Gömlekleri iyi."

Gülümsedi ve kapının hemen dışındaki asansörün düğmesine bastı. Aslında koridorun boş olduğunu görünce şaşırmıştım, çünkü Ander'in dışarıda nöbetçiler tuttuğunu sanıyordum. Herhangi bir kaçış girişimini önlemek için her zaman korunacağımı iddia etmemiş miydi? Görünüşe göre yalan söylemişti. Ya da belki de onları göremeyeceğim bir yerdeydiler.

Kederli bir iç çekişle metal arabada Riley'ye katıldım ve gelecekte onu bulmak için hangi düğmelere basmam gerektiğini anlatmaya başladı. Ander bana izin vermediği sürece çatı katından ayrılmayacağımı bildiğim için yarı yarıya dinledim. Ona itaat etmek istediğim için değil, artık onunla savaşacak enerjim kalmadığı için.

"En azından Omegaların nadir olduğunu açıkladı mı? Dengeli bir sürüde Alfaların sayıca bizden bire on, Andorra Sektöründe ise bire otuz daha fazla olduğunu?" Riley bir tepki vermem için beni inceledi. Yüzümde her ne gördüyse, kaşlarımın saç çizgime çarpmasına neden olan bir dizi küfür savurdu.

Ona Ander'in nadiren konuştuğunu söylemiştim. Ne bekliyordu ki? "Nadir miyiz?"

Asansör açılır açılmaz "Tanrı aşkına," dedi. Diğer taraftaki bir erkek kaşlarını kaldırdı. "Bana öyle bakma Lionel. Çok daha kötülerini söylediğimi duymuşsundur."

Çok daha iri olan adam sırıttı. "Öyle, genç kız."

Minik bir el hareketiyle onu uzaklaştırdı ve başıyla onu takip etmemi işaret etti. "Pekâlâ, o zaman en baştan başlayalım," dedi, konuşurken hızlı adımlarla yürüyordu. "Omegalar ve Alfalar genellikle vücutlarımızın birbirine uyma şekli nedeniyle çiftleşirler. Gördüğünüz gibi Alfalar bir Beta'yı düğümleyemez." Bana tekrar baktı, sonra kaşlarını çattı. "Bilmediğini varsaydığım başka bir şey daha. Evet, hiçbir şey bilmediğini varsayıyorum."

"Bu akıllıca olur," diye mırıldandım. Kurtlar hakkında sadece gözlemlediklerimi biliyordum, ki bu da çok fazla bir şey değildi.

"Alfalar, Betalar ve Omegalar var." Bir ofise açılan bir kapıyı itti. "Alfalar hiyerarşinin en üstünde, Betalar ortada ve Omegalar, yani biz en alttayız. Bu bir boyut ve güç meselesi ve çoğumuz oldukça minyonuz." Omuz silkti. "Biyoloji böyle işliyor işte."

Bu kısmı bir şekilde anlıyordum - en azından Alfa'ların en güçlü ve yetkili olduğu kısmı. Annem bir keresinde bana bunu açıklamış, kurtların düzene her şeyden çok değer verdiğini ve bir Alfa'nın sözlerinin kanun olduğunu söylemişti.

Ander kesinlikle bu beklentiyi karşıladı.

"Omegalar türümüzün en zayıfları olsa da, aynı zamanda en saygıdeğer olanlarıyız," diye devam etti ve üzerine çıkmam için bir muayene yatağını okşadı. "Düğümü kabul edebilecek tek tür biziz."

Doğru, bundan zaten bahsetmişti.

"Bu da demek oluyor ki, onlara çocuk doğurabilecek tek kişiler biziz," diye ekledi, dikkatle karnıma bakarak.

"Betalar üreyemez mi?"

"Oh, birbirleriyle ve hatta bir Omega ile bile yapabilirler. Ama bir Alfa düğüm atabilmeli ve-"

"Bunu sadece bir Omega ile yapabilir," diye onun için bitirdim, bu kısmı zaten takip etmiştim.

"Evet. Yani bizim türümüz için çaresizler. Bu arada Betaların sayıca bizden üstün oldukları için pek çok seçeneği var. Uzan." O dönüp aletlerini karıştırmaya başlarken ben de onun istediğini yaptım.

"Yani Alfalar Omegalarla çiftleşiyor," dedim ve onu daha fazlasını söylemeye teşvik ettim. "Ama Omega'lardan daha fazla Alfa var."

"Aynen öyle." Elinde metal bir aletle döndü ve onu bir tepsinin üzerine koydu. "Ve Andorra Sektöründe çok daha fazla Alfa var. Bu yüzden Ander daha fazla Omega elde etmek için Shadowlands Sektörü ile ticaret yapmakla meşgul."

Ağzıma ekşi bir tat geldi. "Çünkü Andorra Sektörünün daha fazla Omega'ya ihtiyacı var." Ve Ander'ın da bir eşe ihtiyacı var.

Ciddiyetle başını salladı. "Omegalara çok ihtiyacımız var. Burada sadece bir avuç insan var ve sen hariç hepsi çiftleşmiş durumda." Bana bakmak için durakladı. "Sektörümüzdeki tek uygun X-Clan Omega Kurt sensin Kat. Ander bu yüzden seni kilit altında tutuyor. Ne kadar barbarca olsa da seni korumaya çalışıyor. Hamile olman seni bir dereceye kadar koruyor ama eğer biri onun kurallarını sorgulamaya karar verirse, işe seni almakla başlayacaklar ve bu da muhtemelen çocuğu yok etmelerine yol açacak."

Çenem yere çarptı. "Ne?"

"Alfalar bölgecidir," diye fısıldadı ve avucunu omzuma koyarak beni muayene yatağına geri itti. "Omega'larının başka bir Alfa'nın çocuğuna sahip olmasını hoş karşılamazlar."

Kaşlarımı çattım. "Bana bebeğimin tehlikede olduğunu mu söylüyorsun?" Ellerimi karnımın üzerinde kavuşturdum. "Birinin bunu deneyebileceğini... deneyebileceğini...?" Soruyu bitiremedim, kalbim hızla çarpıyordu.

"Hayır, hayır, hayır," dedi ve beni ona bakmaya zorlamak için yanağımı avuçladı. "Sadece burada neler olduğunu ve neden olduğunu açıklamaya çalışıyorum. Tehlikede değilsin. Ander sana dokunmaya çalışan herkesi öldürür."

"Peki ya yedi ay sonra?" Hızlıca hesap yaparak sordum. "Bebek doğduğunda... benimle ne yapmayı planlıyor?"

Omuzları düştü. "Buna cevap veremem."

"Veremez misin, vermez misin?"

"Yapamam. Çünkü bilmiyorum," diye itiraf etti usulca. "Ama gitmene izin verirse delirmiş olur. Alfalar seninle çiftleşmek için ayaklanacak. Yeni Omegalar olsa bile, yine de hepsinin isteyeceği kişi sensin - çünkü sen X-Clan'sın. Kül Kurdu Omegalar uyumlu olsalar bile seninle asla kıyaslanamazlar."

"Anlamıyorum... Anlamıyorum." Ama anladım sayılır. Belki de. Ben tek X-Clan Omega'yım. Bu da beni Shadowlands Sektöründen gelen yenilerden daha değerli kılıyordu. "Neden

başka X-Clan Omega'ları bulamazlar mıydı? Var olan başka Omega yok mu?"

"Oh, varlar. Diğer sektörler onları takas etmeyi reddediyor. Dediğim gibi, biz değerliyiz." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Ve burada en değerli olan sizsiniz."

"O zaman neden Ander beni sahiplenmedi?" Ağzımdan kaçırdım.

"Çünkü o aptal bir salak Alfa," diye mırıldanarak tepsisine döndü. "Shadowlands Sektöründen gelen bu sevkiyata kendini kaptırmış, haftalardır neredeyse ofisinde yaşıyor. Elias'ın Daciana'yla başarılı bir şekilde çiftleşmesi son aşamaydı. Onun çocuğuna hamile kalması gerçekten de uyumlu olduğumuzu kanıtlıyor."

Daciana, diye düşündüm, Ander'in gömleklerindeki kokuyu hatırlayarak. "O çiftleşmemiş Omega'ydı."

Riley başıyla onayladı. "Evet, birkaç hafta önce kızgınlık dönemine girene kadar çiftleşmemişti. Elias onu sahiplendi."

Bu yüzden hastalıklı tatlı koku daha az tehdit edici bir kokuya dönüşmüştü. "Daha fazla Omega mı geliyor?"

"Dokuz," diye onayladı Riley. "Ander, Daciana da dahil olmak üzere toplam on Omega için teknoloji takası yaptı. Bugün geliyorlar."

Ander'in seçebileceği dokuz Omega.

Dokuz rakip.

Bir kurt olarak doğmadığım için asla kıyaslanamayacağım dokuz dişi.

"Hey, bunu gördüm." Riley parmaklarını gözlerimin önünde şıklattı. "Bunu düşünmeye bile cüret etme. Ander senin. O sadece sürüyü kendi ihtiyaçlarının önüne koyuyor. Liderimiz olarak bunu sık sık yapıyor. Ama yola gelecektir. Ve bunu yaptığında, bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Sana bir iyilik yapayım mı?" İnanamayarak tekrarladım.

"Ne gibi?" "Kıçına tekmeyi bas," dedi, sanki sonuç çok açıktı. "Bunun için çalışmasını sağla. Yaptığı onca şeyden sonra mı? Biraz zoru hak ediyor."

"Ama o beni istemiyor."

"Oh, o seni istiyor." Sesi kendinden çok emin geliyordu. "Yoksa seni neden alıkoysun ki?"

"Bebek yüzünden."

"Bu da işin bir parçası, elbette. Ama sana tohumunu verdi." Gülümsedi. "Çünkü seni istiyor."

"Bunu sadece görevi olduğu için yaptı, ben kızışmıştım ve o da işini yaptı."

Aletlerinin üzerinde dondu kaldı, sanki ona tokat atmışım gibi bana baktı. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

Ona göz kırptım. "Çünkü bana söylediği buydu." Onun yatağındaki o deneyimi hatırlamak bile beni yeniden uyuşturdu.

Riley çok utanmış görünüyordu.

Ben de ellerime baktım, sözleri zihnimde tekrarlanıyordu.

"Sen kızgın bir Omega'ydın ve ben de işimi yaptım. Bedeninin arzuladığı tohumu sağladım ve şimdi bana bir çocuk vereceksin." Ses tonundaki soğukluk hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu, söyledikleri sonsuza dek ruhuma kazınmıştı. "Beni istemiyor," diye ekledim usulca, kırgın bir şekilde, gözlerim kapandı. "Sınavı bitirebilir miyiz? Emin olmak istiyorum. çocuk sağlıklıdır."

Riley o kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki gittiğini sandım. Ama sonunda boğazını temizledi. "Evet, evet. Evet, ultrason yapalım. Kalp atışını duymanı istiyorum."

"Elbette." Gözlerimi açmadım.

Ve birkaç dakika sonra bebeğin kalbinin gümbürtüsü odayı doldurduğunda, tamamen hareketsiz kaldım.

Bu benim amacımdı.

Üremek.

En azından doğru bir şey yapmıştım.

OceanofPDF.com

ANDER

"NE DEMEK İSTİYORSUN, sadece sekiz kişi mi var?" Dušan'ın derin ses tonu iletişim ünitesinden geliyordu, soluk mavi gözleri ekrandan benimkilere sabitlenmişti. "Dokuz kişi gönderdik."

"Nakil aracıyla sadece sekiz kişi geldi," diye cevap verdim, ses tonumu sabit tutmak için elimden geleni yaparak. "İkinciniz onaylamak için burada." Dijital ekranı parmaklarımla sıkıştırdım ve masamın üzerinde Mad'e doğru çevirdim. Beyaz sarı saçları ofisimin floresan ışığının altında adeta parlıyordu.

Kül Kurdu Alfa, raporumu onaylarken herhangi bir duygu ifade etmedi. "Meira naklin bir parçası değildi."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Dušan talep etti.

"Mihai'yi kontrol etmeniz gerekecek. Biz havalanmadan önce kargoyla birlikte görülen son kişi oydu."

"Bu görevi sana verdiğimi sanıyordum, Stefan?" Dušan bunu bir soru olarak ifade etti ama bir lider arkadaşı olarak Mad'in ismini söyleme şeklindeki ölümcül hayal kırıklığı notasını duydum.

Stefan adında biri nasıl Deli lakabını aldı?

Merak ettim.

"Kokpitte Caspian'la birlikte çalışıyor, bazı gelişmiş kontrollerde ona yardımcı olmaya çalışıyordum. Bana bu görevi vermenizin başlıca nedeni buydu, değil mi? Önceki uçuş deneyimim?"

Elias odanın diğer ucundan kaşlarını kaldırarak bana baktı, İkincim Mad'in sesindeki meydan okumayı net bir şekilde yakalamıştı. Başka bir sektör liderinin önünde bana karşı asla böyle bir ses tonu kullanmazdı. Belki özel olarak, elbette, ama bu şekilde değil.

"Sevkiyatı senin yönetmeni de beklerdim," diye cevap verdi Dušan bir süre sonra. "Belli ki böyle bir şey olmamış. Cain'i tekrar giydir."

Mad'in ekranıma dokunmasını beklemedim, kendim hareket ettirmek için uzandım. Shadowlands Sektör Alfa'sı parmaklarını uzun siyah saçlarında gezdirdi, uçları omuzlarına değiyordu. Boynunun yan tarafında, köprücük kemiğinden başlayan bir yara izi vardı. Nedenini merak ettim, çünkü alışıldık kurt pençesi izine benzemiyordu, daha sivri bir şeydi. Daha keskin.

"Ben kayıp Omega'mızı bulurken sen de yüklerden birini tutabilirsin," dedi Dušan, çenesi kelimelerle titriyordu. "Zor olmayacak. Onu bir hafta içinde size getiririm."

Sessizce onu düşündüm, sözüne güvenip güvenmeyeceğimi tartıştım. Solgun gözlerinin etrafındaki gerginlik bana tahmin ettiğinden daha azını kabul etmenin onun tarafında bir sorun yaratacağını söyledi. Shadowlands Sektöründen gelen sevkiyatın haberini aldıktan sonra teknolojiyi iki saat önce nakliye yoluyla gönderdiğimiz için bu bizim açımızdan zaten bir sorundu.

Aynı anda değiş tokuş yapmak her iki taraf adına da bir inanç uygulamasıydı. "Bu, sevkiyatımızın bir kısmını geri göndermenizi gerektirecek," diye yüksek sesle belirttim.

"Katlanacağımız bir yük," diye mırıldandı diğer Alfa yakındaki bir ağaca yaslanırken. Benimkine kıyasla onun çevresini görmek bile farklı durumlarımız hakkında çok şey söylüyordu.

Andorra Sektörü güç, teknoloji ve gelişmiş tıp ile övünürken onun kurtları içinde yaşıyordu.

Vahşi doğada. Yine de onda bol miktarda Omega kurdu vardı, bizde ise neredeyse hiç yoktu.

Kaderin işleyişi inanılmaz.

Elimi yüzümde gezdirerek, "Sevkiyatı iade etmeniz kaynak israfı olur," diye ekledim. "Ve nakliyeyi şarj etmek için zamana ihtiyacınız olacak."

Çünkü uçuş için gerekli güneş enerjisini harekete geçirmek için bol miktarda güneş ışığına ihtiyaç duyuyordu.

"Sevkiyatın geri gönderilmesi en az günler sürer," diye devam ettim başımı sallayarak. Hepsini geri gönderene kadar muhtemelen kurdunu çoktan gözaltına almış olacaktı.

"Bir önerim var," diye söze girdi Mad, sesi de tıpkı ifadesi gibi düz ve duygusuzdu.

Dušan metanetini koruyarak, "Peki bu öneri nedir?" diye sordu.

"Siz kızı bulana kadar Caspian ve ben burada teminat olarak kalacağız. Bulduktan sonra, Cain kızı alması için kendi pilotunu gönderebilir ve biz de daha sonra size geri döneriz."

Elias köşeden bana öyle bir baktı ki, bunu iliklerime kadar hissettim.

Dışarıdan biri, belirsiz bir süre için sektörümüzde kalmak üzere kendisini davet etmişti.

Bu çözüm pek hoşuma gitmedi ama aynı zamanda bize bu işi biraz daha farklı yapma fırsatı da verdi. Bu, Dušan'ın sözünü yerine getirmeyi planladığına dair bir iyi niyet göstergesi olacak ve ayrıca bize iki Kül Kurdu'nu tanımak için zaman kazandıracaktı ki bu da gelecekteki ticaret anlaşmalarına yol açabilirdi.

Başparmağımı alt dudağımın üzerine götürerek tüm seçeneklerimizi tarttım. Dušan da aynı şeyi yapıyor gibiydi, açık renk gözleri ay ışığında bir kurdunki gibi parlıyordu.

Mad şahsen ölümcül bir hava yayarken, Dušan ekrandan bile bu havayı koruyordu. Dipsiz bakışlarının ardında dolaşan kurdunu neredeyse görebiliyordum; hayvan da en az onu barındıran insan kadar tehlikeliydi.

"Eğer kabul ederseniz, bu şartları kabul ediyorum," dedi Dušan uzun bir süre sonra. Beni bekliyordu.

ama kendi düşüncelerimi söylemeden önce onun düşüncelerini öğrenmek istedim. Shadowlands Sektör Alfa'sına "Bir haftan var," dedim.

"Kız o zamana kadar sizin gözetiminizde olmazsa, o noktada yeniden görüşeceğiz."

"Oh, o zamana kadar onu yakalayacağım," diye söz verdi, sırıtışı kesinlikle vahşiydi. "Yakında temasa geçeceğim."

İletişim resmi bir veda olmadan sona erdi, Dušan açıkça bir görevdeydi. Buna alınmadım, çünkü onun yerinde olsam ben de aynı şekilde davranırdım. Omega anlaşmamızı tehdit etmişti. Bunun için onu ağır bir şekilde cezalandırmasını bekliyordum - onu bize göndermeden önce.

Mad omurgasını dikleştirerek duvarı itti. "Caspian'ı planlarımızdaki değişiklikten haberdar etmem gerekiyor."

Elias onun önüne geçti. "O kadar hızlı değil." Bakışlarımla buluşmak için Alfa'nın omzunun üzerinden baktı. "Onları nerede istiyorsun?"

Ne sorduğunu biliyordum. Zindan mı yoksa misafir odası mı? Shadowlands Sektörü'yle gelecekte anlaşmalar yapmaya niyetli olduğum için, "Misafir odası" demekten başka seçeneğim yoktu.

Elias onaylamadıysa bile bunu belli etmedi. Onun yerine telsizle Cedrick'ten yardım istedi. Baş güvenlik görevlimiz saniyeler içinde ortaya çıktı ve ofisimin dışında talimat beklediğini doğruladı. "Caspian ve Mad bir hafta boyunca bizimle kalacaklar. Odalarını ayarlayabilir ve uygun şekilde onlara eşlik edebilir misiniz?" Soru olarak ifade edilse de herkes bunun bir emir olduğunu biliyordu.

İkincim ricada bulunmadı. Taleplerde bulunurdu. "Evet, efendim," diye yanıtladı Cedrick. Bana kibarca başını salladı.

hala duygusuz olan Mad'e ofisimden çıkarken eşlik etmeden önce.

Elias gözüme çarptı ve konuşmamızı kapıya çok yakın dinleyebilecek herhangi birinden gizlemek için masamdaki gürültü susturucusuna bastım. "Ona güvenmiyorum," dedim hiç vakit kaybetmeden. "İkisinin de izlenmesini istiyorum. Laboratuvarlara ya da benim özel odama yaklaşmasınlar."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Elias. "Gerçekten de dokuzuncu dişinin kaçtığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Sevkiyat Dušan için Omega'nın öylece ortadan kaybolamayacağı kadar önemliydi. "Biri anlaşmayı sabote etti."

"Ve Dušan olduğunu düşünmüyorsun."

"Öyle olmadığına eminim. Bu kadar aptalca bir şey yapmak için ticarete çok önem veriyordu. Dışarıdan belli etmese de, sektörlerimiz arasındaki ticareti mümkün kılmayı en az bizim kadar istiyor. Çok fazla-"

Kapım, beni yerimden sıçratacak ve Elias'ı hemen savunmaya geçirecek bir güçle çarparak açıldı.

Ta ki ikimiz de kimin girdiğini görene kadar.

Riley masama doğru hışımla yürüdü ve avuçlarını tahtanın üzerine koydu, yüz ifadesi öfkeliydi. "Gerçekten de eşine onu sadece bir Alfa olarak görevin olduğu için becerdiğini mi söyledin?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, sadece davetsiz misafirliği değil ses tonundaki ölümcüllük de beni şok etmişti. "Riley-"

"O zavallı kıza ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye devam etti, sesi çığlığa yakın tiz bir tondaydı. "O kırıldı, Ander! Paramparça oldu!"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Riley öfkeyle masamdaki tüm eşyaları yere saçtı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Şok olmuş bir halde sordum.

"Hayır! Sen aklını kaçırdın!" diye haykırdı.

" 'a niyetinizi söylemek- Oh, bekle, hayır, üzgünüm . Sizin
yetiştirici."

Riley yüzünü buruşturdu, düşünceleri açıkça başka bir düşünceye dönüşüyordu. Yanaklarını gerçek saç rengiyle uyumlu, ateş kırmızısının tonlarına boyayan bir düşünce.

"Kendini damızlık sanıyor, Ander! Sınav sırasında bunu kendi kendine tekrarlayıp durdu, söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedi. Çünkü onu sen kırdın!"

"Bebek iyi mi?" Katriana'nın muayenesinden bahsedilmesi kalbimin hızlanmasına neden olunca sordum. Ekibim olağan dışı bir şey rapor etmemişti. O yiyordu tüm

Buzdolabında onun için hazırlanmış yemekler vardı, bu da iyi olduğunu gösteriyordu. Omegaların hamileyken yapmaya alışkın oldukları gibi yuva yapmakla meşgul olduğunu düşündüm.

"Çocuğunuz iyi," diye cevap verdi Riley, sesi o kadar soğuktu ki neredeyse havayı donduracaktı. "Ama yetiştiricin değil. Onu bir görev olarak becerdiğini söylüyorsun. Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Neden onu sahiplenmedin? Bir Omega'nın hamileliğinin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun."

"Haddini aşıyorsun Riley," diye homurdandım, sadece bu kadının cüretine değil, aynı zamanda-

Avucunun yanağıma tam olarak değmesiyle başım sarsıldı ve daha da irkildim.

"Sen bir piçsin!" diye bağırdı. "Eşine bu kadar zalimce davranmaya nasıl cüret edersin! Onu öldürmeye mi çalışıyorsun?! Çünkü yaptığın şey bu, Ander. Senin yüzünden iki ay önceki kadının bir kabuğuna dönüştü."

"Eşimle ne yaptığım seni ilgilendirmez," diye tersledim ve ona doğru bir adım attım.

"Beni ilgilendirmez mi?" diye tekrarladı, kumral kaşları yukarı doğru kalkmıştı. "O benim hastam, Ander Cain. Ve yaptığınız şey onun sağlığı için tehlikeli."

"Az önce bebeğin iyi olduğunu söyledin," diye karşılık verdim, ellerimi havaya kaldırarak. "O iyi."

"Tek umursadığın bu mu?" Riley bir adım geri çekilerek sordu, yüz ifadesi dehşet içindeydi. "Çocuğunun iyi olması mı? Peki ya o çocuğu doğuran kadın, Ander? Yoksa onun bir önemi yok mu? Onu görevin dışında becerdiğin için." Bana doğru saldırdı ve ben de bileklerini ellerimle yakaladım.

"Sakinleşmeni istiyorum Omega," diye tersledim.

Jonas hışımla odaya girdiği sırada hırlayarak bana tekme attı.

Ona bir bakışımla dişiyi bırakıp yana kaçtım. "Üzerime geldi, ben de kendine zarar vermesin diye zapt ettim," dedim kollarımı tehditkâr olmayan bir tavırla kaldırarak.

Bana bakmadı bile, odağı ofisimde çığlık çığlığa bağıran kadının üzerindeydi. Beni ruhumun derinliklerine kadar ürküten acı dolu bir çığlıkla göğsüne yığıldı. Bir daha ne onun ne de başka bir kadının benim yanımda bu sesi çıkardığını duymak istemedim.

"Ne yaptığını bilmiyorum Cain ama bunu düzeltsen iyi edersin," dedi Jonas, eşini kucağına aldı ve onu yatıştırmak için alçak bir sesle göğsüne yasladı. "Her şey yolunda bebeğim. Ben yanındayım."

"O bir canavar," diye fısıldadı Riley kırık bir sesle. "O lanet olası bir canavar."

Bu açıklama karşısında dudaklarım aralandı, bu özel isim bana daha önce hiç verilmemişti. "Riley..."

"Hayır!" diye bağırdı bana. "O zavallı kızı mahvettin. Bunu nasıl yaparsın?" Jonas'a karşı ürperdi, alt dudağı titriyordu. "Nasıl yapabildin?" diye tekrarladı, şimdi daha yumuşaktı, sonra başını bir kez daha Jonas'a gömdü.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarında ölümcül bir uyarı vardı. "Düzelt şunu."

Bununla birlikte, hıçkırarak ağlayan Omega'yı ofisimden çıkardı. Ne diyeceğimi bilemez bir halde arkalarından bakakaldım.

Riley'i tanıdığım on yıllar boyunca onun kendini kaybettiğini hiç görmemiştim. Bana birkaç kez bağırmıştı, çoğunlukla da araştırmasına çok fazla müdahale ettiğimde.

"Beni bu iş için görevlendirmenin bir sebebi var, Ander Cain. Şimdi siktir git ve işimi yapmama izin ver," demişti yıllar boyunca birkaç kez. Ama hiçbiri bunun gibi değildi.

Onu daha önce hiç ağlatmamıştım. Bir daha da ağlatmak istemedim.

"Kahretsin," diye nefes aldım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve Elias'a baktım. "Az önce ne oldu öyle?"

İkincim kollarını göğsünde kavuşturarak, "Her şeyi ettin," diye cevap . "Açıkça."

"Ben mi sıçtım?" Şimdi ona bakakalmıştım. "Nasıl batırmışım? O buraya geldiğinde ben seninle konuşuyordum.

Ve tek yaptığım onu sakinleştirmek için bileklerini tutmaktı."

"Evet, çünkü bir kadını yakalamak genellikle onları sakinleştirir.

Aşağı," dedi Elias. "Ama ben Riley'den bahsetmiyorum, Cain. Kat'ten bahsediyorum."

"Peki ya o?"

"Onu gerçekten de işin ya da görevin olduğu için mi becerdiğini söyledin?"

İçimi çektim, ensemi sıktım ve tavana baktım. "Ona bir ders vermeye çalışıyordum E. Kızgınlık döneminin eşiğindeyken kaçmaya çalışarak tüm sektörü riske attı." Eğer onu yakalamasaydım, lanet olası bir isyan başlatacaktı. "Onu başka nasıl yola getireceğimi bilemedim."

"Onun topallamasını mı istiyorsun?" diye karşı çıktı. "Çünkü cazibesinin bir kısmının içindeki ateş olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle, ya da sanırım öyleydi," diye itiraf ettim, birlikte geçirdiğimiz ilk haftayı düşünerek. Ondan sonra her şey değişmişti. "Kızgınlık döneminden sonra kurdu bir şekilde kontrolü ele aldı. O zamandan beri tüm tepkilerini yönlendiriyor, ki bu ilk başlarda hoşuma gidiyordu. Ta ki hoşlanmayana kadar."

Benim için her şeyi değiştiren Daciana'nın Elias'a bakış şeklini görmek oldu. Katriana bana zar zor bakarken, o ona hayranlık ve saygıyla bakıyordu. Baktığında da sanki ruhu bakışlarını terk etmiş gibiydi.

Hayatta kalmak için duygularına değil, sadece hayvani içgüdülerine güvenmeye başlamıştı. "Ona ne istediğini sordum," diye devam ettim yutkunarak. "Bana bir seçim yapmak istediğini söyledi. Ben de onu yalnız bıraktım, kararlarını kendi başına vermesi için ona alan tanıdım."

"Bu da neden bu lanet ofiste yaşadığını açıklıyor," dedi Elias, çok uzun zamandır üzerinde uyuduğum kanepeyi göstererek. "Seni kardeşim gibi sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Biliyorum."

"Güzel. O zaman umarım beni anlarsın, sen lanet bir aptalsın, Cain. Onun her yönden senin olduğunu iddia ettin ama önemli olan bu. Sonra da ona

Onu sadece bir görev olarak görüp, üremenin bir yolu olarak görüp haftalarca o sefil haliyle yalnız bıraktılar. Kaçmaya çalıştığın için bu oldukça ağır bir ceza, dostum." Başını sallarken kolları iki yanına düştü. "Jonas'tan alıntı yaparsak, 'tamir et.' "

Bu derin ifadeyle arkasına bile bakmadan ofisimden çıkıp gitti.

Görünüşe göre, aşk hayatımı ve Shadowlands Sektörü ile ilgili meseleyi tartışmayı bitirmiştik.

Güzel.

Harika.

Harika.

Yumruğum masama çarparak cam çatlattı.

Ona ve yerdeki dağınıklığa homurdandım. "Siktir et bunu," diye tersledim ve başka bir güne bıraktım. "Hepsinin canı cehenneme." Ofisimden çıkıp asansöre doğru yürüdüm.

Amacım Katriana'yı kırmak değildi. Tamamen değil. Sadece hiyerarşimizi ve yaptığı aptalca hareketin sadece kendi hayatını değil kurtlarımın hayatını da nasıl tehlikeye attığını anlamasını istedim.

Bu kubbenin altındaki herkes liderlik için bana baktı. Hayatta kalmak için bana güveniyorlardı. Benden tüm çıkarlarına en uygun kararları almamı beklediler. Bu çok büyük bir baskıydı ama en tepedeki konumumla bunu kabul ettim.

Müstakbel eşim, davranışlarının bana nasıl yansıdığını ya da benim baskınlığımla mücadele ederken kendini nasıl riske atmaya devam ettiğini anlamadı.

Belki sözlerim acımasızdı. Ama etkiliydiler. O ilk haftadan beri bana karşı gelmeye çalışmamıştı. Aslında o dönemden sonra beni çok memnun etmişti, bana sahip çıkma içgüdüsü beni sonsuza kadar tatmin etmişti.

Ta ki Daciana ile Elias arasındaki farkı görene kadar.

Riley'nin de Jonas'a aynı şekilde baktığını fark etti.

Katriana bana bakarken içi boştu, bedeni kurdun ona yapmasını söylediği şeyi yaparken zihni

ve kalbi tamamen sınırların dışında kaldı. Onu açmaya çalıştım ama bir seçim yapmasını istedi.

Başka seçenek yoktu.

O benimdi.

Bu sektörde başka kimi seçebilirdi ki? Kimin ona daha fazlasını sunabileceğini düşünüyordu? Elias resmen kapılmıştı. Jonas da. Geriye sadece konseydeki Alfalar kalmıştı ve o erkeklerin hiçbiri benimle kıyaslanamazdı.

Ama onun böyle bir seçim yapmak istediğini bilmek bile beni çileden çıkarıyordu. Tahmin etmediğim şekilde kendimi aşağılık hissetmeme neden oldu. Bu yüzden son birkaç haftayı, düzenlemek beni öldürse de ona nasıl bir seçenek sunacağımı düşünerek geçirdim.

Odama çıkmak için asansörün düğmesine bastım ve saniyeleri saymaya başladım. Her geçen dakika daha da tedirgin oluyordum.

Katriana Riley'ye tam olarak ne demişti? Bana da aynısını söyler miydi yoksa kurdunun tekrar kontrolü ele geçirmesine izin mi verirdi?

Belki onu becerir ve sonra düğümüm bizi birbirimize bağlarken onu konuşmaya zorlardım. Bu hem içimdeki saldırganlığı dışarı atmama yardımcı olur hem de bizi birbirimize bağlardı. Ayrıca bugünkü nakilden kalan tüm Omegaların kokusunu da üzerimde taşıyordum ki bunun müstakbel eşimi çılgına çevireceğini biliyordum. Muhtemelen geçen ay Daciana gibi kokarak döndüğümde yaptığı gibi kıyafetlerimi tekrar yırtmadan önce konuşmama bile izin vermezdi.

Evet. Bu plan işe yarayacaktı. Sikişecektik, sonra konuşacaktık.

Asansör benim katıma gelir gelmez sinsice dışarı çıktım, ardından çatı katımın kapısına doğru hışımla ilerledim ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Burnum kokuların yanlışlığı karşısında sarsıldı.

Yıkım.

Umutsuzluk.

Dehşet.

"Katriana?" Varlığımı duyurmak için seslendim.

Onu bulmam sadece birkaç adımımı aldı. Gömleklerimden

birinin içinde pencerenin yanında oturuyordu, omuzları kamburlaşmıştı.

dizlerinin etrafında.

Tepki yok.

Sırtına kaşlarımı çattım. "Katriana?" Tekrar denedim.

Bir şey çıkmadı.

İrkilmedi bile.

Ona doğru yüz ifadesini görmek için yanına gittiğimde kaşlarım çatıldı. Boş, cansız gözler pencereden batan güneşe bakıyordu. Yanına çömeldim. "Katriana?" Bu sefer daha yumuşak bir sesle söyledim.

Gözünü bile kırpmadı.

Kahretsin. Riley'nin bana kızgın olmasına şaşmamalı.

"Katriana," diye fısıldadım, avucumu boynunun arkasına dolayarak. Dokunuşumun altında soğuk hissediyordu. Başparmağımı boynunun sütununda aşağı yukarı gezdirerek yavaş nabzına dikkat ettim.

Sanki katatonik bir duruma düşmüş gibiydi.

Lanet olsun. Bu nasıl oldu? Sadece ona istediği seçimi nasıl sunacağımı düşünürken biraz zaman ve alan tanımak istemiştim.

Bu açıkça geri tepmişti.

Onu kollarımın arasına aldım ve Jonas'ın Riley'yi tuttuğu gibi tutmak için yerden kaldırdım.

Göğsümde bir gümbürtü başladı, yatıştırmaya yönelik bir gümbürtü ama onun cansız bedeni için hiçbir şey yapmadı. Sadece bana yaslandı, başı omzumda, kolları karnının üzerinde gevşek bir şekilde duruyordu.

"Hadi yuvana gidelim," diye önerdim, odasına doğru yürüdüm ve girişte donakaldım. Odadaki yıkım karşısında dudaklarım aralandı. "Sen..." Yutkundum, sesim beni hayal kırıklığına uğrattı.

Onu yok etti, hayret ettim, şok oldum.

Omegalar kendilerini güvende hissetmek için bir yuvaya ihtiyaç duyarlardı. Hamile Omegalar daha da fazla. Onun güvenli sığınağını yıkmak için.

"Oh, Katriana..." Gümbürtüm şiddetlenirken bile göğsüm daraldı, onu bu durumdan kurtarmak için elimden gelen her şeyi ona vermem gerekiyordu. Anlamıyordum bile.

Bu nasıl oldu? Benim alıngan dişi bu noktaya nasıl düşmüştü?

"Yanlış kokuyordu," diye mırıldandı, sesi kalbimi kırdı.

Dudaklarımı şakağına bastırdım ve ona daha sıkı sarıldım. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Hiçbir fikrim yoktu." Ama bilmeliydim ya da en azından tahmin etmeliydim. Hamile Omegalar kendilerini güvende hissetmek için Alfa'larına ihtiyaç duyarlardı. Ve ben onu terk etmiştim. Hiçbir niyetim yokluğumu affettiremezdi. Tıpkı hiçbir özür dilemenin bu durumu düzeltmeyeceği gibi.

Hayır, benden başka bir şey istiyordu.

Rahatlık ve güç.

Onun odasından uzaklaştım ve onu kendi odama götürdüm. "Sorun yok, tatlım," dedim usulca, göğsümde sürekli bir guruldama vardı. "Yeni bir yuva inşa edeceğiz. Düzgün bir yuva."

O zaman daha iyi hissedecekti. Öyle ummuştum.

OceanofPDF.com

KAT

Ander'in etrafını saran kokular kurdumun volta atmasına ve içimde sertçe hırlamasına neden oldu.

Bereketli Omegalar.

Eşleşmemiş

Omegalar.

Yarışma.

Öfkeyle bağırıp çağırmak ve parfümlü kumaşı derhal çıkarmasını talep etmek istedim. Ama yapamadım. Çünkü bu çok fazla çaba gerektiriyordu.

Onun kollarında yatmak daha

kolaydı. Daha az iş.

Var olmadan var olmanın bir yolu.

Beni yatağının ortasına yerleştirip serbest bırakırken dudağım titredi. Bu pencereden daha iyi değildi. Sadece daha yumuşaktı. Dışarıdaki dağlar yerine yukarıdaki tavanı görüyordum.

Gürleyen mırıltısı güçlendi, bu ses duyularıma hipnotik bir okşama gibi geliyordu ve ben buna izin vermeyi reddediyordum. Onu alıp götürecekti. Çocuğu içimde büyürken beni yeniden sefalet içinde debelenmeye terk edecekti.

Bu nasıl benim varlığım haline

gelmişti? Çok boş.

Tatmin edici değil.

Belki de Enfekte böyle hissediyordu. Tek bir amacı olan beyinsiz: hayatta kalmak.

Ama artık hayatta kalmak istediğimden emin değildim. Hayır, bu doğru değildi. Yaşamak istiyordum. Bebek için. Ama sonra ne olacaktı? Riley çocuğun tehlikede olabileceğini, başka bir Alfa'nın bebeği Ander'den almak isteyebileceğini söyledi.

Bu düşünceyle ürperdim, daha da derine kıvrıldım, ancak kendimi bir kez daha Ander'in kollarına atılmış buldum.

Çıplak göğsü burnumun dibinde gümbürdüyor, taze çam kokusu duyularımı gıdıklıyordu.

Kıyafetler gitti, kurdum neredeyse mırıldanarak ona doğru uzandı. Artık Omega kokusu yok. Sadece Alfa.

Bacaklarım uzandı, onunkilere dolandı, tenlerimiz birbirine değdi.

Sadece tişörtünü değil, tüm kıyafetlerini çıkarmıştı.

Ve sıcak uyarılması karnımda büyüyordu.

Boğazım yutkunmak için çalıştı. Bu yüzden mi döndü? Seks için mi? Çünkü şu anki halimle ona bunu verebileceğimden emin değildim. Vücudum onun için kayganlaşırdı elbette. Ama bundan zevk almazdım.

Bunun bir önemi var mı? Acıyla düşündüm. Bu artık benim işim değil mi?

Alfa istediğinde onu becermek için mi? Üremek için mi?

Gözümden bir damla yaş düştü. Ardından bir tane daha.

Bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye doğru eğdiğimde Ander tarafından öpüldüm. Göğsündeki mırıltıya benzer gümbürtü büyüdü ve acımı dindirmek isteyen bir huzur peleriniyle bizi çevreledi.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi, aramadı, hükmetmedi, sadece kısaca dokundu. "Özür dilerim," diye fısıldadı, ikinci kez özür diliyordu.

İçimden bir ses onun pek sık özür dilemediğini söylüyordu. "Seni bir daha yalnız bırakmayacağım," diye söz verdi.

Ona inandığımdan değil.

Bunu sadece beni daha iyi hissettirmek, içinde büyüyen çocuğu korumak için söyledi.

Aslında şu anda bir şey yapmasının tek nedeni bebekti.

Kalbim ağrıyordu, lanet organım tekrar tehdit ediyordu. Lanet olası Maxim. Yemek kamyonlarını hedef almak zorundaydı. Ve onun direktifini sorgulamadığım için aptal ben.

Mağaramı özlemedim.

Birlikte hayatta kaldığım insanları da özlemedim. Bir zamanlar değer verdiklerimin hepsi ölmüştü ve bana bir daha asla bağlanmamayı öğretmişlerdi. Bir başkasını sevmemek, onun kaçınılmaz kaybının yasını asla tutmamak anlamına geliyordu.

Ama eski hayatımın sadeliğini özlüyordum.

Hayatta kalmak için tek bir dürtü.

Yeni varlığımla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Andorra Sektöründeki yerim üremekti, başka bir şey değil ve bunu nasıl kabul edeceğimden emin değildim.

Ander'in dudakları bir kez daha dudaklarıma değdi ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Katriana," diye fısıldadı burnuma sokularak. "Sürü, onlara liderlik etmem için bana güveniyor. Kaçmaya çalışarak bana meydan okuduğunda, bu Andorra'daki konumuma kötü yansıdı. Bu algılanan hafifliğe tepkim sert oldu. Ancak bir yanım hâlâ bunun gerekli olduğuna inanıyor. Toplumumuzu ve benim olmanın ne demek olduğunu anlamana ihtiyacım var."

Ama ben senin değilim, ona söylemek istedim.

Bunun yerine sadece gözlerimi kırpıştırdım, ağzım yüz hatlarıma kazınmış soğukkanlı çizgiden ayrılmayı reddediyordu.

Bu benim hayatım mı olacaktı? Düşünmeden nefes almak. Duygu olmadan var olmak. Sonsuza kadar yalnızlık içinde sıkışıp kalmak.

Böyle bir alçalma fikrinden ürperdim. Bu ben değilim. Ben böyle biri değilim. Olmak istediğim kişi bu değil.

Ama burada kim olacağımı bilmiyordum. Nasıl davranacağımı. Ne düşüneceğimi. Tek bildiğim vahşi doğada nasıl hayatta kalacağımdı ve o her şeyimi elimden almıştı.

Artık mağara yok.

Artık Enfekte yok.

Artık koşmak yok.

Burada güvendeydim. Bir hediye olduğunu anladığım bir şey, ama ne pahasına? Akıl sağlığım mı? Bedenim mi? Ruhum mu?

Ander'in göğsündeki titreşimler arttı, gözlerimin içine derin derin bakarken avuç içiyle yanağımı kavradı. "Bana geri dönmene ihtiyacım var, kedicik." Beni usulca öptü. "Küçük pençelerini özledim."

Kurdum derimin altında hırladı, kedi göndermesini takdir etmedi. Ya da pençelerime yapılan hakareti.

"Mmm, işte ." Beni sırtüstü yatırdı ve altımda kafeslemek için üzerimden kaydı. Gümbürtüsü her geçen saniye inanılmaz derecede arttı ve kalçaları kalçalarımın arasına yerleşirken yüksek bir notaya ulaştı.

Çok sıcak, diye düşündüm, bacaklarımı daha geniş açarak sikini nemlenen etime doğru hissettim.

Birkaç dakika önce ona bu şekilde karşılık vermenin mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Vücudum aksini kanıtladı.

Yine de haz almak için hiçbir hareket yapmadı, bunun yerine başımın iki yanındaki dirseklerine gitti, altın gözleri benimkileri tuttu. "Vücudun beni takdir ediyor," diye mırıldandı. "Ama ben senden sadece amından daha fazlasını istiyorum." Bana doğru bastırdı ve bir inilti ile onun altında eğilmeme neden oldu. "Konuş benimle, Katriana."

Ve ne diyeceksin? Neredeyse hırlayacaktım. Konuşmak acı yaratır.

Yeterince acı çekmiştim.

Yine de bacaklarım zihnimin onları yönlendirdiği şekilde hareket etmeyi reddetti, uzuvlarım beline sarılmak yerine onun altında gevşek bir şekilde uzandı. Sanki beynimle vücudumun geri kalanı arasındaki bağı koparmış gibiydim.

Kollarım da aynıydı, hareket etmeyi reddediyorlardı.

Çok kırılmış ve kapana kısılmış hissetmek, hiçbir şeyi kontrol edememek, hatta kendimi bile kontrol edememek acı veriyordu.

Bir damla gözyaşı daha düştü, ıssızlık üzerime çöktü.

Bir hıçkırık boğazımı tehdit , beni irkilten bir çığlıkla kaçtı.

Ve tüm bunlar olurken Ander mırıldandı, ağır formu beni tutuyor, ben onun altında tamamen parçalanırken beni koruyordu.

O yapmadı Şşşt Ben. O yapmadıKonuş. O sadece mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde rahatlık sağladı.

Şu lanet gümbürtü!

Nefret ettim.

Bayıldım.

Canım

çekti.

Titreşimli, ritmik, delice, beni garip bir huzur diyarına sürüklüyordu. Tüm duyularımı bastırıyor, beni kafatasımda yankılanan sesin güzelliğine boyun eğmeye zorluyordu.

Başım dönüyordu.

Düşmek.

Amına koyayım.

Ve inanılmaz derecede sıcak.

Ander tekrar hareket etmişti, başımı göğsüne bastırmıştım, kalçam onunkinin arasında kayıyordu. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar, belki de bir saat içinde olmuştu, zaman kavramımın gerçeklik anlayışımı çarpıttığını söyleyemezdim.

Bunların hepsi bir rüya

olabilir. Güzel bir rüya.

Bir kabusla bitiyor.

Bilmeme imkân yoktu ama o muhteşem, hipnotik yankı içimdeki her şeyi yatıştırdı. Çam kokusu her nefesimi dolduruyordu. Alfa erkeğinin sıcaklığı tenimi yıkadı. Ve sadece benim için olan bir yankı kalbimi kapladı.

Karanlık çok çabuk geldi.

Güneş çoktan gitmişti.

Uyandığımda kendimi her zamanki gibi yalnız buldum. Üşüyordum. Bana ait olmayan bir yatakta, içinde yatmakla hiç işim olmayan bir odada titriyordum.

Ander'i hayal ederken buraya girmeye cesaret etmiş miydim? Keşke burada olsaydı ve beni tesellisine davet etseydi.

Silah mı?

Ne zalim bir akıl.

Kötü bir şaka.

Nefesimi kesen ezici bir gerçek, ancak o kadar yüksek bir çığlıkla serbest bırakıldı ki etrafımdaki camların kırılmamasına şaşırdım.

Üzerimdeki gömleği yırtıp yere attım ve battaniyelerin üzerine doğru ilerlemeye başladım ki şiddetli bir gümbürtü beni derinden sarstı. Her parçam bu sesin tanıdıklığıyla dondu, kalbim bir çentik attı.

"Ander?" Arkamı dönmeye korkarak nefes

aldım. Ama dönmeme gerek yoktu.

Omzumu öpmek için eğilirken avuçları omurgamda gezindi. "Ben buradayım. Bize yiyecek bir şeyler hazırlıyordum." Diğer eliyle bir tepsiyi yanıma koydu.

Omuzlarım anında gevşedi. O burada. Ander burada. Ona doğru eğildim, tanıdık sıcaklığını arıyordum.

Yanıma oturdu, koluyla omuzlarımı sararak beni yanına çekti ve başımın üstünü öptü. "Bir şeyler yemelisin." Etrafımda uzanarak tepsiden bir parça meyve kopardı ve dudaklarıma götürdü. Önce dilimle tadına baktım, sonra çileği bana yedirmesine izin verdim.

Yutkunmam biter bitmez bir diğeri ağzıma dokundu.

Açtım, çiğnedim ve tekrar yuttum, sadece dudaklarımda üçüncü bir dut vardı.

Peynire geçmeden önce altı tur daha bu şekilde devam ettik. Sonra bir çeşit tuzlu et. Ve son olarak, ağzımdaki tuzdan kurtulmak için bana bir şişe su verdi.

Tepsinin yarısı hâlâ doluydu, ama bir üzüm yemem için benimle alay etmeye çalıştığında ağzımı onun için açmayı reddettim. Onun yerine diline attı. Yemek yerken adem elmasının sallanışını izledim. Mırıltısı hiç kesilmedi.

Beni kendisine doğru kucaklamaya devam ederken ses beni bir mutluluk battaniyesiyle sarıyordu.

Güvenli, diye düşündüm. Sıcak. Rahat.

Gözlerimi kapattım, kendimi onun manyetik mırıltısına kaptırdım. İçimden bir nefes kaçtı, kalbim de dahil olmak üzere tüm kaslarım gevşedi.

Bu son olmayacaktı. Bunu biliyordum.

Ama o gece için bunu kabul ettim ve kendimi Ander'in yanında kurt formunda koştuğum, pençelerimizin birlikte bize özgü bir yol oluşturduğu bir rüyaya bıraktım.

Bir fantezi.

Bizim gerçekliğimiz değil.

OceanofPDF.com

A N D E R

HÂLÂ YUVA YAPMIYOR. Riley'e mesajı tabletimden gönderdim. Neredeyse bir hafta oldu.

Katriana masada karşıma oturmuş, yemeğini karıştırıyordu. Hâlâ kendinde değildi ama artık kendi başına hareket ediyor gibiydi.

Etrafında dönen temkinli enerji bana gitmemi beklediğini söyledi. Gitmemi istediği için değil. Aksine, kalmamı çok istiyordu ama kalacağıma güvenmiyordu. Verdiğim sözler hiçbir işe yaramadı, bu yüzden yeminimi konuşmak yerine göstermeye karar verdim.

Tabletim Riley'nin cevabıyla çınladı. Hadi canım.

Yardımın için teşekkürler, diye karşılık verdim.

Çukuru sen kazdın. Bir çıkış yolu bul. Sözlerine yüzüme tokat attığı bir avatarla eşlik etti.

Şirin, cevap verdim.

Cevap olarak bana orta parmağının bir fotoğrafını gönderdi.

Başka biri olsaydı, ona en tepedeki konumumu hatırlatırdım. Ama küçük Omega'ya borçluydum. Beni ofisimden çekip çıkarmasaydı, Katriana ile ilgili sonuçlar felaket olabilirdi. Kahretsin, hâlâ harika değillerdi.

çoğunlukla sessiz kadın da bunu kanıtlıyor.

Gelen bir çağrı panelde tabletimi yere bıraktım. Dušan. Normalde onun aramasını ofisimin mahremiyetinde cevaplamak için izin isterdim ama aklıma başka bir fikir geldi.

Belki de bu Omega'ma hayatımla ilgili ihtiyaç duyduğu içgörüyü sağlayabilirdi.

Tableti kaydırdım ve konuşmayı bilek cihazıma aktardım. Birkaç tıklamayla Kül Kurdu Alfa'nın soğukkanlı ifadesini gösteren yarı saydam bir panel açtım.

"Dušan," diye selamladım.

"Ander," diye karşılık verdi, parmaklarını koyu renk saçlarında gezdirirken. Bunu çok sık yaptığını fark ettim. Başka biri olsa, buna sinirli bir anlatım derdim. Ama Dušan bana gergin bir tip gibi gelmedi. "Size Omega hakkında kısa bir bilgi vermek istedim. Şimdi uygun bir zaman mı?"

Arkamdaki mutfağı ve gömleksizliğimi görmüş olmalıydı. Evet demek için ağzımı açtığımda Katriana ayağa kalktı. "Odamda olacağım," dedi usulca.

"Hayır, kal," dedim ona. "Lütfen," diye ekledim yanlışlıkla serbest bıraktığım talebi yumuşatmak için.

Dušan'ın iki kaşı da havaya kalktı.

Evet, bir Alfa'nın yatıştırıcı sözler söylemesi pek sık rastlanan bir durum değildi. "Başlama," diye mırıldandım ona, sonra Omega'ma odaklandım ve kolumu ona uzattım. Yaklaşırken alt dudağını çiğnedi, bakışları benimle ekran arasında gidip geliyordu.

Nemli kumral saçları kalın bir dalga halinde sağ omzunun üzerine dökülmüştü, saç telleri yarım saat önce aldığımız duştan yeni taranmıştı. Elbise gömleklerimden biri, uçları dizlerini sıyıracak şekilde minyon bedeninde asılıydı.

Yarın onun için birkaç kıyafet teslim edilecekti - aylar önce yapmam gereken bir şeydi bu. Elbette Riley de dün siparişi verdiğimde bunu belirtmekten büyük zevk almıştı.

Eleştirilerini hak ettiğim için kabul ettim. Ama bir noktada, denediğim için bana biraz kredi vermesi gerekecekti.

Katriana yanımda dururken Dušan'ın gözleri soluma kaydı. "Bu Shadowlands Sektör Alfa'sı," dedim yumuşak bir sesle ve onu kucağıma çektim. "Dušan, bu benim Katriana'm."

Bu samimi tanışma karşısında şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Seninle tanışmak çok güzel, Katriana."

"Sen de," diye yanıtladı boğazını temizleyerek. "Romanya, değil mi?"

Ah, Riley bunu ona söylemiş olmalıydı. "Eskiden Romanya'ydı, evet," diye cevap verdi Dušan, kadınıma hitap ederken sesi oldukça yumuşaktı. Aksanı da biraz daha belirgin görünüyordu, bu da İngilizcenin ana dili olmadığını doğruluyordu. Benim de değildi. "Sizi ve Alfa'nızı böldüğüm için özür dilerim ama ona bugün bir güncelleme sözü verdim."

Parmaklarımı Katriana'nın saçlarında gezdirerek "Gerçekten de öyle," diye onayladım. Açıkta kalan nabzını öptüm ve Alfa'yla bakışlarımızı kilitledim; mesaj zaten yüksek sesle ve net bir şekilde iletilmiş olmasına rağmen onun benim olduğunu onaylama şeklim buydu. Onları onun iyiliği için değil, onun iyiliği için tanıştırmıştım. Beni daha iyi anlayabilmesi için hayatımın bu kısmını görmesi gerekiyordu.

Yine de işle ilgili tüm detayları dinlemesine izin veremezdim. Katriana'ya güvenmediğim için değil, onu hoş olmayan şeylerden korumak istediğim için. Bu güncellemenin sevkiyatın kayıp parçasıyla ilgili olduğunu biliyordum ve eğer şiddetli bir şey olmuşsa, ayrıntıları duymasını istemezdim.

"Konumuzun hassasiyet seviyesi nedir?" Kodu anlayacağını bildiğim için sordum.

Dušan hiç vakit kaybetmedi. "Yeşil."

Başımı salladım. Başka bir renkte konuşmuş olsaydı, onu Elias'a yönlendirirdim. "Devam edin," dedim kollarımı Omega'mın etrafına sararak.

"Söz verdiğiniz onuncu kurdu bulduk, ancak bir sorun var. Daha iyi bir uyum için ürünü değiştirmem gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir komplikasyon?" Bunun yeşil olduğunu iddia etmişti, yani Kül Kurdu ölmüş olamazdı.

"Şu anki durumunuza benzer bir durum" demeden önce uzun bir süre beni düşündü.

Şimdi kaşlarımın kalkma zamanı gelmişti çünkü hemen referansı takip ettim. "Oh." Kaçak Omega'yla ya çiftleşmişti ya da çiftleşmeye niyetliydi. "Peki o zaman. Bir yedek kabul edilebilir." Belirli bir Kül Kurdu üzerinde hak iddia etmemiştik, sadece belirli bir sayı üzerinde hak iddia etmiştik. "Onu ne zaman nakledeceksiniz?"

"İki gün , daha erken ihtiyacınız yoksa?"

Başımı salladım. "İki gün mükemmel. O akşam kurtlarınızı benim sürüme tanıtmak için bir sosyal toplantı planladık. Belki Mad ve Caspian size dönmeden önce şenliklerde kalabilirler?" Bu benim açımdan bir zeytin dalıydı, sürülerimizi daha önce hiç yapmadıkları bir şekilde kaynaşmaya davet etmenin bir yoluydu. Dušan'ın soluk mavi gözlerindeki parıltı niyetimi anladığını gösteriyordu.

Bu anlaşma sektörlerimiz arasında olumlu sonuçlanırsa, gelecekte daha fazla ticaret yapma potansiyelimiz olabilir.

"Kalmaktan onur duyarlar," dedi bir süre sonra. "Teşekkür ederim, Ander."

"Sen de, Dušan."

"Tanıştığımıza memnun oldum Katriana," diye ekledi o yumuşak ses tonuyla, dudaklarının kenarları neredeyse gülümsüyormuş gibi bir ifadeyle seğirdi. Ama bu gülümseme tam olarak oluşmadan kayboldu, bir milisaniye sonra bağlantıyı kestiğinde yayın da yok oldu.

Bir kolumla Katriana'yı kucağımda tutarken diğer elimle işaret parmağımla simgeleri ekranda sürükledim. Doğru olanı bulduğumda, onu seçtim ve Elias'a bir güncelleme mesajı gönderdim.

Katriana meraklı bir ifadeyle izledi. Görevimi tamamladıktan sonra başparmağımı kenarda gezdirerek şehrin canlı kamera görüntülerini açtım. "Bu küçük cihaz her şeyi görmemi sağlıyor," dedim ona, açılar arasında gezinirken. Binadan çıkıp dağlara koşan bir çift kurdun üzerinde durakladım. "Sanırım Elias mesajımı daha sonra görecek." Görünüşe göre o ve Kül Kurdu koşuya çıkıyorlardı. "Bu onun yeni eşi Daciana. O bir Kül Kurdu."

"Evet, Riley bana gönderilerinizden bahsetti." Kelimeleri duyunca gerildi ve dikkati ekrandan ayrıldı. "Sanırım yakında hepsiyle tanışmak isteyeceksin."

"Çoktan tanıştım," diye cevap verdim. "Ve iki gün içinde Dušan'a bahsettiğim sosyal etkinlikte onlarla tanışacaksın." Aslında bunu, Katriana'm da dahil olmak üzere tüm Omega ve Alfaları bir kerede tanıştırmanın bir yolu olarak organize etmiştim, böylece gözlemleyebilir ve benden başka bir tane daha isteyip istemediğini görebilirdi.

Ama şimdi bunun ne kadar aptalca olacağını biliyordum.

Katriana benimdi. Onu yayında gördüğüm andan itibaren benim olmuştu, laboratuvar teknisyenlerimi alaşağı ediyordu.

"Neden?" diye sordu bana dönüp bakarak. "Bana işkence etmek için mi?" Kaşlarımı çattım. "Sosyal etkinlikler umurunda değil mi?"

"Çocuğumun babasının yeni bir eş için alışveriş yaptığı bir yer değil," diye terslenerek kucağımdan inmeye çalıştı.

Kollarımı ona doladım, öfkesi karşısında hem afalladım hem de heyecanlandım. İşte benim ateşim, diye düşündüm, bir gülümsemeyle savaşarak.

Sonra söylediği sözler kaydedildi.

"Neden yeni bir eş aradığımı düşünüyorsun ki?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Yeni bir eşe ihtiyacım yok." Sen varsın.

"Bebek doğduktan sonra bana ne olacak Ander?" karşı çıktı, sorumu duymazdan gelerek. "Onu rahmimden koparıp beni üremesi için bir sonraki Alfa'ya mı vereceksiniz? Buradaki geleceğim bu mu? Varlığım mı? Yaşamamı istediğin hayat bu mu?"

"Katriana-"

"Hepsi kaçmaya çalıştığım için mi?" diye devam etti, mizah yapmadan güldü, omuzları düştü. "Ama yine de beni doğuracaktın, değil mi? Yani en başından beri kaderim buydu. Sadece beni istemiyorsun. Bu yüzden seni nasıl memnun edeceğini, nasıl düzgünce boyun eğeceğini bilen daha iyi Omegalardan biriyle çiftleşeceksin. Ve ben... ben sadece bir damızlık olacağım." Sözlerinin sonunda yumuşamıştı, kurt hislerimin bile duymakta zorlandığı bir fısıltı gibi mırıldanıyordu.

"Sen bir damızlık değilsin," diye düzelttim onu. "Eşim olmayabilirsin" -henüz- "ama bir damızlıktan daha fazlasısın, Katriana."

"Nasıl?" diye kederle fısıldadı, sonra başını salladı. "Boş ver. Sadece gidip uzanmak istiyorum." Avucunu hâlâ düz olan karnının üzerine koydu. "Yemek yedim ve şimdi uyku zamanı. Çocuğunuzu sağlıklı tutmak için."

Bunu ifade etme şeklinden hoşlanmadığım için kaşlarımı çattım. "Çocuğumuz, Katriana."

Hiçbir şey söylemedi, benden uzaklaştı.

Onu belinden yakaladım ve havaya kaldırdım, göğsüm içgüdüsel olarak ona karşı gürledi. Gerilemeye çok yakındı ve ben buna izin vermeyi reddettim.

"İleriye gidiyoruz, geriye değil," dedim ona, odama doğru yürürken. "Ama eğer istediğin uykuysa, sana uykuyu vereceğim."

Ben onun yanındayken.

İkimizi de yatağıma yerleştirdim, henüz yuva yapacak kadar rahat hissetmemesinden nefret ederken, bir haftanın onu iyileştirmek için yeterince uzun olmadığını fark ettim.

Hayır, çok daha fazlasına ihtiyacı

vardı. Bir çeşit jest.

Bir iddia değil -bu noktada bunu acınacak bir işaret olarak görürdü- ama büyük bir şey.

Kabul ettiğimin ilanı gibi. Alenen.

Saçlarına gülümsedim, bir fikir oluşurken başının tepesini öptüm. Sağlam bir eylem planı, işe yaraması gereken bir plan. Başka seçenek yoktu.

Katriana Cardona benimdi.

Ve onu elimde tutmaya
niyetliydim. Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

KAT

BOY AYNASINDA BIR YABANCI GÖRDÜM. Tanıdım.

kumral saçlarım, ama dalgalı değil. Dövmelerimin hepsi de sergileniyordu. Ve gözlerim doğru renkteydi.

Yine de kıvrımlarımı okşayan ipeksi elbise uysal görünüyordu.

Narin. Kadınsı.

Elbise giymezdim.

Kot pantolon ve kazak tercih ederdim. Paltolar. Eldivenler. Şapkalar. Silahları. Bantlı topukluları değil. Bunlarla nasıl yürüyebilirdim ki?

"Sorun nedir?" Ander üç parçalı takım elbisesiyle banyoya girerken sordu.

Gözlerim açıldı. Bunlardan birini daha önce hiç görmemiştim, sadece dergilerde görmüştüm. Aynı şey elbise için de geçerliydi ama en azından onun kıyafetini anlayabiliyordum. Çünkü vay canına, harika görünüyordu.

"Katriana?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Doğru ya. Yok bir şey." Sadece o güzel elbisenin her tarafını ovalayıp hissettirdiği kadar yumuşak olup olmadığını görmek istiyorum. Hepsi bu.

Ama bu gece bununla ilgili değildi.

Bu gece tüm Alfalarla tanışmak içindi.

Görünüşe göre benim geleceğim. Ander bunu tam olarak söylememişti ama anlıyordum. Onun bebeğini doğurduktan sonra, diğer erkeklerden biri beni alıp süreci baştan başlatacaktı.

Kaç tane doğurmak zorunda kalacağım? Üç mü? Beş mi? On mu? Otuz mu? Riley'nin bu sektördeki Alfaların Omegalara oranı hakkındaki yorumunu hatırlayarak bu düşünceyle ürperdim.

Otuz gerçekten o kadar da yanlış değildi.

Ve ben yaşayacağım için... Kaşlarımı çattım. "Kurtlar ne kadar yaşar?" Yüksek sesle merak ettim, aslında cevaptan emin değildim. Şekil değiştirenlerin ölümsüz olduğunu biliyordum, en azından hastalık ve diğer insan rahatsızlıkları açısından. Ama mutlaka ölmelerinin de bir yolu vardı.

Bir omzunu kaldırdı. "Bir şey bizi öldürene kadar." "Peki bu nasıl olacak?" Bastırdım.

Beni banyo lavabosuna doğru sıkıştırırken altın rengi gözleri sınırsız bir şiddetle parladı, iri avuç içleri kalçalarımın iki yanındaki tezgâha düştü. "Neden soruyorsun, Katriana?"

"Merak," diye nefes aldım, titreyerek. "Hakkında pek bir şey bilmiyorum..." Yutkundum. "Boş ver."

Bakışlarımı indirmeye çalıştığımda çenemi tuttu ve beni gürleyen bakışlarını sürdürmeye zorladı. Kalbim birkaç atım atladı, avuçlarım nemli.

Sorumla ilgili bir şey onu kızdırmıştı. Sadece nedenini anlayamadım.

"Kalbi çok uzun süre durduran herhangi bir şey bir şekil değiştireni öldürebilir," dedi sonunda. "Bu sektörde beş yüz yaşına yakın -benim yaşımın neredeyse beş katı- ama tıpkı benim gibi görünen bazı Alfalar var. Bin yıldan daha yaşlı sadece bir avuç kurtla tanıştım. İnsan standartlarına göre birkaç yaş, belki kırk yaş büyük görünüyorlardı ama güçleri yaşla birlikte artıyordu. Babam da onlardan biriydi."

"Baban mı?" Fısıltıyla tekrarladım.

Çenesini eğdi. "Evet. Eskiden İskandinavya olan bölgede bir sektör lideri."

"Hangisi?" Duyduğumdan değil ama Ander hakkında daha fazla şey öğrenmek hoşuma gitti. Bu onu biraz insanlaştırdı.

"İskandinav Sektörü," diye yanıtladı, çenemi bırakıp yanağımı okşadı. "Eğer kendini öldürmeyi düşünüyorsan, sakın deneme. Bir kurdun hayatına son vermek için çok şey gerekir ve sonunda pişman olursun."

Çenem neredeyse yere düşecekti. "Ne?" Bu yüzden mi kurtların yaşam süreleri hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi düşünmüştü? Ne yaptığımın farkına varmadan elim yüzüne çarptı ve rahatsız edici avucumu ağzıma götürerek kapattım. "Ohhhh..." Berbat çıktı.

Bunu yapmak istememiştim. Hem de hiç. Ama kendimi öldürmek isteyeceğimi düşünmesi bile kanımı tutuşturdu.

Bu kadar uzun süre sadece boynuma bir ilmik geçirmek için hayatta kalmamıştım!

Ander'in dudakları gerçekten de kıvrıldı, altın rengi bakışları o öfkeli yoğunluğundan bir parça kaybetti. "İşte benim yavru kedim," diye mırıldandı, dokunuşu yanağımdan elime doğru ilerledi ve ağzımı ortaya çıkardı. Beni usulca öpmek için eğildi ki bu hiç de beklediğim bir tepki değildi. "Mmm, bu arada bu elbisenin içinde harika görünüyorsun."

Beynim bir yanıp sönüyor, son altmış saniyelik saçmalıktan kısa devre yapıyordu. "Kendimi öldürmek istediğimi mi sandın?" Sonra da konuyu elbisem hakkında konuşmaya mı getirdin? Evet, hayır. "Yirmi bir yılımı hayatım için savaşarak geçirdikten sonra bunu yapacağımı mı düşündün?"

Geri çekildi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Beni nasıl öldüreceğini öğrenmek istediğin için mi soruyorsun?"

"Ne? Hayır." Onu tekrar tokatlamak istedim. "Sordum çünkü lanet bir kurt olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yani, dünyanın her yerinde sektörler olduğunu, X Klanı Kurtlarının tek şekil değiştiren tür olmadığını biliyorum ama kimse bana kurt olmakla ilgili bir şey söylemedi. Sadece kabullenmemi beklediler. Bir damızlık olarak yerimi kabul etmemi." Son kısmı mırıldandım, mücadelem bir iç çekişle kaçtı.

Kendimi asla öldürmem.

Ama kurtların ölebileceğini, sonsuza kadar buna maruz kalmayacağımı bilmek biraz rahatlatıcıydı.

Umarım.

Ensemden sertçe kavradı ve ona bakmam için beni geri çekti. "Sen lanet olası bir damızlık değilsin," diye hırladı. "Sen benim gelecekteki çocuğumun annesisin. Bir Omega. Ve sen benimsin, Katriana." Bu son cümleye itiraz edemeden ağzı ağzımın üzerine kapandı, dili yağmaladı, hükmetti ve ciğerlerimdeki nefesi çaldı.

Bu haftaki tüm öpücükleri nazikti. Ama

bu öyle değildi.

Karşılık istedi, kavrayışı sıkılaştı, dudakları cezalandırdı.

İçimdeki kurdu uykusundan uyandırdı, bacaklarımın arasında haftalardır eksik olan bir zonklamayı harekete geçirdi. Kollarımı boynuna doladım, ona doğru eğildim, verdiği şeyi aldım ve aynı şekilde karşılık verdim.

Bunu anladım.

Bununla başa

çıkabilirim.

Topuklu ayakkabılarımın beni bu kadar uzun göstermesi de hoşuma gitti.

Boynumdaki eli yumuşadı, diğer avucu kıçıma düştü ve beni ona doğru sıkıştırdı. Evet, evet. Biraz daha, lütfen.

Yaşadığımı

hissettim.

İnsan.

Her şeye hazırım.

"Hayır," dedi ağzını benimkinden ayırarak. "Seni bu halde yok edeceğim." Beni öyle aniden bıraktı ki sendeledim. "Partiye gitmeliyiz, orada sana toplumumuzun nasıl işlediğini ilk elden göstereceğim. Belki bu anlamana yardımcı olur."

Kalbim dibe vurdu. Doğru. Bekleyen Alfalar ve Omegalar.

Cevap vermeme fırsat vermedi, eli elimi buldu ve beni yanından çekerek banyodan çıkardı.

adımları kızgınmış gibi kesikti.

Öfkeli ve tahrik olmuş burnum derin bir nefesle onayladı. Çok, çok tahrik oldum.

Bu bir grup Omega'nın olduğu bir parti için iyi olamaz.

Belki de niyeti buydu.

Kurdum hırlamakla tehdit ediyordu, onu işaretleme ihtiyacı kapıya doğru attığım her adımda daha da güçleniyordu. Onu paylaşmak istemiyordum. Bunun düşüncesi bile bende bir şeyleri kırıp dökme isteği uyandırıyordu.

Kendime acıyarak teslim olmaktan çok daha iyi. Daha canlandırıcı.

Vivacious.

Bir kez daha içime çektim, kokusu gözeneklerime sızarken gözlerimi kapattım. Kalbim onun kokusunu ezberlemem için bana yalvarıyor, gecenin getireceği her şeye hazırlık olarak beni beslemesine izin veriyordu.

Çünkü bu gecenin beni bir kez daha paramparça edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Kaderimle yüzleştiğimde, saklanma fırsatım olmayacaktı. Gerçek olacaktı. Onu diğer dişilerle birlikte izlemek, rahmimde yer kapmak için yarışan erkeklerle tanışmak, bu yeni dünyada her şeye karşı ne kadar güçsüz olduğumu fark etmek. Her şey doruğa ulaşacaktı ve ben daha fazlasını kaldıramayacaktım.

Kırılgan kalbim kaburgalarıma çarptı, Ander beni neredeyse kapıdan çekip çıkarırken ayaklarım takıldı. Gözlerimi sadece adımlarımı incelemek için açtım, düşmek istemiyordum çünkü kendimi toparlayamama ihtimalim vardı.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Hazır değilim. Hazır değilim. Hazır değilim.

Asansör açılırken kafamda tekrarlanan bu sözler, kapılar kapanıp bizi metal mekanizmanın içine hapsederken kulaklarımda ateş gibi yankılanmaya başladı.

Ander bir düğmeye bastı.

Araba hareket etmeye başladı.

Dizlerim bükülmek üzereydi.

Ve sonra yumruğunu kontrollere vurmasıyla her şey durdu.

Beni duvara yasladığında inledim, ellerim yanlarımda yumruk oldu. "Lütfen..." Ona ne yapması ya da yapmaması için yalvardığımı bilmiyordum. Zihnim yetişemeden kelime ağzımdan çıkıverdi.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

"Bunun benim için ne kadar zor olacağı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu usulca. "Ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. Seni sahiplenmeyi başaramadığımda, bunun ikimiz için de bir ceza olacağını hiç düşünmemiştim. Ama öyle, Katriana. O Alfaların bu gece seni görmesi ve bir saniyeliğine bile olsa senin müsait olduğunu düşünmeleri fikri bile beni çıldırtmaya yetiyor. Seni yakalayıp odama götürmek, çığlık atana kadar becermek ve seni öyle bir ısırmak istiyorum ki izimi günlerce değil aylarca hissedeceksin."

Nefesim kesildi, söylediklerinin vahşiliği karşısında nutkum tutuldu. Söyleyebileceği onca şey arasında bunu hiç beklemiyordum. Sesi pişman ve kızgın geliyordu; bana değil, kendisine. Ve bu, çektiğim acılarda yalnız olmadığımı fark etmek gibi karanlık bir yanımı heyecanlandırdı. Diğer yanım ise sözlerinin doğruluğunu sorguladı.

İyi örülmüş birkaç cümleyle beni acımasızca yok etme gücüne sahipti. Bu kadarını erkenden öğrendim. Ama aynı zamanda beni tekrar bir araya getirme gücüne de sahip miydi?

"Ah, Katriana," diye fısıldadı, alnını alnıma bastırarak. "En azından bir parçam içinde olmadan oraya izin veremem. Ayrılığımızın kokusunu alabilecekler ve bu onları daha da heyecanlandıracak. Bir seçenek istedin ve ben de sana bu seçeneği sunmayı planladım. Ama durumumuzun gerçekliğiyle yüzleşince, yapamam. Sen benimsin. Ve seni paylaşmayacağım."

Ağzı bir kez daha benimkini kaptı, parmakları saçlarıma doğru kayarken diğer eli beni kendine çekmek için kalçama gitti. Düşmemek için ceketini kavradım, kalbim eskisinden daha hızlı çarpıyordu.

Tüm öfkesi eriyip tahrik olmaya dönüştü.

Çam.

Bahar

at.

Adam

ım.

İnledim, içim zonklayarak canlandı. Elbisem iç çamaşırı giymeme izin vermiyordu, ipeksi kumaşı kıvrımlarıma çok yakındı. Zaten bana giymem için de bir şey verilmemişti. Elbisenin siyah olması iyi bir şeydi, yoksa kayganlığım onu mahvedebilirdi.

"Ander," diye fısıldadım, vücudum kontrolü almıştı.

"Bana durmamı söyle, kedicik," diye cevap verdi. "Bana hazır olmadığını söyle."

Ama ben hazırdım. "Hayır," dedim, buna ihtiyacım vardı.

Ne kadar berbat olsa da onu özlemiştim, bunu özlemiştim. Son birkaç hafta ya da ne kadar sürdüyse, beni dünyadan soyutlamıştı. Sonunda kısa bir süreliğine de olsa kendimi yeniden kendim gibi hissettim. Onunla dövüşmek, onu işaretlemek, tüm hıncımı ondan çıkarmak ve bu gece herkesin önünde sonucu ona giydirmek istiyordum.

Kurdum açıkça zihnimi ele geçirmişti. Yine de onu aşağı itmek yerine, onu kucakladım ve hareketlerimi yönlendirmesine izin verdim.

Kemeri ellerimde neredeyse parçalanıyordu, tırnaklarım düğmelerine ve fermuarına geçmeden önce deri üzerinde iz bırakıyordu. Elbisemi belime doladı ve beni havaya kaldırdı, hırıltısı iç bacaklarımda yeni bir ıslaklık dalgası yarattı.

Ve sonra içime girdi, onaylarcasına kükrerken ve beni duvara çarparken yaptığı hamle arabayı salladı.

Çürükler olacaktı ve ben bunları memnuniyetle karşılıyordum. Sırtı açık elbisem tenimi pürüzsüz metale maruz bırakıyordu.

çevreliyor, kalçalarının her itişi beni hıçkırıklarla sona erecek bir kırılma noktasına daha da yaklaştırıyordu.

Bacaklarım beline dolanmıştı, sıkıyor, beni daha sert sikmesi için yalvarıyordum.

Sadece yavaşladı, dili aşağıdaki vücudunun saldırısına rakip olmak için derinlere dalarken ağzı benimkini yakaladı.

Hayır, hayır, hayır. Bu doğru değildi. Sert ve şiddetli olmasını istedim. Şefkatli değil. Yumuşak değil. Yavaş değil. Sızlandım ve beni susturdu, beni tekrar öptü, beni bedenlerimizin birleşmesinden daha fazlasını hissetmeye zorladı. Beni samimiyet ve niyetle yıkadı, sadece bir erkeğin yapabileceği şekilde bana taptı. Ve bunun için ondan nefret ettim.

Çünkü kalbimi açtı.

Diktiğimi fark etmediğim bir duvarı yıktı. Ve

gözümden bir damla yaş akıttı.

"Bu," diye fısıldadı, sikini iç duvarlarım boyunca kaydırarak. "Bu benim." İleriye doğru daldı, dişleri beni geri çekmek için alt dudağımı ısırmadan önce bir an için yıldızları görmemi sağlayan bir noktaya çarptı. "Ve bu," diye devam etti, tekrar dışarı çekerek. "Bu da senin." İçime sertçe girdi ve sırtımın duvara çarpmasına neden oldu.

"Hayır," diye nefes aldım.

"Evet," diye onayladı. "Başka seçenek yok Katriana. Ruhlarımız zaten birbirini tanıyor. Bu iş çoktan bitti."

Başımı ileri geri salladım, daha fazla gözyaşı döküldü. "Hayır." Bitmemişti. Bitmediğini hissedebiliyordum. Beni ısırmamıştı. Beni doğru düzgün sahiplenmemişti. Bunlar sadece kelimelerdi - yarın kolayca alabileceği kelimeler. Ve muhtemelen daha önce de yaptığı gibi yapardı.

"Sen lanet olası bir damızlık değilsin," diye homurdandı, aklımın nereye gittiğinin açıkça farkındaydı. Bunu vücudumdan ve onun etrafında nasıl sertleştiğimden okumuş olmalıydı. "Sen benim Katriana'msın. Benim Omega'msın. Benimsin!" İlanını, kollarında inlememe neden olan vahşi bir hamleyle noktaladı, vücudum kalın gövdesinin etrafında çılgınca sarsılıyordu.

Kahretsin, çoktan boşalmıştım ve o daha beni düğümlememişti bile.

Vahşi gülümsemesi niyetinin bu olduğunu söylüyordu, altın gözleri erkeklik gururuyla yanıyordu. "Kayganlığın sikimi kaplıyor," diye mırıldandı. "Odadaki tüm Omegaların kokusunu alması için beni kendininmişim gibi sahipleniyorsun." Beni şiddetle öptü, dili boğazımdan kaçan her zevk sesine sahip oldu. "Hepsi senin olduğumu bilecek, kedicik. Alfalar da senin benim olduğunu bilecek."

O kadar hızlı çekti ki çığlık attım ve kendimi dizlerimin üzerinde, siki ağzımdayken buldum. Çıplak teninde kendimi tatmak kalçalarımı yeniden sıktı, mutluluk içime doğru kıvrıldı.

Kahretsin, bu adama, bu kurda, bu Alfa'ya bağımlıydım.

"Amına boşalmak istiyorum," dedi parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek. "Ama o zaman bütün gece döllerim kalçalarından aşağı damlarken dolaşmak zorunda kalırsın. O yüzden bunu kendi seçimin olarak düşün tatlım. Tohumlarımı yutmak ve içinde taşımak mı istiyorsun yoksa partide nemli bacaklarla dolaşmak mı?"

Duvara karşı sikiştiğim için zaten ıslak olacaktım.

Ama bu adamın ne kadar meni akıtabileceğini bildiğimden, bacaklarımın arasına boşalmasına izin verirsem çok daha kötü olurdu.

Cevabımı göstermek için sertçe emdim ve yanıt olarak inlediğinde gülümsedim. "Kahretsin, beni öldürüyorsun," diye hayret etti, kavrayışı sıkılaştı, sonra gevşedi ve sonra tekrar sıkılaştı. "Senin için almam gereken çok şey var, Katriana. İyi bir kız ol ve hepsini benim için yut, bebeğim."

Sevgi sözcükleri duyularımı okşadı ve kalbimin bir umut ışığıyla çırpınmasına neden oldu. Bu hissi yuttum ve onun artan zevkine odaklandım, taşaklarını avuçlamak için pantolonunun kumaşına uzandım. Pantolonunun önü kayganlığım yüzünden nemliydi, kokum onu en önemli yerinden doyuruyordu.

O haklıydı.

Herkes onun üzerinde benim kokumu alırdı.

Bu düşünce onu daha sert emmemi sağladı, bu gece burada ne yaptığımızı herkesin bilmesi için beni özüyle işaretlemesine ihtiyaç duydum. Böylece herkes benim ona ait olduğumu bilecekti.

Bu şekilde, tüm seçeneklerimi alabilirdi. Başka
bir Alfa istemiyordum.

Onu istedim.

Çünkü kurdum benim için çoktan seçimini yapmıştı; eşini tanımıştı. Reddedilmesi beni anlamadığım kederli bir ağa düşürmüştü, ama şimdi anlamlıydı.

İçimdeki hayvanı geri çevirmiş, beni yaralı, şaşkın ve yalnız bırakmıştı çünkü ben zaten onu seçmiştim. Sadece bilinmeyenden korktuğum için kaçmıştım, şimdiye kadarki tüm hayatım hayatta kalma sanatıyla geçmişti. Yeni koşullarla karşılaştığımda kaçıp eve dönmekten başka bir tepki veremiyordum.

Ama artık burası benim evimdi.

Bu yüzden uyum sağlamam
gerekiyordu.

Öğrenmek için.

Kurdumu kucaklamak
için. Eşime sahip
çıkmak için.

Üstümde homurdandı, tohumunu boğazımın derinliklerine boşaltırken şaftı ağzımda uzadı. Açgözlülükle yutkundum, onun tadını özlüyordum, vermesi gereken her damlaya ihtiyacım vardı.

Haklıydı da. Benim için çok şey saklamıştı.

Kokusundan zaten bildiğim bir şey olan başka biriyle birlikte olmadığının kanıtı olarak hizmet etti.

Kavrayışı gevşedi, ben onun etrafında yutkunurken avucu hayranlıkla yanağımı kavradı, tıpkı istediği gibi özünün her parçasını içime aldım.

Bana tembel bir gülümseme verdi, hem memnun hem de bitkin olduğunu gösteren türden bir gülümseme. Üzerindeki son damlacıkları yaladım.

başımı kaldırıp dizlerimin üzerine oturdum ve bir şey söylemesini bekledim.

Ander beni yerden kaldırmak için eğildi, sertliğini kıvrımlarımdan geçirirken bacaklarım bir kez daha beline dolandı ve tenini uyarılmamla yeniden kapladı. "Beni emerek temizledin," diye açıkladı usulca. "Ve bu kabul edilebilir bir şey değil. Hepsinin sikimin kime ait olduğunu bilmesini istiyorum Katriana. Kime ait olduğumu." Cevap veremeden beni öptü, dili benimkine karşı bir damgaydı.

Kollarında rahatladım.

Karışık kokularımızdan memnun.

Yaklaşan parti artık o kadar ürkütücü görünmüyordu.

"Bütün gece yanından ayrılmayacağım," diye söz verdi. Ağzımı parçalamayı bitirdi. "Ve eğer herhangi bir zamanda ayrılmak istersen, bana yorgun olduğunu söyle ve doğruca odamıza geri dönelim, tamam mı?"

Bizim odamız diye düşündüm. "Bizim odamız mı?"

alnını benimkine bastırdı. "Evet, Katriana. Sahip olduğum her şey sizindir, bu da onu bizim yapar."

Beni kollarında tutan yakışıklı yabancıya hayret ederek onu inceledim. Beni yatağından atan zalime ne olmuştu? Onun eşi olmadığımı bana soğuk bir şekilde bildiren kişiye? Bunların hepsi bebek için miydi? Doğum yapana kadar beni sakinleştirmek için bir oyun muydu?

Çünkü hâlâ beni gerçekten sahiplenmemişti. Sayılan şekilde değil.

Ama bakışlarında en ufak bir aldatma belirtisi bulamadım. İnsanları nasıl okuyacağımı biliyordum, hayatım boyunca bunu yapmıştım. Ancak bu adam bir muammaydı. Çok yumuşak, zarif bir takım elbisenin içine sarılmış baskın bir erkek.

Başımı salladım, neyi kabul ettiğimden emin değildim ama yine de kabul ettim.

Bacaklarımı belinden çözerken dudakları kıvrıldı. "Pantolonumun fermuarını çekerken dikkatli ol, kedicik. Senin için hâlâ çok sertim ve seni tekrar düğümleyene kadar da öyle olacağım."

Bu düşünceyle ürperdim, iç organlarım tepki olarak kasıldı ve mahrem kıvrımlarım nemlendi.

"Mmm, bu kokuya bayılıyorum," diye mırıldandı, ben dikkatle pantolonunu yukarı çekerken o da elbisemin üst kısmıyla oynuyordu. İşim biter bitmez dizlerinin üzerine çöktü ve dilini nemli dikiş yerime götürdü, göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

Alfa'nın çağrısına yanıt olarak içimden bir başka kaygan dalga fışkırdı, bedenim titriyordu ve hazırdı. Dişleri klitorisimi sıyırdı ve bacaklarım altımdan çekilirken beni beklenmedik bir unutkanlığa sürükledi. Avucu karnımın alt kısmına indi ve ben diline karşı sarsılırken beni duvara yasladı.

Bu adam! Düşündüm. Lanet olsun, beni öldürecek.

Ağzımdan çıkan kelimeleri zar zor tanıyordum, çoğu onun isminin etrafına sarılmış anlamsız kelimelerdi. Orgazmım bittiğinde uzuvlarım jöle gibiydi, tenim sıcak ve alnım ter içindeydi.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Ama şikayet etmiyordum.

Kendimi hiç bu kadar durgun ve mutlu hissetmemiştim. Belki bir hafta yuvada kaldığımızda. Yine de bu konuda bir şey özgürleştiriciydi. Yoğun bir samimiyet. İkimizin de yüksek sesle söylemediği sözlerin altı çizilmişti.

"Şimdi tanışma ve selamlaşma için hazırız," dedi ve eteğimi aşağı çekerek kumaşın tekrar yerde dans etmesini sağladı. Ander ayağa kalktı, dudakları benim uyarılmamla parlıyordu.

Onu öpmek için parmak uçlarıma gittim ama hınzır bir sırıtışla beni durdurdu. "Oh, hayır, Katriana. Onların görmesini istiyorum."

Etrafıma uzandı ve inişimizi yeniden başlatan bir düğmeye bastı.

OceanofPDF.com

ANDER

TÜM GÖZLER KATRIANA'NIN ÜZERINDEYDI. Onları suçlayamazdım; ipeksi siyah elbisesi içinde muhteşem görünüyordu ve önceden şekillendirilmiş saçları yeni düzülmüş bir havaya sahipti. Kumral buklelerini sakinleştirmek için elimden geleni yaptım ama onların kendi fikirleri vardı. Tıpkı yanımda eriyen Omega gibi.

En eski iki arkadaşım Burje ve Alyona ile sohbet ederken başının üstünü öptüm, avucumu açıkta kalan sırtının alt kısmına dayadım.

Benim isteğim üzerine, çiftleşmiş Alfaların çoğu Omegaları olmadan katılmıştı. Ancak, Burje'den özellikle Alyona'yı getirmesini istemiştim çünkü onunla benim niyetimin iyi anlaşacağından şüpheleniyordum. Yine de, onlar iyi anlaşıyor gibi görünürken, Katriana'nın gözleri entrikalarını gizleme zahmetine girmeyen erkeklere kaymaya devam etti.

O bu ilgiye şaşırmış gibi görünüyordu ama ben şaşırmadım. O pek çok açıdan bir anomaliydi; sadece bunun farkında değildi. Kendimi sorumlu hissettiğim ve düzeltmeye niyetlendiğim bir gerçek.

Kurtları anlamadığına, bu hayata doğru düzgün bir giriş yapmadan zorla getirildiğine dair daha önceki yorumları beni kalbimden vurdu.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Müstakbel eşim olarak, ona şekil değiştiren hayatı doğru bir şekilde açıklayacak kişi ben olmalıydım. Ben sadece için aldım.

Babasının bir X-Clan Kurdu olduğunu zaten bildiğini kabul ediyordum, ama sonra babasıyla hiç tanışmadığını keşfettim. Kanatlarımın altında bu kadar toy birinin olmasına da alışık değildim. Çoğu şekil değiştiren bu dünyaya doğardı, laboratuvarda genetik olarak yaratılmazdı.

Aslında, ikincisi oldukça nadirdi. Andorra Sektörünün teknolojisi kardeşlerimizinkini çok aştı ve X-Klan kültüründe üreme dışında kurtadam yaratılabilen tek sektör olduğumuzu gösterdi. Ancak, çoğu insan değişim sırasında öldü. Herkesin Katriana'mla tanışmak istemesinin bir başka nedeni de onun hayatta kalan nadir insanlardan biri olmasıydı. Sadece değişimden değil, aynı zamanda Enfekte dünyadan da.

"Ben, uh..." Katriana boğazını temizledi, vücudu benimkine daha da sarıldı ve gücümü aradı. "Mağaralarda yaşadım."

Alyona az önce ona kubbenin dışındaki hayatı sormuştu. Katriana'nın cevabı karşısında ela gözleri kocaman açılmıştı. "Ama nasıl? Sen sadece bir insandın ve dışarıda hava çok soğuk."

"Evdeki kadar soğuk değil," diye araya girdim sırıtarak. Alyona'yla birlikte babamın bölgesinde büyüdüm. Omega genetiğine rağmen ondan hiç hoşlanmamıştım. Ayrıca, gözleri çok küçük yaşlardan itibaren Burje'ye dikilmişti. Yedi ayak uzunluğundaki vahşi adam sessizce yanında duruyor, sakalının alt kısmı açık sarı başının tepesini okşuyordu.

"Eve dönmek mi?" Katriana bana bakarak tekrarladı.

"İskandinavya," diye mırıldandım. "Tam olarak Güney Norveç. İskandinav Sektörünün şu anda bulunduğu yer."

Bana kaşlarını çattı. "Eğer orada büyüdüysen, neden Andorra'dasın?"

"Çünkü babasının İkinci'si olarak kalamayacak kadar güçlü bir Alfa'ydı," dedi Elias, Daciana yanına sokulmuş halde çemberimize katılarak. "Bu yüzden zombi kıyametinden hemen önce Andorra'da yeni bir klan kurdu." En iyi arkadaşım bu cümleye bayılırdı.

Ona başımı salladım. "Enfeksiyon döneminden önce," diye düzelttim.

"Evet, öyle," diye kabul etti ve Katriana'ya odaklanmadan önce birasından bir yudum aldı. "Sana iglolarda yaşamakla ilgili hikâyelerini anlattı mı?"

Gözlerimi devirdim. "Siktir git, E." İkimiz de iglolarda yaşamadığımı biliyorduk. "Kış Sektörü bile böyle yaşamıyor ve onlar Kuzey Kutup Dairesi'nde."

Sırıttı. "Evet, ama buzun üzerinde bir kızağa binmeniz eğlenceli bir görüntü."

"Sana neden tahammül ettiğimi bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü ben harikayım." Elias kaşlarını salladı. "Ve sen güzel Omega'nla evcilik oynarken bu sektörü senin için ayakta tuttum. Bu arada onu ormanda buldum."

"Evet, evet." Katriana'nın başının üzerinden gözleriyle buluştum ve ona kelimeler olmadan teşekkür ettim. Cevap olarak göz kırptı, söylemesem bile minnettar olduğumu biliyordu.

"Onu ormanda mı buldun?" Daciana sessizce sordu, tavrı onunla ilk tanıştığım zamankinden çok daha rahattı. Elias'la birlikte olmak onu cesaretlendirmiş, hatta biraz parlatmıştı. Ona öyle bir hürmetle baktı ki kalbim gerçekten acıdı.

Katriana bana öyle bakmadı. Ama

ben öyle bakmasını istedim.

"İnsan klanı yiyecek sevkiyatlarımızdan birini çalmaya çalıştı," diye açıkladı Elias, eş adayıma odaklanarak. "Onlar için pek iyi sonuçlanmadı ama Kat hayatta kalma konusunda grubundaki diğerlerinde olmayan bir beceri gösterdi. Biz de onu uygun bir şekilde ödüllendirdik."

"Beni bir kurda dönüştürerek," diye yanıtladı Katriana, omuzları sertleşerek. "Ödül için teşekkürler."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Rica ederim, Omega." Ses tonunda, alaycı üslubunun İkincim tarafından fark edilmediğine dair ince bir uyarı vardı. Onun itaatsizliğini özel olarak eğlendirecek olsa da, bunu göze alamazdı.

bu odada. Etrafımız Alfalarla çevriliyken ve onun baş komutan olarak konumu sorgulanabilecekken olmazdı.

Boğazımı temizledim ve mavi bakışlarını benimkine yönlendirmek için çenesinden tuttum. "İçecek bir şey ister misin tatlım?"

Bu, gruptan ayrılmamız ve özel olarak konuşabilmemiz için bir davetti. Ben de ona gözlerimle kabul etmesini söyledim.

Yutkunarak başını salladı.

Sözsüz itaatini şefkatli bir öpücükle ödüllendirdim, sonra onu odanın uzak köşesine, içki standının yanına götürmeden önce başımı sallayarak ve gülümseyerek varlığımızı mazur gördüm.

"Özür dilerim," diye başladı ama onu dudaklarımla susturdum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve dilimle dudaklarını nazikçe ayırdım.

Kızgın değildim ve bunu bilmesini istedim.

Ayrıca odadaki herkesin bizi görmesini, ellerimi ondan uzak tutmak için ne kadar mücadele ettiğimi bilmesini ve bu ana neden yalnız ihtiyacımız olduğunu sorgulamamasını istedim.

Ceketimin yakalarını kavradı, bana doğru bastırdı ve yumuşak kıvrımlarını tüm doğru yerlere hizaladı. Öpüşmemizi derinleştirdim ve dilimi hâlâ kaplayan zevki tatmasına izin verdim. Karşılık olarak inledi, bu sesi içimin derinliklerinde sevdim. O -insan kısmı- kendisine ne olduğunun farkında olmasa da, kurdunun anladığını biliyordum.

Bu kamuya açık bir iddiaydı.

Odadaki herkese onu seçtiğimi göstermenin bir yolu.

Mevcut Omegalardan hiçbiri bana yaklaşmadı, hiçbiri de denemedi. İçeri girdiğim andan itibaren, henüz çiftleşme kokusu almamış olsam bile, yasak bölge olduğumu biliyorlardı.

Ne yazık ki bu tüm Alfaları caydırmaya yetmeyecekti. Özellikle de halihazırda benim pozisyonuma meydan okuyanları.

Enzo gibi.

Odanın öbür ucundan bakışlarını hissettim, o kadar kötü gizlediği nefretiyle yanıyordu. Artur da pek iyi sayılmazdı ama en azından durum gerektirdiğinde soğukkanlı bir ifade takınabiliyordu.

Avucumu Katriana'nın boynunun arkasına dolayarak dudaklarımızı birbirinden ayırdım ve alnımı onunkine bastırdım. "Çok iyi gidiyorsun, tatlım," dedim sessizce, sözlerim yalnızca onun kulaklarındaydı.

Balo salonunun gevezelikleri ve yumuşak müziği seslerimizi bastıracak, özel olarak konuşmamıza izin verecekti. Bizi duymaya çalışan kurtlar bile, burada kalabalıktan uzak bir köşede tecrit edilmediğimiz için duyamayacaklardı.

"Bunu söylerken düşünmüyordum," diye fısıldadı. "Birden ağzımdan çıktı."

"Elias'ın azarlamasının seni rahatsız etmesine izin verme." Burnunu okşadım. "Onun da benim gibi koruması gereken bir itibarı var. Bu yüzden diğerleri muhtemelen seninle sert bir konuşma yaptığımı sanıyor." Yüzünü kavradım, bakışlarını tuttum ve mavi derinliklerindeki kafa karışıklığını fark ettim.

Haklısın. Çünkü toplumumuzu ya da kurallarımızı anlamıyordu.

Başparmağımı ağzının üzerinde gezdirdim, gözlerim hareketi takip etti.

"Şekil değiştirenler besin zincirinde daha yukarıdadır," diye açıkladım fısıltıyla. "Bizler insanlardan daha güçlü ve daha üstünüz. Bunu acımasız olmak için söylemiyorum; bu sadece hayatın bir gerçeği. Bu yüzden çoğu kişi sizin değişiminizi bir hediye olarak görüyor; statünüzü yükselttiği için minnettar olmanız gerektiğini düşünüyorlar."

Yutkundu, alt dudağını dişledi. "Peki ya sen? Sence minnettar olmalı mıyım?"

"Biliyorum," diye cevap verdim, tutmayı reddederek. "Hediyemiz olmasaydı ya o mağarada yaşıyor ya da ölmüş olurdunuz. Eminim ki sen de

dünyamıza katılmanın faydaları."

Çenemle mum ışığıyla aydınlatılmış balo salonunu işaret ettim, birkaç pahalı altın banknotu ve pistin ortasında yenmeyi bekleyen taze gurme yiyecek büfesini gösterdim. Bazıları etkinlik alanını çevreleyen yuvarlak masalara oturmuş yemek yiyordu. Diğerleri ise ellerinde tabaklarla ordövrlerini atıştırıyordu. Herkes resmi kıyafetler giymişti ve çoğunun elinde içki vardı.

"Bu çöküş dolu bir hayat," diye devam ettim usulca. "Çoğu insanın sadece hayal edebileceği bir hayat, çünkü ölümlü sektörler bile yoksulluk içinde yaşıyor, tıpkı senin mağaran gibi."

"İnsan sektörleri mi var?" diye nefes aldı, gözleri büyüdü.

"Evet. Avrupa'da değil ama dünyanın diğer bölgelerinde. Bu konuda pek bir şey bilmiyorum, çünkü onlarla ticaret yapmıyoruz, sadece diğer kurtlarla yapıyoruz. Ama doğaüstü sektörler olduğu gibi ölümlü sektörler de var. Herkes Enfeksiyon'dan kurtulmak için yapması gerekeni yaptı. Biz bilimimizin arkasına saklanmayı seçtik, dolayısıyla başımızın üzerindeki kubbe de bu yüzden."

"Ama kurtların zaten bağışıklığı var."

"X-Clan Kurtları öyle, evet, ama hepsi değil." Shadowlands Sektöründen bir grup ürkek Omega'ya baktım. "Ash Kurtları değil. Dolayısıyla virüsün bir gün mutasyona uğrayıp bizi etkileme potansiyeli her zaman var. İşte bu yüzden koruyucu önlemleri araştırmak için bu kadar çok zaman ve enerji harcıyoruz. Bir zamanlar olduğu gibi gerçekten takdir edilmediği bir dünyada teknolojimizi sürekli geliştirmemizin nedeni de bu."

"Enfeksiyondan önce," dedi gözlerinde parlak bir anlayışla. "Dergilerde sizin monitörlerinize ve saatlerinize benzer şeylerin fotoğraflarını görmüştüm ama bu kadar..."

"Yüksek teknoloji," diye teklif ettim, kaynaklarımıza aşinalığının sınırlı olacağını biliyordum. "Evet. Yıllar içinde sunduklarımızı geliştirdik, doğal kaynakları kullanarak kendi elektriğimizi üretmenin yollarını bulduk ve

Yüz yıl önce yaşadığımız gibi, sadece daha temiz ve güvenli bir ortamda yaşıyoruz."

"Herkes acı çekerken."

Bir omzumu kaldırdım. "Dediğim gibi, biz insanları eşitimiz olarak görmüyoruz. Hiçbir zaman da görmedik. Ama onları kolayca kovabilecekken topraklarımızda, mağaralarımızda var olmalarına izin veriyoruz. Ve dağlarda erişebildiğiniz kaynaklar, baharda yetişen ve yıl boyunca hasat ettiğiniz meyveler, toprağın verimli olmasını sağladığımız için var. Onları asla kubbemizin altında yaşamaya davet etmeyeceğiz ama elimizden geldiğince hayatlarını kolaylaştırdık."

Parmaklarımı saçlarında gezdirip kulağının arkasına sıkıştırdım, o da dudaklarını yana doğru büzdü. Düşünceleri yüzünden okunuyordu.

"Daha fazlasını yapabileceğimi düşünüyorsunuz ama gözetimim altındaki tüm kurtları hesaba katmıyorsunuz. Bu kubbede yaşayan yüzlercemiz var, hepsi de kendi kaynaklarına ihtiyaç duyuyor ve ortalama bir insandan çok daha uzun süreler boyunca yaşıyorlar. Size söylediğim gibi, çok uzun süre yaşıyoruz." Saçlarını serbest bıraktım ve avucumu karnına bastırdım. "Ve düşünmemiz gereken çocuklarımız da var."

Bakışlarını elime indirdi, ifadesi ısınıyordu. "Bizim çocuğumuz."

"Evet. Bizim çocuğumuz." Alnımı onunkine bastırdım, gözlerimi kapattım ve onu içime çektim. "Çok güzel bir anne olacaksın, Katriana."

"Ander-"

Bir çığlık anımızı böldü, Riley konuşmamızı umursamadan üzerimize atladı. Jonas bana özür dileyen bir bakış atarken Riley Katriana'yı kucakladı.

"Çok endişelendim," diye bağırdı, kadınımı kollarında sıkıca tutarak. Boyalı mavi saçları, giydiği elbiseyle uyumlu bir şekilde ışığın altında parlıyordu. "Harika görünüyorsun," diye devam etti. "Güzel de kokuyorsun." Bu son kısmı bana doğru hafif bir bakış atarak söyledi.

Evet. Hâlâ iyi doktorun meşhur köpek kulübesindeyim.

"Odada dolaşalım ve henüz tanışmadığınız herkese merhaba diyelim." Riley kolunu Katriana'nın koluna doladı ama Jonas kaşlarını kaldırarak onun yoluna çıktı.

Tek kelime yok.

Ama teğmenim onlara nadiren ihtiyaç duyardı.

"Ne?" diye sordu Omega. "İkiniz de buradasınız. Bize bir şey olmaz. Ayrıca, birileri yeni arkadaşımı çok uzun süredir kilit tutuyor ve ben de ona hava atmak istiyorum." Riley'nin bakışlarında açık bir meydan okuma vardı ve dikkatle bana bakıyordu.

Çenem titredi, bir yanım Omega'yı açıkça yaptığı saygısızlık yüzünden boğazlamak istiyordu. Ama Jonas'ın onu izleyiş biçimi bana onunla daha sonra benim adıma sert bir konuşma yapacağını söyledi, bu yüzden vazgeçtim ve bunun yerine Katriana'ya odaklandım.

Biraz şaşkın ve kararsız görünüyordu, bakışları cevaplar için bana bakıyordu. "Riley ile odada dolaşmak ister misin?" Parmak uçlarımı yanağında gezdirerek ona usulca sordum. "Çok uzakta olmayacağım."

Yavaşça başını sallarken dili alt dudağını ıslattı. "Evet. Sorun değil."

Riley arkadaşıma genişçe sırıttı ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Hâlâ bir içkiye ihtiyacı var Riley," dedim, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu.

Alıngan kadın omzunun üzerinden bana uyarıcı bir bakış fırlattı ama niyetimi bara doğru yönlendirdi.

Bir nefes verdim ve başımı salladım. "Arkadaşın tam bir baş belası." Ve eğer son birkaç aydır Katriana'ya yardım etmemiş olsaydı, ona haddinin bildirilmesini talep ederdim. Alenen. Ama bu şımarık Omega'ya borçluydum, bu yüzden davranışlarını görmezden gelmeye hazırdım. Şimdilik.

"Merak etme. Onu daha sonra düzgün bir şekilde azarlayacağım." Jonas dişisinin ardından baktı ve yürürken kalçalarının sallanışını izledi.

"İçimden bir ses bu azarlamadan hoşlanacağını söylüyor," diye mırıldandım, arkadaşına gönderdiği şımarık bakışa dikkat ederek.

Buz rengindeki açık mavi gözleriyle bana bakarak, "Oh, öyle olacak," diye kabul etti. İzlandalı kökenleri düşünüldüğünde bu çok yerindeydi. "Kat'le aranız daha iyi görünüyor."

"Biraz," diye kabul ettim. Ama henüz istediğim yerde değiliz, diye ekledim kendi kendime, elinde bir bardak suyla bana bakarken, bakışları onay arıyordu. Ona güven verici bir gülümseme verdim. O buna karşılık vermedi, bunun yerine Riley'ye döndü.

Evet. Kesinlikle olmamızı istediğim yerde değiliz.

Jonas'a bakarak, "Sen ve Riley zor bir başlangıç yaptınız," dedim. "Bunu nasıl düzelttiniz?"

Kıkırdadı. "'Zorlu bir başlangıç' demek hafif kalır. Kelimenin tam anlamıyla bir uçak düşürdük."

"Ama sen tamir ," diye üsteledim.

"Evet... evet, sonunda başardık." Arkadaşını düşünürken parmaklarını açık sarı saçlarında gezdirdi. "Riley'nin bir Omega olmanın ötesinde bir amaca ihtiyacı vardı. Genetiğinin onu tanımlayacağından korkuyordu, bu yüzden uzun süre Beta kılığına girdi. Ona, onda çiftleşme ihtiyacından daha fazlasını gördüğümü kanıtlamam gerekiyordu."

"Bu yüzden beni aradın," diye cevap verdim, tanıştığımız günü hatırlayarak. "Ona bir iş vermemi istedin."

"Evet." Odağını tekrar bana çevirdi. "Riley asla yalınayak ve hamile olarak mutlu olamaz. Daciana ya da itaatkâr olmaları için yetiştirilen Kül Kurdu Omegalar gibi değil. O daha çok senin eş adayına benziyor."

Bu ifadenin satır aralarını okudum.

Bana dolaylı olarak Katriana'ya yatak odası dışında da bir amaç vermemi söylüyordu. "Ona vücudundan daha fazlasına değer verdiğimi kanıtlamak onu kazanmama yardımcı olacaktır," diye yüksek sesle tercüme ettim.

Jonas sırıtarak, "Çoğu kadınla işler böyle yürür," diye cevap verdi. "Kül Kurdu Omegalar bile. Ama bizim kadınlarımızın

Daha da fazlası. Riley en çok laboratuvardayken mutlu oluyor. Bunu ondan asla alamam."

Katriana'nın ne yapmak istediğini bul, o zaman tatmin olacaktır, diye düşündüm. "Tavsiyen için teşekkürler."

Jonas omzuma hafifçe vurarak, "Buna gerçekten ihtiyacın yoktu," dedi. "Onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarından üstün tutarak zaten bu yola girdin. Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et."

Dudaklarım eğlenerek kıvrıldı. Bu, muhtemelen şimdiye kadar bir konuşmada bana söylediği en fazla şeydi ve o kadar uzun bir tartışma bile değildi. "Bu kadar konuşkan olabileceğini kim bilebilirdi?" Alay ettim.

Homurdandı. "Sen istedin. Ben de verdim." "Daha sık sormam gerekecek."

Bana tek kelimelik cevabına uygun bir bakış attı. "Yapma."

"Not edildi." Ama ikimiz de tavsiyeye ihtiyacım olduğunda bunu yapacağımı biliyorduk. Mesele şu ki, genellikle buna ihtiyaç duymazdım. Katriana'yı çevreleyen bir başka anormallik de beni nasıl ilerleyeceğim konusunda kararsız bırakmasıydı ki bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

Bu bölgeyi en başından beri tereddüt etmeden yönetiyordum. Yine de bu minyon kızıl saçlı bana her şeyi sorgulattı. Ve bu yeni deneyim için ona tapıyordum.

"Kapmak ister misin-" Jonas'ın sorusu odanın öbür ucundan gelen bir çığlıkla kesildi.

Tonik ve Darren yeni Omega'lardan birini köşeye sıkıştırmışlardı, vücut dilleri baskınlık ve sınırsız ihtiyaç çığlıkları atıyordu.

"Kahretsin." Böyle bir şey olabileceğinden şüphelensem de, gerçekten olmamasını umuyordum.

"İyi ki protokolleri yerine koymuşsun," dedi Jonas, ben iki erkeğe doğru ilerlerken yanımda ilerleyerek. Hırladılar, sesleri odanın içinde yankılandı.

ve sonuçta çiftleşmemiş Omega'ların hepsi bir Alfa'nın çağrısına yanıt vererek birkaç inilti çıkardı.

Katriana' mızmızlandığını hissettiğimde, aptalları iç organlarından asmaya hazır bir şekilde, "Gençler," diye mırıldandım. Başımı ona doğru çevirdiğimde Enzo ve Artur tarafından engellendiğini gördüm. Hay sikeyim.

OceanofPDF.com

A N D E R

RILEY resmen Jonas'ın kollarına atladı, yüz ifadesi panik içindeydi. "Enzo beni itti. Ne yapacağımı bilemedim-"

Köşedeki meseleyi bırakıp odanın girişine yakın bir yerde kıpırdanan daha tehlikeli diğer meseleye yönelmiştim bile. Tonik ve Darren bir oyalamaydı, hem de boktan bir oyalama. Enzo'nun neden asla liderlik yapamayacağının bir başka nedeniydi - strateji zekası yoktu.

Elias beni geçip zavallı Omega'yı sıkıştıran iki salağa doğru ilerlerken, "Hallediyorum," dedi. Ne yapacağını biliyordu. Partiden önce bunu uzun uzun tartışmış, olası her sonuca hazırlıklı olmuştuk.

Diğer birkaç Alfa çoktan savunma pozisyonu almış, Omega'ları oda boyunca korumaya başlamıştı. Bu durum, itaatkâr dişilerin birçoğunun alçak sesle inleyerek dizlerinin üzerine çökmesine neden olan hissedilir bir otorite enerjisi yarattı, daha az kontrol sahibi olanlardan hırıltılar yükselirken kayganlıkları havaya nüfuz etti.

Enzo'nun maskaralıkları, balo salonu boyunca kızışma ve akılsızca yağmalama ile sonuçlanacak potansiyel bir şiddet durumunu uyandırmıştı.

Neyse ki, bu durumla başa çıkmak için zaten karşı önlemlerim vardı.

Her ne kadar kıçına tekmeyi basmak istesem de, bu sadece şiddet ortamını arttıracak ve muhtemelen

iyi niyetli Alfalarım hayvani eğilimlerine boyun eğdiler. Omegalar bir Alfa'nın çağrısına karşı koyamamakla ünlüydü, bu yüzden kendimizi kontrol etmek bizim omuzlarımıza düşüyordu.

Ama bir Alfa kendini bir kez kaybetti mi, artık geri çekilemez.

Enzo ve Artur'un arasına , bu sırada onları incitip incitmediğimi umursamadan Katriana'yı kollarıma aldım. Birçok Omega'nın aksine, titreyen bir ihtiyaç topu değil, titreşen bir öfke aleviydi.

"Az önce-" dediler.

"Bana söyleme," diye fısıldadım, sesim bir yalvarış gibiydi. Eğer sözlerini tekrarlarsa ve ben de onları beklediğim kadar saldırgan bulursam, kendimi kaybedip onları öldürebilirdim.

Ve sonra kıyamet kopacaktı.

Odadaki en üstün Alfa bendim. Herkes rehberlik için bana bakardı ve ben bir kavga başlatırsam onlar da başlatırdı.

Ve Omegalar nihai bedeli ödeyecekti.

Katriana bana ters ters baktı, sonra yüzümde gördüğü şey karşısında kaşlarını çattı. Başını salladı ve yanağımı okşadı. "Ben iyiyim."

"Tabii ki iyisin," diye hırladı Enzo. "Sana dokunmadık."

"Geri çekilip gitmeni şiddetle tavsiye edeceğim, Enzo," dedim toplayabildiğim en sessiz tonda, duruşum ölümcül bir şekilde gerilmişti. "Artur'u da yanına al."

"Biz yanlış bir şey yapmadık," diye karşı çıktı aptal. "Bu etkinliği Alfaların mevcut tüm Omegalarla tanışması için düzenlediniz ve bu hala mevcut."

Yavaşça döndüm ve Katriana'yı sıkıca yerleştirdim. "İşte bu yüzden bu sektöre asla liderlik edemeyeceksin," dedim ona, gözlerim hükmetmeye yönelik bir Alfa bakışıyla onunkileri yakalayarak. "Harekete geçmeden ya da konuşmadan önce düşünmüyorsun."

Bakışlarımı tuttu, omuzları meydan okumayla doluydu.

Daha da yaklaştım ve bu ruh halinde onu nasıl tamamen yok edeceğimi görmesine izin verdim.

Geri dönüş olmayacaktı. İkinci
bir şans yok.

Bunun için onu öldürebilirdim ve bu aptalca planının bu odada yarattığı kaos nedeniyle eylemlerimde haklı çıkabilirdim.

Etrafımızdaki hırıltılar ve sızlanmalar sustu, herkes öfkeli Sektör Alfa-ben'inden yayılmakla tehdit eden saldırganlığa odaklandı.

"Eğer buna başlarsan, bitiririm," diye uyardım Enzo'yu. "Tıpkı beni ortadan kaldırmaya çalıştığın son iki seferde yaptığım gibi. Ama bu sefer sana başka bir şans vermeyeceğim. Anladın mı?"

"Çıkarın onları buradan," diye bağırdı Elias ve Omegaları odadan çıkarmak için dürtülerini dizginleyebilecek kadar güçlü olan Alfaları çağırdı.

Enzo'yu kölelerine bakıp ateşlediği şeyi bitiremeden boğazından yakaladım. Tepki olarak çıkardığı hırıltı elimi titretti ama ses kaçmadı çünkü fırsat bulamadan ses tellerini ezdim.

"Ne yaptığını biliyorum," dedim ona sessizce. "Ama ben her zaman senden birkaç adım öndeyim. Bu gece çiftleşmiş Alfaların katılmasına neden izin verdiğimi sanıyorsun?"

Kontrolü ellerinde tutacaklarına güvenebileceğimi biliyordum. Sadece Burje, Elias ve Jonas eşlerini getirmişti. Burje çünkü o ve Alyona eski dostlardı ve Katriana'mla tanışmalarını istiyordum. Elias çünkü Daciana bir Kül Kurduydu ve onun varlığının Omega dostlarını rahatlatabileceğini düşünmüştüm. Ve Jonas çünkü Riley'nin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum. Diğerleri, bir Omega'yı koruma altına almak için devreye girmeleri gerekebilir diye eşleri olmadan katılmışlardı.

"Hesabını yap," diye onu cesaretlendirdim. "Burada durumu idare etmek ve yatıştırmak için fazlasıyla erkeğim olduğunu biliyorsun."

Bölgemde yirmi iki çiftleşmiş erkek vardı.

Yirmi tanesi partide kaynaşıyordu. Diğer ikisi ise çiftleşmiş Omega'larla birlikteydi ve etrafları Beta'larla çevriliydi.

bir önlemdi. Tüm Alfalar dostlarının güvenliğini çok ciddiye alırdı ve yeni katılımlarla birlikte Andorra Sektöründeki Alfalar arasında tansiyon yükselmişti. Rekabetçi dürtüler tuhaf bir şeydi.

Enzo kolumu tırmaladı, tutuşuma karşı tırnakları takım elbisemi parçaladı.

Bakışlarımı kısmıştım. "Meydan okumayı bırakırsan seni serbest bırakırım."

Derinlerde yatan nefretini ifade edecek kadar uzun bir süre ters ters baktı, sonra gözlerini yavaşça yana kaydırdı.

Onu kabaca duvara doğru itmeden önce hislerimin karşılıklı olduğunu anlaması için tutuşumu sıkılaştırdım -tam da beni kandırıp üzerime saldırmayı düşünmesi ihtimaline karşı.

Ama yapmadı.

Bir dizi küfür savururken dirseklerini dizlerine dayayarak iki büklüm oldu.

"Günün birinde düşeceksin Cain," dedi Artur konuşurcasına. "Ve bunun gerçekleştiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Yaşlı piç kurusuna gülümsedim. "Tamam. İnerken sana el sallayacağımdan emin olabilirsin." Kollarımı kavuşturdum. "Şimdi bu ifadeyi ikimizin de bildiği bir meydan okuma olarak algılamadan önce gözümün önünden kaybol."

Öfkelendi ama akıllıca arkadaşını aldı ve gitti.

Odanın geri kalanı kısmen boşalmış, tüm Omega'lar gitmişti.

"Güvendeler," diye onayladı Elias odanın ortasından, köşede kaçırdığım yara yüzünden dudağı kanıyordu.

Bir avuç genç alfa baygındı.

Geri kalanların hepsi elleri ceplerinde, yüzlerinde sinirli ifadelerle etrafta dikiliyordu.

Biri hariç hepsi. Caspian'la birlikte bu geceye katıldığını unuttuğum Mad, meraklı bir ifadeyle kenarda duruyordu. Her zamanki soğukkanlılığından çok farklıydı.

Bu gece olanları Dušan'a rapor edeceğine şüphe yoktu. Muhtemelen bu yüzden toplantıdan sonra kalmayı kabul etmişti.

Final Omega bugün erken saatlerde, sadece bu geceki buluşma ve selamlaşmayı denetlemek için geldi.

Neyse ki hallettik, yoksa bu gelecekteki iş ortaklığımızı etkileyebilirdi.

Bir nefes verdim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Doğru. İşler istediğim gibi gitmedi," diyerek herkesi bilgilendirdim ve uygulamaya koyduğum acil durum planı hakkında yorum yapma zahmetine girmedim. Elias ve ekibin olayı hızlıca temizlemesi sayesinde hepsi zaten biliyordu.

Birkaç alfa homurdanarak onayladı ama biri öne çıktı.

Samuel.

"Belki değil, ama bir noktayı kanıtladın," dedi huysuzca ve beni şaşırttı. Samuel toplantılarda genellikle Enzo takımı lehine oy kullanırdı ve Kül Kurtları ile bu anlaşmaya şiddetle karşı çıkmıştı. "Omegalar uyumludur."

"Genetik bunu zaten kanıtladı," diye Elias. "Yoksa eşimi tekrar görmek mi istiyorsun?" Bu teklif yüzüne retorik bir tokat gibi gelmişti çünkü ses tonu Daciana'yı bu odanın yakınına bile getirmeyeceğini doğruluyordu.

Samuel ona el salladı. "Başka bir Alfa ile Omega'sı arasındaki çiftleşmeyi gözlemlemek başka bir şey. Çekimi hissetmek ise bambaşka bir şey."

Demek dişilerden biri onun ilgisini çekmişti. İlginçmiş. Hangisi olduğunu öğrenmem gerekecek. Alfa'yla pek anlaşamasak da, bir kez olsun yanımda olmasını sağlayacaksa bu konuda onunla birlikte çalışmaya hazırdım.

"Başka yorumunuz var mı?" Odaya sordum. Konseyin yüzde sekseni karşımda durduğuna göre, diğer endişeleri dile getirmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Ancak çoğu, akşamlarının mahvedilmesinden rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Çiftleşme önceliğini nasıl belirlemeyi planlıyorsunuz?" Samuel kaşlarını kaldırarak sordu.

"Ben bilmiyorum. Omegalar yapacak." Bu bildiri kalabalıktan büyük bir gürültü kopardı ve Katriana ceketimi tutarak vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirdi. I

Bir kolumu uzatıp onu kendime doğru çektim ve konseye hitap etmeye devam ederken bunun ne kadar garip göründüğünü hiç umursamadım. "Bunu eski yöntemle, kur yaparak yapıyoruz. Eğer bir Omega'nın kızgınlık döngüsü boyunca sizi seçmesini istiyorsanız, o zaman kur yapmaya başlamanızı öneririm."

Bu Dušan'la yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı. Omegalarına adil davranılmasını istiyordu. Ben de kabul ettim.

Ve şimdi Mad'in kaşlarını kaldırması, bu şarta uyup uymayacağımı gerçekten merak ettiğini gösteriyordu.

X-Clan Alfaları daha da telaşlanırken Elias, "Bu kadar şaşırmış ve aşağılanmış gibi davranmayın," diye tersledi. "Ander size bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu söyledi. Ve biz de bunu yerine getirmek için oy kullandık."

"Ama Omegalar zaten burada," diye itiraz etti Rajan odanın arkasından. " bize düşen kısmını zaten almışken neden Kül Kurdu kurallarına göre oynamak zorundayız?"

Teğmenlerinden birinin şu anda bu lanet odada durup bu konuşmayı dinliyor olması dışında mı? Ona hırlamak istedim. Konuşmadan önce düşün, aptal.

Bunun yerine derin bir nefes aldım ve "Çünkü eğer yapmazsak, gelecekte sevkiyat olmayacak" diye cevap verdim. "Bu geceki teklifleri beğendiyseniz ve gelecekte kendiniz için bir tane kazanmak istiyorsanız, o zaman bunu yapılması gerektiği gibi yapmanızı öneririm. Ticaret ortağımızı yatıştırmak için."

Bu bana güzel bir sessizlik kazandırdı. Güzeldi çünkü daha fazla Omegas istedikleri anlamına geliyordu. Bu da aylardır üzerinde tartıştıkları anlaşmamın işe yaradığını gösteriyordu.

Odanın öbür ucunda Elias'ın dudakları kıvrıldı, bakışları bana onun da aynı sonuca vardığını söylüyordu.

Sonunda Andorra Sektörü'nün canavarlarını yatıştırmanın bir yolunu bulmuştum.

"Pekâlâ," dedi Samuel birkaç vuruştan sonra. "Kur yapmak o zaman."

Erkeklerden birkaçı mırıldanarak onayladı ve arkamdaki dişi belirgin bir şekilde rahatladı.

"Peki ya senin Omega'n?" Rajan bir adım öne çıkarak sordu. "Çiftleşmediği için ona kur yapmamıza izin var mı?"

Ve odayı dolduran kısa süreli sükûnet anı sona erdi.

OceanofPDF.com

KAT

HER ŞEY DONDU. Kalbim. Ander. Oda. Ciğerlerim bile.

Çiftleşmediği için ona kur yapma iznimiz var mı?

Enzo ve ölümcül arkadaşı bana kur yapma hakkındaki tüm fikirlerini anlatmışlardı. Ander'in bu kelimeyi yorumlayışıyla uyuşmadığından şüphelensem de -Omega'ların eşlerini seçeceğini söylediğinden beri- iki Alfa bu terime dair anlayışımı tamamen mahvetmişti.

"Bizim zamanımızda, üreme çağındaki bir Omega bunun gibi bir Alfalar odası tarafından monte edilirdi ve kimin tohumu önce kök salarsa o ödülünü alma hakkını kazanırdı."

"Mmm, evet. Ama bu tanıma göre Ander çoktan kazanmış gibi görünüyor," diye düşündü ölümcül olan, avucunu cesurca karnıma bastırarak. "Yine de onu sahiplenmedi. Bu, bebek doğduktan sonra tekrar deneyebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Neden bu kadar bekledi? Doğru alfa grubuyla bir kızışma sırasında çocuğunu kaybedebilirdi."

"Gerçekten de öyle." O sırada ölümcül olan dokunuşunu kaldırmış, bana istediği her şeyi yapabileceğini ve ona karşı verdiğim her mücadeleyi kazanabileceğini bilen bir erkeğin güveniyle göğüslerime doğru sürüklenmişti. Neredeyse çığlık atacaktım ama odanın yan tarafından gelen bir çığlık dikkatimi çekmişti. Bunu hırıltılar ve Enzo ile arkadaşının gözlerindeki açlık dolu parıltı izledi.

Söyledikleri sözleri ve bana bir insan gibi değil de bir mal gibi baktıklarını düşünerek tekrar soğudum.

Riley beni Ander'in elinden almak isteyebilecek kişiler olduğu konusunda uyarmıştı. Bahsettiği listede o ikisinin de olduğundan hiç şüphem yoktu. Ve sanki yollarına çıkan bir sivrisinekmiş gibi onu itip kakmalarına ne demeli?

Yüzümü buruşturdum ve başımı Ander'in sırtına gömdüm. Kolu etrafımda kilitli kaldı ve beni ona tuttu. Ama görünüşe göre benim hareketim onun konuşma yeteneğinin kilidini açmıştı.

"Hayır," dedi, sesinde dizlerimin titremesine neden olan baskın bir nota vardı. Söylediği şeyi tercüme edene kadar, bu tek kelimenin altında ona boyun eğme dürtüsü beni ezdi.

Hayır. Neye hayır? Ona dokunmamın karşılığı mıydı?

"Ona kur yapıyorum," diye ekledi ve dudaklarımın aralanmasına neden oldu.

Ne?

"Ama kendi kurallarınıza göre, hepimiz müsait olan Omegalara kur yapacağız ve o da müsait." Bu ses, biraz önce Alfaların bana kur yapıp yapamayacağını soran sesle eşleşiyordu. Adını ya da neye benzediğini bilmiyordum. Ama ses tonu onu tanımak istemediğimi anlamam için yeterliydi.

"Katriana müsait bir Omega değil," diye yanıtladı Ander, vücudu benimkine karşı titreşerek. "O benim."

"Henüz değil," diye bastırdı ses. "O sahipsiz."

"O haklı," diye konuştu bir başkası. "Bebeğini taşıyor olabilir, Ander, ama senin değil. O adil bir oyun."

"Sektörümüzün Alfa'sına meydan okumak istediğinizi varsayarsak, elbette." Bu Elias'tan geldi. Tembel ses tonunu tanıyordum.

"Bunu tavsiye etmem," dedi başka biri, sesi sert ve derindi.

Odada sohbet başladı, erkekler kendilerine kur yapma şansı verilip verilmeyeceği konusunda ikiye bölündü

ve Ander'in isteklerine kimin saygı gösterip kimin göstermediği konusunda da ikiye ayrıldı.

Ceketine yapıştım, titriyordum.

Bana kur yapmalarını istemiyorum, diye düşündüm. Ben... Ben bunların hiçbirini istemiyorum.

Belki Ander hariç.

Hayır, belki diye bir şey yoktu. Ander'i istiyordum. Belki de çocuğu içimde büyüdüğü için. Ya da başka kimseyi tanımadığım için. Ya da belki de kurdumun onunkini tanıması kadar basit bir şeydi. Tam olarak söyleyemezdim ama Ander'in benim için tek erkek olduğunu kesinlikle biliyordum.

"Uyumluluğumuzu test etmek için en azından onunla tanışma şansına sahip olmamız hepimiz için adil olacaktır."

"Benim klanımda, bir Alfa eşini tanıdı ve onu aldı. O kadar."

"Neden geri kalanımız kırıntılarla baş başa kalırken onun çöpleri toplamasına izin verelim ki?"

"Çocuğu olacak. Neden ona da ihtiyacı olsun ki?" "Sen ne yapardın, Kül Kurdu?"

"Kimin umurunda?"

"Geçici bir merak diyelim. Ash Wolf?"

Alçak bir ses cevap vermeden önce bir duraklama oldu, "Sanırım bu tartışma siz ve sürünüz arasında. Shadowlands Sektörünün bu durumda ne yapacağı ya da yapmayacağı konu dışıdır."

"Beta'n nereye gitti?" Ander sordu, ses tonunda tehlikeli bir not gizleniyordu.

"Betaların nasıl olduğunu bilirsin, Cain. Odada artan saldırganlığı hissettiği anda kaçtı."

"Konuyu değiştirme," diye karşı çıktı Alfalardan biri. "Omega'yı kendin için talep edemezsin, hele ki diğerlerine kur yapmamızı beklerken."

"Evet, Cain. Kendine de uygulamadan bizi kurallara bağlı tutamazsın."

"Şu anda hepiniz kendinizi duyuyor musunuz?" Elias araya girdi, tanıdık sesi tüm boyunca taşıyordu.

oda. "Çocuk gibi davranıyorsunuz."

"Bunu yeni çiftleşmiş Alfa söylüyor."

"Elias haklı," dedi bir başkası, sesi Ander'e kimsenin meydan okumasını tavsiye etmeyen kişi gibi sertti. Burje olabileceğinden şüphelenmiştim ama emin olmak için daha önce yeterince konuştuğunu duymamıştım. "Zavallı kızı ne kadar korkuttuğunuzu görüyor musunuz? Onun hakkında sanki başka seçeneği yokmuş gibi konuşuyorsun."

"O değil," diye hırladı biri. "Omegalar boyun eğer. Yoksa bunu unuttun mu Burje?"

"Eminim Alyona'nın ona hükmetmesine izin veriyordur" diye mırıldandılar.

Bir hırıltı hepsini susturana kadar kıkırdamalar, alaylar birbirini izledi.

Öyle bir hırıltı ki, sesin keskin otoritesinden kalçalarım sıkıştı.

Oh, Ander...

"Yeter," diye buyurdu Alfa'm, öfkesi ellerimden göğsüme doğru titreşerek.

Arkasından inledim, kayganlığım içimden akmakla tehdit ediyordu. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz!

"Oylama yapalım," dedi o küstah ses, tonunda doğrudan bir meydan okuma vardı. "Diplomasiden yana olduğunuza göre."

"Oylanacak bir şey yok," diye yanıtladı Ander. "Katriana benim. O benim çocuğumu taşıyor. Doğru zaman geldiğinde ona sahip çıkacağım."

"Ah, ama seni o mu seçti?" diye alay etti yeni bir ses, bu seferki derindi ve kollarımdaki tüm tüylerin dans etmesine neden oldu. "Omegaların seçtiğini söylememiş miydi?"

Ander kaskatı kesildi. "Neredeyse bir asırlık liderliğim için bana minnettarlığınızı bu şekilde gösteriyorsunuz. Size yeni bir Omega filosu sağlamak için yorulmadan çalıştıktan sonra."

Sessizlik onun bildirisini karşıladı.

"Büyüleyici," diye cevap verdi, kolu beni bırakıp yanında asılı kaldı. "Omega'mın ona karşı davranışlarıma güvenmek yerine herkesin önünde beni seçmesini istiyorsunuz." Bu sözler

Formunu saran gerginlikle uyuşmayan bir konuşma tonuyla konuştu. "Bunu hakaret olarak mı kabul etmeliyim yoksa hepiniz bereketli Omega amının kokusu yüzünden aklınızı kaçırdığınız için buna izin mi vermeliyim?"

İrkildim, sözleri sertti. Ama aynı zamanda onları anladım.

Hiyerarşi kurtlar için çok önemliydi ve sürüsü az önce onun sözüne güvenmeyerek onu liderleri olarak ilan etmişti. Ander haklı olarak kızgındı. Ve onu kızdıranın sadece inanç eksikliği değil, aynı zamanda havada asılı duran çok gerçek bir tehdit olduğunu da hissettim.

Bana kur yapmalarını istemiyordu, çünkü ben zaten onun olmuştum.

Bu gece hem asansörde hem de bu odada bunu kanıtlamıştı. Bütün gece gözlerini benden ayırmamış, başka bir Omega'ya bakmamıştı bile. Şimdi bile, kurdu derisinin yüzeyinin altında sinsice dolaşırken, komutanı onu iddiasına meydan okuyanlar için adalet aramaya çağırana kadar pusuda beklerken, iddiasını iliklerime kadar hissediyordum.

"Bütün bunlar sizin niyetinizin birkaç kelimesiyle çözülebilir," diye önerdi tok bir ses. "Sadece odaya seçimini söylemesini sağlayın ve bu saçmalığı bitirelim."

"Yani sen de benim sözümü kabul etmiyor musun?" Ander sordu, altta yatan şaşkınlık notası beni tam karnımdan vurdu. Bu öneri Alfa'mın güvendiği birinden . Bir arkadaştan.

O zaman bu güvensizlik gösterisinin onu ne kadar rahatsız etmiş olabileceğini düşündüm.

Neredeyse yüz yıllık bir liderlik ve bana adil davrandığına inanmadılar.

Belki başlangıçta onlarla aynı fikirde olabilirdim. Beni bir zayıflık anında ele geçirmişti ama hiçbir noktada onu istememiştim. Evet, bedenim zihnimin rızası olmadan tepki vermişti. Yine de bu şekilde olmasını istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Daha sonra bunu ona karşı kullanmanın bir yolunu bulmuştum.

Ama tepki vermeme fırsat vermeden beni kırmıştı.

Bana onun arkadaşı olmadığımı söyledi.

Ve bu bana yapabileceği her şeyden daha fazla acı , çünkü o noktaya kadar onu çoktan seçmiştim; sadece henüz fark etmemiştim.

Kurt tarafım insan tarafımdan çok daha basitti. İnsan zihnim sürekli olarak her durumu aşırı analiz ederken, o ne istediğini görür ve peşinden giderdi.

Ama daha en başından, ne halt ettiğimi anlamadan bedenim boyun eğmek istediğinde bile onu eşim olarak tanıdım.

"Bu benim ne düşündüğümle ilgili değil," diye cevap verdi sert ses sonunda. "Odadaki diğerlerinin biraz güvenceye ihtiyacı var. Onlara bunu verin ve yolumuza devam edelim."

"Müstakbel eşimi zor durumda bırakarak ve onun seçimini sorarak," diye tercüme etti Ander. "Başka hiçbir Alfa'ya, özellikle de benim konumumdaki birine asla yaptırmayacağınız bir şey."

Kaşlarımı çatarak arkasından baktım. Durumun ima ettiği hakareti anlamış olsam da, yabancının önerdiği gibi ortalığı yatıştırmak için onun adına konuşmak benim için çok zor olmayacaktı.

Ama belki de Ander'i kabul etmekten alıkoyan şey konunun prensibiydi.

Ya da onu seçmeyeceğimden endişeleniyor.

Bu düşünce yüzüme çarptı ve dudaklarımın şokla ayrılmasına neden oldu.

Aman Tanrım. Tam da bu yüzden onlarla savaşmaya devam etti. Onu reddedeceğimi düşündü.

Asansör konuşması bir anda aklıma geldi, ben hayır demeye devam ederken o başka seçeneğim olmadığını, zaten ona ait olduğumu söylüyordu.

İtirazlarımın onun ifadeleriyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey beni henüz talep etmemiş olmasıyla ilgiliydi - bu da sözleri gerçek dışı kılıyordu.

Ancak, az önce sayısız Alfa erkeğinden oluşan bu odadaki herkese onun niyetinin ben olduğumu söylemişti. Odaya girmeden önce beni fiziksel olarak ele geçirmiş ve herkesin birbirimizin kokusunu almasını sağlamıştı. Niyeti daha açık olamazdı. Sadece şimdiye kadar bunu fark etmemiştim.

Benimle çiftleşme isteğini kabul etmem belirsizliğini koruyordu.

"Oyalıyorsunuz," diye suçladı içlerinden biri.

"Oyalanmıyorum amına koyayım," diye karşılık verdi. Ama ben onun yalanını anladım. "Bu lanet konseyin gücümü baltalamasına öfkeliyim. Tekrar söylüyorum. Bu sektörün Alfa'sı olmamın bir sebebi var ve eğer beni bu pozisyondan uzaklaştırmak istiyorsanız, deneyin. Ama bu şekilde sorgulanmayacağım."

Başka bir saldırganlık dalgası Ander'i terk ederken dizlerim titredi, öfkesi aşikârdı ve boyun eğmeyi talep ediyordu.

Hayır, dedim, bacaklarımı çalışmaya zorlayarak. Hayır dedim.

Eğilemedim. Diz çökemezdim. Bana ihtiyacı varken olmazdı.

Söyleyecek bir şeyim varken olmaz.

Onu bırakarak dengesiz bir adım attım, topuğum mermer zemine gürültüyle çarptı. Ander arkasını dönüp onun ötesindeki tüm Alfa erkeklerini görmemi sağlayınca irkildim.

En az altmış.

Riley'nin sayılarla ilgili anlattıklarına dayanarak kubbenin altında daha fazlası olduğunu biliyordum. Belki de bu geceki etkinliklere sadece belli bir kesimin katılmasına izin verilmişti. Ander'a daha sonra sormam gerekecekti. Aklımda dönüp duran üç bin soruyla birlikte.

Yutkunarak onun yakıcı bakışlarıyla karşılaştım. "İyi misin?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla, Alfalarına hitap ederken kullandığından çok daha nazikti.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ben değilim." Boğazımı temizledim, sesimi ve söylemem gereken kelimeleri bulmaya çalıştım.

Şu anda bu duygusuz ifadeyi ona geri fırlatmak çok kolay olurdu. Sen benim dostum değilsin. Birkaç hafta önce, sırf nasıl hissettiğini görsün diye bunu yapabilirdim. Ama şimdi

Gözlerinden yayılan endişe -sadece iyi olmadığımı kabul ettiğim için değil- bu sözlerin onu beni incittiğinden daha fazla inciteceğini biliyordum.

Çünkü onu diğer Alfaların önünde küçük düşürmüş olurum.

Onu herkesin önünde suçlamaktan bahsetmiyorum bile - bana yapmadığı bir şey. Aslında, bu gece tam tersini yaptı.

Bu yüzden odadaki erkeklere hitap etmek için omurgamı dikleştirdim ve onların hararetli bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Boğazımı temizledim ve sesimi duyurabilmek için derin bir nefes aldım. "Ander Cain'i seçiyorum."

OceanofPDF.com

KAT

BEYANATIM odadaki herkes için açıktı, ancak sadece bir Alfa'nın sözlerime ihtiyacı vardı.

Karşımda şok olmuş bir ifadeyle duran kişi tüm şüphelerimi doğruladı. Onun bana yaptığı gibi benim de ona sahip çıkmayacağımı düşünmüştü. Bu da bana onun hakkında çok önemli bir şey söylüyordu: Beni hak etmediğini düşünüyordu.

Belki de yaptığı onca şeyden sonra yapmamıştır. Ancak bu yeni dünyada olmak bana yeniden başlama fırsatı verdi. Kendimi yeniden yaratmak için. Bu sektörün belirlediği parametreler dahilinde olmak istediğim kişi olmak için.

Sürüsü kaderimi zorlamış olabilir.

Ama geleceğimi ve onların X-Clan dünyasına nasıl uyum sağlayacağımı ben belirledim.

Ben de Ander Cain'i seçtim.

Bu odadaki başka hiçbir erkek beni onun kadar heyecanlandırmadı, hepsi hırlamaya başladığında bu çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

Ander benzer bir ses çıkarana kadar hiçbiri beni etkilememişti.

Ona tek bir bakışım bile bacaklarımı birbirine kenetlemişti, yeni bir uyarılma dalgası kalçalarımın arasından taşmakla tehdit ediyordu.

Yine de bu şehvetten daha fazlasıydı.

İnsan tarafımın tanımlayamadığı yabancı bir bağ. Kurdum bunu anladı. Bedeli ne olursa olsun beni sonsuza dek ona bırakan bir ruh kilitlenmesi.

Beni yakaladı ve ruhuma kadar işleyen bir öpücük için beni kendine çekti. Ayaklarım yerden kesilirken kollarımı ona doladım, elleri kalçalarımdaydı. Tek kelime etmeden kurtlarını geride bırakarak beni odadan çıkardı.

Ya benim açıklamam onları susturmaya yetmişti ya da umurunda değildi. Belki ikisi de.

Dili benimkini okşadı.

Ağzı fısıldayan bir okşayış.

Elleri belimdeki deriyi yakıyordu.

Gözlerimi kapattım ve kendimi tamamen ona verdim. İçimde hissettiğim her şey -acı, hayranlık, korku, kafa karışıklığı- ağızlarımız diğer tüm etkileşimlerimizi aşan ateşli bir tutkuyla kilitlenirken onun oldu.

Çünkü bunun ruhu vardı.

Kurtlarımız yepyeni bir düzeyde iletişim kuruyorlardı; bu iletişim arzu üzerine değil, çok daha yoğun bir şey üzerine kuruluydu.

Beni içine çekti, son birkaç aydır çektiğim tüm eziyetin yükünü aldı ve acıyı iyileştirmek için yatıştırıcı okşamalarla değiştirdi. Her seferinde bir kırıkla beni tekrar bir araya getirdiğini hissedebiliyordum.

Ruhuma dokunuyor.

Hayal mi gerçek mi olduğunu ayırt edemediğim, sarhoş edici bir his. Sebep her ne olursa olsun, ona balıklama atladım ve verebileceği her şeyi ve daha fazlasını kabul ettim.

"Bacaklarını bana dola," dedi ve asansör için bir düğmeye basarken beni duvara yaslayarak dengeledi.

Elbisem belime dolandı ve beni herkese gösterdi. Görsünler, diye düşündüm. Bu Alfa'nın bana ne yaptığını görsünler.

Çünkü onun için sırılsıklam olmuştum, göbeğimi doğrudan onunkinin üzerine yerleştirirken kayganlığım pantolonunun önünü kaplıyordu.

sertleşme uzunluğu. Maden.

Asansör geldi, o bir şekilde bizi odalarına götürecek kodu tuşlarken sırtım bir duvardan diğerine geçti.

Dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirdim ve onu usulca ısırdım.

Cevap olarak homurdandı ve bedenim onun çağrısına cevap vererek ona karşı ahlaksızca eğilmeme neden oldu. "Ander..."

"Seni becermem gerek Katriana," diye inledi, ağzını kulağıma götürerek. "Adımı haykırdığını duymak ve beni günlerce hissedeceğin kadar derine düğümlemeden önce sikimin her yerine boşalmanı sağlamak için."

Bu düşünceyle ürperdim, beklenti damarlarımda dolaşıyordu. "Evet."

"Canın , bebeğim."

"Biliyorum."

"Ama iyi hissettirecek," diye söz verdi.

"Biliyorum," diye tekrarladım.

Asansör açıldığında ve beni doğrudan çatı katına ve içeri taşıdığında dünya etrafımızda değişti, kapı ayağından bir tekme ile arkamızdan çarptı.

Dudakları ve dili boynumda aşağı yukarı gezindi.

Kavrayışı sıkılaştı ve gevşedi.

Aleti fermuarı zorluyordu.

Çok sıcak. Canlılık. Zevk. Yine de çok fazla kıyafet.

Aklım başıma gelmeden önce takım elbisesini yırtıyordum, kıkırdaması bacaklarımın arasındaki hassas noktaya bir şeyler yapıyordu.

Beni yatağının ortasına fırlattı, ceketinin bir kısmını çıkarmış ve gömleği yamulmuş halde üzerimde geziniyordu. "Yatak başlığını tut," dedi bana. "Ve ben izin vermedikçe bırakma."

Dudağım hırıltıyla kıvrıldı, parmaklarım bu talebi onaylamadı. Yine de kendimi itaat ederken ve onları arkamdaki şık metal direklerin etrafında kıvırırken buldum.

"İyi Omega," diye övdü, avucunu boğazıma yerleştirdikten sonra elbisemin V yakasına doğru sürükledi.

"Katriana," diye tersledim onu. Eğer bir daha seks sırasında "Omega" şeyini yaparsa, onu öldürürdüm.

Ağzı yan tarafa doğru kıvrıldı. "Katriana," diye onayladı, sonra elbisemi kavradı ve tam ortasından yırttı.

Şaşkınlıkla sarsıldım, ipek etrafımdan ayrılırken vücudum onun altında tamamen çıplak kaldı. Daha sonra ayakkabılarımı ustalıkla çözüp çıkardı, ardından açıkta kalan formumun her santimini incelemek için durakladı.

"Güzel," diye mırıldandı eğilip gergin meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına almadan önce. Neredeyse yatak başlığını bırakacaktım ama gözlerindeki uyarı parıltısı beni durdurdu.

İsmi dudaklarımdan bir lanet olarak çıktı, nemli duvarlarım havadan başka bir şeyin etrafında büzülürken çekirdeğim ihtiyaçla titreşiyordu.

Sürtünmeyi
arzuluyordum. Ona
ihtiyacım vardı.

Sikini.

Onun derin, bağımlılık yapan itişlerini.

Bu kez adını inledim, dikkatini diğer göğsüme verdiğinde becerikli ağzının altında titriyordum. "Beni seçtin," diye yumuşak bir sesle hayret etti, altın rengi gözleri benimkileri bulmuştu.

"Asla bir seçeneğimiz yoktu," diye cevap verdim kalçalarımı kıvırarak. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

Bir an beni inceledi, nefesinin sıcaklığı nemli göğüs ucumu okşuyordu. "Başka bir seçenek istemedin. Pek değil."

"Belki," diye kabul ettim, elim sıkılaşmıştı. "Ya da belki de benim için kaçınılmaz olan seçimi yaptın ve beni aynı sonuca varmak için harcayacağım zamandan kurtardın."

"Birbirimiz için yaratıldığımızı," diye tercüme etti gergin tepemi ağzının derinliklerine çekmeden önce.

"Yesss," diye tısladım.

Kahretsin, bu her zamankinden daha ateşliydi.

Çünkü ilk kez kurt ve insan parçalarım kararlarında aynı hizaya gelmiş ve evlenmişlerdi.

"Kurdum seni tanıyor," diye hayret ettim, başımı sallayarak. "Hiç mantıklı değil ama gerçeği içimde hissediyorum."

"Ruh eşleri," diye mırıldandı, onu en çok arzuladığım yere doğru nemli bir yol yalamadan önce göğsümü yaladı. "Biz ruh eşiyiz, Katriana," dedi klitorisime karşı. "Evet, ," diye nefes nefese kaldım. Böyle bir şeye hiç inanmamıştım, Çünkü bu fikri hiç düşünmedim. Genç yaşta ölmeyi beklerken neden düşüneyim ki? Romantizm hoşlanabileceğim bir yenilik değildi, bu yüzden düşünmemeyi seçtim.

Ancak, Andorra Sektörü bana yepyeni bir deneyim sundu ve ben bu deneyimi sıkıntıdan yüzüme tükürmüştüm. Kaderimi kendim çizmek istiyordum, kucağıma düşmesini değil. Yine de bir seçenek sunulduğunda, bunu reddetmek için deli olmam gerekirdi - ölümsüzlük, güçlü bir eş, çocuklar, korku içinde yaşamadığım ve hangi günün son günüm olacağını merak etmediğim bir dünya.

Kasvetli bir karşılaştırma ama benim gerçeğim. Ander Cain benim ruh eşimdi.

Bir Omega almadan bu kadar uzun süre yaşamasının nedeni bu muydu? Andorra Sektörü ortaya çıkmadan önce de var olduğuna göre, bu kıtlıktan daha fazlası olmalıydı. Bunca zamandır beni mi bekliyordu?

Dişleri hassas kıvrımlarımı sıyırdı, dili kanalımı deldi ve beni geçici olarak aya ve geri gönderdi. Ancak bir saniye sonra dizlerinin üzerine çökmek için beni serbest bıraktı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama parmakları beni susturdu. Kravatını yavaşça çözüp gömleğinin düğmelerini açarak göğsünün düz hatlarını ortaya çıkarırken boğazım kurudu. Karnının alt kısmındaki küçük tüyler içgüdülerimle alay ederek neredeyse yatağın başlığını tekrar bırakmama neden oluyordu. Dilimi üzerinde gezdirmek, daha aşağılara inmeden önce karnının her kaslı çukurunu ezberlemek istedim.

"Aç görünüyorsun," dedi, sesinde bir sırıtış vardı. "Öyleyim," diye itiraf ettim. "Ama yemek için değil."

Başını yana eğdi. "Seni asansörde besledim, kedicik. Daha ihtiyacın olamaz.

Tabii benim teklifim yeterli değilse?"

"Yeterli değil." Gömleği, ceketi ve kravatı yere düşerken kıvrandım. "Tanrım, beni becermene ihtiyacım var, Ander."

Eli kemerinin üzerinde durakladı. "Öyle mi? Beni o güzel küçük amcığın içinde mi istiyorsun bebeğim?"

"Bahsettiğin acı bu olsa iyi olur," dedim, gerekli sürtünmeyi sağlamak için kalçalarımı birbirine bastırarak. "Çünkü beni öldürüyorsun."

Her iki avucu da dizlerimin üzerine indi ve beni -tüm benliğimi- bakışlarına maruz bırakmak için onları birbirinden ayırdı. "Kımıldama."

Yanıt olarak hırladım, kanımdaki ateş tutuştu ve karnımın alt kısmında kıvrıldı. Uyarılmışlığım havaya nüfuz ediyor, içimden fışkıran kayganlık hoş karşılanıyor ve işini yapması için ona yalvarıyordu. "Ander."

"Katriana." Kollarımdaki ve bacaklarımdaki her bir tüyün diken diken olmasını izleyerek öylece oturdu. "Çok ıslaksın."

Kahretsin, bağırmak istedim. Ama onun yerine içimden bir inilti kaçtı.

"Seni böyle seviyorum," dedi kemerini çıkarma işine -sonunda sikişmeye- dönerek. "Islak. Muhtaç. Meydan okumaya meyilli. Bana şu anda o yatak başlığını bırakıp kendini parmaklayarak unutmayı ne kadar çok istediğini söyle, Katriana."

"İşe yaramayacak," diye itiraf ettim dişlerimi sıkarak. "Yeterince iyi değil."

Kıkırdadı. "Haklısın. Bu sana sadece daha fazla işkence eder." Hassas tomurcuğumu öpmek için eğildi, şişmiş yumruyu yaladı ve yanıt olarak neredeyse şiddetli bir şekilde titrememe neden oldu. "Ne kadar iyi bir kedi yavrusu," diye fısıldadı. "Mmm, benim için mırıldanmanı istiyorum."

Tam ona yapamayacağımı söylemek üzereydim ki klitorisime yapışıp o kadar sert emdi ki beni kelimenin tam anlamıyla uçurumun kenarına itti. Attığım çığlık kulaklarımı acıttı ama karnımı ikiye bölen acının yanında soluk kaldı.

Karnıma doğru yayılan coşkuya rağmen, orgazm beni en ufak bir şekilde tatmin etmedi. Aksine, beni çok daha ateşli, çok daha muhtaç bıraktı. "Ander," diye haykırdım, gözyaşlarım gözlerimi tehdit ediyordu.

Parmaklarım yatak başlığına tutunmaktan ağrıyor, kalçalarım onları açık tutmak için gereken kısıtlamadan dolayı titriyordu.

Siktir, acıttı.

Çok, çok

fazla.

Eğer beni hemen becermeseydi, kırılırdım. Ölürdüm. Onsuz paramparça olurdum.

Bir hıçkırık göğsümü yırttı, zevk-acı hala amımda titreşiyordu, kanalım ihtiyacım olan müdahaleyi arıyordu. "Ander, lütfen."

"Şşş, buradayım," diye fısıldadı, aleti şaşmaz bir doğrulukla içime kayarken ağzı benimkinin üzerine kapandı. Soyunmayı bitirdiğini bile hissetmemiştim, varlığıma saldıran hislere kendimi kaptırmıştım.

Ama, oh, iyi hissettirdi. Doğru. İnanılmazdı. Her ileri sürüşü, her seferinde beni daha derinden vurması, gözlerimin arkasında yıldızlar uyandıran içimdeki o noktaya dokunması.

Ve dudakları. Mükemmel. Öpülebilir. Büyüleyici.

Diliyle ağzımı sikti, bana her yönden hükmediyordu. İnledim, ellerim ona dokunmak istiyordu ve bir şekilde bunu biliyordu. "Kollarını bana dola bebeğim," dedi usulca, nefesimi çalmak için derinlere dalmadan önce alt dudağımı okşadı.

Onu yatak başlığından daha sıkı kavradım, beni yatağa çarpacak kadar acımasız bir hıza ulaştığında tüm gücümle tutundum.

Daha, daha, daha, diye bağırdı kurdum. Beni ısırmasını istiyordu. Köpek dişlerini etime batırmasını ve aylar önce yapması gerektiği gibi beni sahiplenmesini.

Ama o bunun yerine beni öpmeye devam etti, vücudu benimkine tamamen farklı bir şekilde sahip oldu. Bana şikâyet edecek zaman ya da bunu düşünmek için ihtiyaç duyduğum boşluğu vermedi, çünkü kalçalarının benimkilere her vuruşu beni tahrik ediyordu

gerçeklik kavramımı paramparça etmekle tehdit eden orgazmik bir duruma yükseldi.

Nefes nefese kaldım.

Sırtını pençeledi.

Adını haykırdı.

Arzum tamamen vahşileşti.

Ve kontrolü tamamen elinde tutarak ikimizi de kendi hızıyla uçuruma doğru yönlendirdi.

Yalvardım. O verdi. Titredim. O itti. Hayal kırıklığı içinde iç çektim. O beklentiyle inledi.

Ver ve al. İleri

geri. Daha sert ve

daha hızlı.

Düğümü büyüyor.

İşte, düşündüm, dünyayı siyaha boyayan bir coşku dalgasıyla parçalanıyor, benimle birlikte coşkulu uçurumdan yuvarlanırken beni nefessiz bırakıyordu.

Bir parçam bu tür bir sikişin bir ölümlüyü öldüreceğini ya da en azından onu ciddi acılar içinde bırakacağını fark etti.

Ama zonklamayı memnuniyetle karşıladım, onun şiddetinin tenimi titretmesinden memnun oldum. Beni canlı hissettiriyordu. Sahiplenilmiş. Alfa'm tarafından tamamen ele geçirilmiş. Sahiplenilmiş.

"Beni ısırmadın," diye nefesimi tutmayı başardım, tohumu hâlâ zonklayan düğümüyle birlikte içime akıyordu.

"Henüz değil," diye fısıldadı boğazıma sokularak. "Ama yapacağım." "Ne zaman?" Ondan bir kıkırdama duyarak sordum.

"Yakında," diye söz verdi. "Önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. Bana ne göstermek istiyor olabilirdi ki? "Neymiş o?"

"," diye yanıtladı nabzımı ısırarak. "Güven bana."

OceanofPDF.com

A N D E R

Katriana'ya bir yastık daha uzatırken bileğim titredi. Elias'ın adını görünce görmezden gel tuşuna bastım ve dikkatle eşime odaklandım.

Yaklaşık dört saat önce yuva yapma moduna girmişti. Yardım etmeye çalıştığımda hırlayarak beni itti. Ben de taktik değiştirdim ve kanepedeki yastık da dahil olmak üzere dairemdeki her şeyi ona vermeye başladım.

Onu da kaşlarını çatarak yere fırlattı.

Tamam.

Dolabıma geri döndüm, kirli çamaşırlarımı karıştırıp başka gömlekler aradım ve bunları ona adak olarak getirdim.

Onları kokladı, sonra iç çekerek bir tanesini kaptı ve şaheserine ekledi. Tempolu yürüyüşü bana daha fazlasını istediğini söylüyordu, ben de dolaplarımda ek yatak takımları aramaya başladım ve bulabildiğim her şeyi ona verdim.

Sonra temiz kıyafetlerimi giymeye başladım ve bileğimdeki cihazı tekrar titreştiğinde Kapalı konuma getirdim. Elias'ın neye ihtiyacı varsa bekleyebilirdi. Katriana'nın yuvalanması çok daha önemliydi. Bu onun yeniden yaşadığını, iyileştiğini hissetmesi anlamına geliyordu ve ben de her adımında onun yanında olmaya niyetliydim.

Ellerimden bir kot pantolon aldı, parmakları kumaşın üzerinde saygıyla geziniyordu. Onları katladı, üzerine koydu

Sonra koluma sardığım pamuklu gömleği kaptı ve onu da yaratımına ekledi.

Ellerini çıplak kalçalarına koyarak başını yana eğdi ve memnuniyetle derin bir nefes aldı. Kıpırdamadan durdum, bekliyordum. Avuçlarından biri karnına doğru kaydı, bu koruyucu hareket kalbimi ısıttı. "Evet," diye fısıldadı. "Evet, bu iş görür."

Yuvasına doğru kaydı, mükemmel yeri bulmak için kıpırdandı, sonra beklentiyle bana baktı.

Evet, çıplak Omega'mdan gelen bu bariz daveti geri çevirecek değildim.

Tek kelime etmeden ona katıldım, bakışlarındaki kurtla beni incelerken gözlerinin içine baktım. Yanağımı avuçladı, başparmağı alt dudağımda gezindi. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"İşin çoğunu sen yaptın." Avucumu boynunun arkasına doladım. "Ben sadece malzemeyi tedarik ettim."

"Bu çok garip," diye fısıldadı. "Yuva yapma içgüdüsü yani."

"Omegalar yuva yaptıklarında kendilerini güvende hissederler," diye açıkladım usulca, onun terimini kullanarak. "Ve hamile dişiler hamileliklerinin ilerleyen dönemlerinde yuvalarına karşı çok korumacı olurlar."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Ve bebek doğduğunda daha da öfkeli olacaksın. Bahse girerim tartışmadan çocuğumuzu kucağıma almama bile izin vermeyeceksin." Bu düşünceyle sırıttım ve dilinin ağzıma girmesiyle hızla ısınan yavaş bir öpücük için onu kendime çektim.

İki gece önce tüm odaya beni seçtiğini söylediğini duymak içimde bir şeyleri özgürleştirmişti. Onu her zamankinden daha fazla sahiplenmek istiyordum ama bunun doğru olmasına da ihtiyacım vardı.

Bu da bana bir fikir verdi.

Bu yeni yuvayı vaftiz eder etmez harekete geçecektim.

Üzerine doğru ilerledim, zaten nemli olan kalçalarının arasına yerleştim. Çiftleşme çağrısına gerek yoktu. Katriana benim için her zaman hazırdı.

Ona tamamen girdiğimde inledi, kalçalarım durgun bir tempo tutturdu. Onun tadını çıkarmak istiyordum. Onu yutmak. Her bir iniltisini ezberlemek. Ve tepkilerini değiştirmek için ne yapabileceğimi görmek için her şeyi tekrar yapmak.

Hızlı pompalama nefes nefese kalmasına neden oldu.

Yavaş, sığ vuruşlar daha fazlası için miyavlamalarla sonuçlandı.

Şiddetli itişler nefes alışları ve ismime bağlı küfürleri ortaya çıkardı.

Kıçını avuçladığımda ve beni daha da derine almak için kalçalarını yukarı doğru kaldırdığımda haykırdı.

Mmm, bu onun en sevdiğim tepkisiydi. Acı değil, enfes bir zevk.

Ağzını yakaladım, içine girerken onu saygıyla öptüm.

"Ander, Ander, Ander," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. Neyi arzuladığını biliyordum ve bunu ona verdim, çünkü ben de bunu arzuluyordum. Düğümüm ona yapışırken, ikimizden de akan ortak tutkumuz olan coşkulu salıverme. Beni sağarak kuruttu, işimiz bittiğinde yuvamız tamamen vaftiz edilmişti, bizi çarşafların altında tatmin olmuş ve iç çeker halde bıraktı.

Başını göğsüme yaslayarak rahatlaması için onu üstüme getirdim, seks kokusu ikimizi de sarhoş edici bir coşku bulutuyla çevreledi.

"Bir daha asla hareket edemeyebilirim," diye düşündü, tenimde tembel desenler çizerken. "Umarım rahatsındır."

Göğsümde eğlence fokurdadı. "Bir noktada yemek yememiz gerekecek."

Aramıza uzandı, bir parmağını kıvrımlarının arasına soktu ve uyarılmalarımızın karışımını dudaklarına götürdü.

"Kahretsin Katriana," diye inledim tenindeki suları emerken. Şaftım tepki verdi, yarı sert durumum hızla

bir kez daha tam bir ereksiyona uzanıyor. "Beni öldüreceksin, kadın."

Dudakları kıvrıldı. "İyi ki kurtlar kolay ölmüyor." Yukarı doğru süründü, kalçalarımı kavradı ve ağzıma o egzotik tattan biraz katmak için eğildi.

Ancak, araya giren bir koku onu altıma çekmeme neden olurken ağzımdan uyarıcı bir hırıltı çıktı. "Sana İkincim olarak değer verdiğim için şanslısın Elias."

Homurdandı. "cevap vermiyorsun."

Battaniyeyi, kapı aralığından ona ters ters bakabilecek kadar geriye çektim. "Çünkü meşgulüm, ahmak."

"Jonas kapımı çaldığında ben de öyleydim. Görünüşe göre sen de onu görmezden geliyorsun." Ses tonundaki kızgınlık benimkiyle yarışıyordu. "Önemli olmasaydı seni rahatsız etmezdim, biliyorsun."

"Ne oldu?" Ben talep ettim.

"Birisi depo dolaplarına girmiş ve bir düzine X-Clan serum şişesi çalmış."

Tamam, bu beni korumacı düşüncelerimden uzaklaştırmaya yetti. Katriana'nın üzerinden yuvarlandım ve o bacağımın etrafında kıvrılıp battaniyenin altına saklanırken oturdum.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, kimin yaptığını zaten biliyorsun," dedim, ağzının gergin çizgilerine dikkat çekerek.

Başını salladı. "Güvenlik kayıtları Caspian'ın buluşma ve selamlaşma gecesinde içeri girdiğini gösteriyor."

"Kahretsin," diye mırıldandım, elimi yüzüme sürerek. "Onun yokluğunda ve Mad'in geride kalmasında bir terslik olduğunu biliyordum." Hiç doğru gelmemişti. "Hatta bu konuda yorum bile yaptım."

"Evet, biliyorum. Ama herkes düzgün düşünemeyecek kadar senin niyetine odaklanmıştı," diye cevap verdi Elias. "Sen onunla gittikten sonra onları görmeliydin." Başını iki yana salladı. "Tek iyi tarafı Samuel'in sonunda aklının başına gelmesiydi. Alfalara kur yapmanın doğru bir yol olduğunu, daha fazla Omega elde etmek istiyorsak saygı gösterilmesi gerektiğini söyledi." "Caspian'ın aptallığıyla kirlenecek kısa bir galibiyet." İçimi çektim ve başımı salladım. "Enzo ve Caspian'ın ne düşündüğünü ancak tahmin edebilirim.

Artur şimdi söylüyor."

"Kan istiyorlar."

"Elbette biliyorlar. Durumu başka nasıl ele almayı düşünürler ki?" Lanet olası vahşiler strateji oluşturma ve kalıpların dışında düşünme yeteneğinden yoksundu. "Dur tahmin edeyim, Kül Kurtları'na bir hava saldırısı mı düzenlemek istiyor?"

"Hayır. Tüm Omegaları öldürmek istiyor çünkü hepsinin casus olduğuna inanıyor."

Tüm vücudum buz kesti. "Ne oldu?"

"Şimdi neden küçük yuva yapma zamanınızı böldüğümü anladınız mı?"

"Neden bu bilgiyi vermedin?" Yatağımın rahatlığından ayrılıp bir bornoz almak için banyoya doğru yürürken talep ettim. Elias beni sayısız kez çıplak görmüştü. Şekil değiştiren hayatı falan. Ama arama yapmaya başlamadan önce bir şeyler giymem gerekiyordu.

"Hepsini güvenilir Alfalardan oluşan bir duvarın arkasına sakladım," dedi Elias, kapımın çerçevesine yaslanmış, rahatlığın resmiydi.

"Peki ya Daciana?"

"Şu anda onlarla birlikte ve kızları sakinleştirmeye çalışıyor. Enzo'nun salaklarından biri öldürme emrini kendi eline almaya çalıştı ve en yeni Omega-Narcisa'yı ele geçirdi. Samuel, onca insan arasından, onlara rastladı ve diğer Alfa'nın boğazını kesti."

"Kimdi o?" "Tonik."

Başımı salladım. "Bana öldüğünü söyle."

"Hayır." Elias'ın dudakları ucunda patladı. "Onu bayıltan yüzeysel bir yaraydı. Ama onu zindana kilitledim, emrinizi bekliyorum."

"Sürekli aramana şaşmamalı."

"Sektörünüzde yaşanan kaosla ilgilenmekle meşgul olmasaydım, sizi dışarı çıkarmak için buraya daha erken gelirdim."

"İşte bu yüzden sen benim İkincimsin," dedim yüksek sesle, bir yandan da zihnimde ona çok şey borçlu olduğumu kabul ediyordum.

"Gerçekten de öyleyim." Kaşlarını kaldırdı. "Peki nereden başlamak istersin?"

"Dušan'la konuşmam gerek," diye cevap verdim, saatimin telsizini tekrar açarak. "Serumumuzu çalması hiç mantıklı değil. Eğer bunu isteseydi, takasımızın bir parçası olarak talep ederdi." Kül Kurdu Alfa bir kez bile X-Clan Kurtları yaratma yeteneğimizden bahsetmemişti.

Kapıya doğru yöneldim, sonra az önce çarşafların arasına bıraktığım Omega'yı hatırladım ve yuvamıza bakmak için geri döndüm. "Bir şeye ihtiyacın var mı, yavru kedi? Yemek? Su? Banyo?" Ben Dusan'la konuşurken ona bir tane doldurabilirdim.

Kollarını başının üzerine uzattı, atletik formu tam olarak ortaya çıktı. "Ne kadar sürecek?"

"Gitmiyorum." Burnundan öpmek için eğildim. "Buradan Shadowlands Sektör Alfa'yı arayabilirim."

"Oh." Kaşlarını çattı. "Peki ya Omegalar?"

"Elias'ın onları güvende tuttuğuna inanıyorum," dedim İkincime bakarak. Cevap olarak başını sallaması şüphelerimi doğruladı. Başlarına koyduğu adamlara kesinlikle güvenmese eşini korumasız bir yerde bırakmazdı. "Dusan'la konuştuktan sonra diğerleriyle ilgileneceğim. Bu olay çabucak kapanacaktır."

Çünkü Dušan'ın bunu yapmadığını içten içe biliyordum.

Enzo ve Artur sadece başarımı engellemenin yollarını arıyorlardı ve Omega'ları denklemden çıkarmak bunu başaracaktı.

Ama Kül Kurdu Omega'ları isteyen Alfaların başına gelecekleri hesaba katmamışlardı. Bahse girerim ki konseyimden daha fazlası bu dişileri yapmadıkları bir şey yüzünden ölmektense hayatta kalmalarını istiyordu. Onları elde etmek için ne kadar uğraştıklarından bahsetmiyorum bile.

"Biraz meyve suyu, belki?" Katriana sordu. Ona gülümsedim. "Hemen döneceğim."

Elias beni oturma alanına ve mutfağa kadar takip etti, sırıtışı kulaktan kulağa yayılıyordu. "Ne söylemek istiyorsan söyle," dedim ona ve buzdolabını açtım. Portakal suyu ikinci rafta, taze kesilmiş peynir ve et tabaklarının yanında duruyordu. İkisini de aldım ve bir bardak almadan önce tezgâha koydum.

"Evcilleştirmek sana yakışıyor, Ander." Kaşlarını sallayarak kalçasını duvara dayadı.

Alay ettim. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Hayır, gerçekten yapamam çünkü senin Katriana için olduğun ben de Daciana için kaybolmuş durumdayım." Biraz gülümsedi. "İyi hissettiriyor, değil mi?"

Katriana için bardağı doldurmayı bitirdim ve onun sözlerini düşündüm. "Evet," diye itiraf ettim. "Evet, öyle." Kabı yerine koyduktan sonra Dušan'a bir mesaj göndererek onunla konuşmam gerektiğine dair iki dakikalık bir uyarıda bulundum. "Burada kal," dedim Elias'a. "Hemen döneceğim."

Döndüğümde Katriana yatakta oturuyordu, çarşafı göğsüne kadar çekmişti. Tepsiyi ve meyve suyunu komodinin üzerine koydum, sonra eğilip başının üstünü öptüm. "Bu uzun sürmeyecek. Yemeğini yiyip duş almaya ne dersin, sonra belki koşuya çıkarız?"

Kurdum dışarı çıkıp esnemek için bir bahane arıyordu. Çoğunlukla iki Alfayı parçalamak istediğim için ve biraz egzersiz buna yardımcı olacaktı. Ayrıca çiftleşmemizle ilgili aklımdaki planı gerçekleştirmemi de sağlayacaktı.

Beni henüz kurt formunda görmemişti ve doğru düzgün bağ kurmamıştık.

Bunu düzelttikten sonra, ona sahip çıkacağım.

Ve geceyi yıldızların altında sevişerek geçirebilirdik. "Bir koşusu mu?" tekrarladı, gözleri genişledi. "Gibi,
Dışarıda mı?"

Kıkırdadım. "Evet, kedicik. Dışarıda."

"Temiz havada mı?"

"Başka nereye gidebiliriz ki?" Neden sorduğunu anlayana kadar sorduğu sorularla eğlenerek sordum. "Oh. Çünkü dışarı çıkmana izin verilmedi." Kahretsin. Aptalın tekiydim. "Bunu değiştireceğiz," diye söz verdim ona, şimdi daha ciddiydim. "Bu gece koşuya çıkacağız. Dışarıda. Karda. Birlikte. Tamam mı?"

Tüm ifadesi . "Gerçekten mi? Kurtlar gibi mi?" "Evet."

Çarşafı bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek kollarını boynuma doladı, tam o sırada bileğim Dušan'dan gelen bir cevapla çınladı. Onu hızlı bir öpücüğün içine çektim, bana heyecanla sırıtışına hayran kaldım. "Bunu halletmeme izin ver, sonra gidebiliriz. Ama önce yemek ye. Vardiya için güce ihtiyacın olacak."

Heyecanla başını salladı. "Tamam. Evet. Ben yiyeceğim."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Güzel. Elias'la birlikte oturma odasında olacağım, hazır olduğunda gel. Dolaptaki yeni kıyafetlerini unutma. Ve botlarını giy." İnsan formunda sektörün kenarına kadar yürümemiz gerekecekti, sonra değişip gerçek bir koşuya çıkabilirdik.

Kurdum derimin altında titreşiyor, özgürlük için endişeleniyordu. Yer değiştirmemin üzerinden haftalar geçmişti, daha önce hiç olmadığı kadar uzun bir süre. Ama burada niyetimle birlikte kalmak kendi ihtiyaçlarımın önüne geçmişti. Artık kendini daha iyi hissediyor gibi göründüğüne göre, ona aramızdaki ilişkinin bundan sonra nasıl olacağını anlatabilirdim.

Dağ yamacında bir akşam gezintisi ile başlıyor.

Dušan'la anlaştıktan sonra.

Onu bırakarak, uzanma koltuklarımdan birine çökmüş olan Elias'ın yanına gittim. "Bu yeni kokuyor," dedi.

"Evet. Katriana eskisini yok etti." Güldü.

"Doğru ya. Bunu unutmuşum."

"Hayır, söylemedin," diye suçladım, karşısına oturarak. "Bu yüzden yeni kokudan bahsettin, ikimiz de biliyoruz ki

neredeyse üç ay önce değiştirdiğimi düşünürsek artık yeni bile değil."

Bana göz kırptı. "İşte bu yüzden sen Sektör Alfa'sın, Cain. Her zaman içimi görüyorsun."

"Evet, evet." Cihazımda Dušan'ın adını seçtim ve Çevir'e bastım. "Hadi şu işi bitirelim."

OceanofPDF.com

KAT

DUDAKLARIM YANA DÖNDÜ. Saçımı kestirmem gerekiyor. Uzunluğu sırtımın ortasına ulaşmıştı ve kızıl buklelerimin çok kolay karışmasına neden oluyordu. Ama Ander'in banyosunda kullanabileceğim bir makas ya da bıçak bulamadım. Siyah saç telleri kulaklarına yakın kesildiği ve onu daha uzun süre takarken görmediğim için onları bir yerlerde saklıyor olmalıydı.

Duştan sonra saçlarımı kurumaya bırakarak, giyecek uygun bir şeyler bulmak için yeni kıyafetlerime bakmaya başladım. Kelimenin tam anlamıyla dolabının yarısını sadece benim için kıyafetlerle doldurmuştu.

Kot pantolon. Kazak. Botlar. Uzun kollu gömlekler. Esnek pantolonlar. Elbiseler. Hepsi de hamilelik dönemime uygun farklı bedenlerde.

Bir kot pantolon ve siyah bir kazak alırken bu düşünceli davranış karşısında yanaklarım ısındı. İç çamaşırları çocukken giydiğim bir şey değildi -kıyafetler kıttı- bu yüzden külot ve sütyen çekmecesini görmezden geldim. İçimden bir ses onları sevmeyeceğimi söylüyordu. Ancak botlarım için birkaç çorap aldım.

Tam bağcıklarımı bağlamak üzereydim ki Ander'in sesi etrafımda yankılandı.

"Andorra Sektörünün Kurtları, iyi akşamlar. Duymuş olabileceğiniz gibi, kısa bir süre önce ziyaretçilerimizden biri on iki Kül Kurt'u çaldığında güvenliğimizde bir ihlal yaşadık.

X-Clan serumu şişeleri. Shadowlands Sektör Alfa'sı ile yaptığım uzun bir görüşmenin ardından, konunun hızlı ve etkili bir şekilde çözüleceğine inanıyorum. Kendisi bana bunun kendi liderliği altında koordine edilen bir eylem değil, haydut bir kurt tarafından yapıldığını ve bu kurdun uygun şekilde cezalandırılacağını söyledi."

Dolaptan çıktım, kaşlarımı çatarak onu aradım. "Bunu nasıl yapıyorsun?" Boş banyonun her tarafına bakarak fısıldadım. Yatak odasında da yoktu.

"Bazılarınız kabul edilemez bir şekilde intikam çağrısında bulundunuz. Kül Kurdu Omegalar resmi olarak Andorra Sektörünün bir parçasıdır ve resmi olarak benim korumam altındadır. Dişilerden birine zarar vermeye veya öldürmeye teşebbüs ettiği tespit edilen herkes, yasalarımızın en geniş kapsamı altında hızla ele alınacak ve adalete teslim edilecektir."

Oturma odasına göz attığımda onu yemek masasında karşısında Elias'la otururken buldum. Elias parmağını dudaklarına götürerek sessiz kalmamı işaret ederken, Ander yarı saydam bir ekrana yeniden odaklanmadan önce bana sıcak bir bakış attı.

"Bu mesele tartışmaya açık değildir ve Alfa konseyi tarafından da ele alınmayacaktır. Shadowlands Sektörü ile müzakereler belli bir saygı ve inanç gerektirir ve ben Dušan'ın durumu kendi açısından düzelteceğine dair sözlü sözünü kabul etmeyi seçiyorum. Bizden çalması doğru değildi. Bunu kabul etti ve kardeşleri adına özür diledi. Daha fazla bilgi edindikçe hepinizi durumdan haberdar edeceğim. Şimdilik, sektörümüzde herhangi bir şiddete müsamaha gösterilmeyeceğini unutmayın." Kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar sert bir bakışla ekrana baktı.

Bu ifadenin muhatabı olmayı hiç istemezdim.

Muhtemelen beni bir saniyede dizlerimin üstüne çöktürürdü. Bana bakmıyordu bile ve ben eğilmek istiyordum.

Bu Andorra Sektörünün Alfa'sıydı. Herkesin liderliğine güvendiği erkek. Ve az önce bir ferman yayınladı. Bir

ona itaatsizlik etmek için aptal olmak gerekir.

"Gecenizin geri kalanında iyi eğlenceler," diyerek sözlerini bitirdi ve bir düğme seçerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Elias'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Tatmin oldun mu?"

"Sorman gereken ben değilim, Cain." Masadan kalktı ve Ander'ınkiyle boy ölçüşecek kadar uzun boyuyla ayağa kalktı. "Omega'ları gözetim altında tutacağım. Enzo ve Artur'un ya da yardakçılarının senin emirlerine uyacaklarına güvenmiyorum."

Ander başını salladı. "Bu sadece dişilerin çiftleştiğini görme ihtiyacımızı artırıyor. Kendilerini koruyacak bir Alfa bulana kadar tehlikede olacaklar."

"İlgisini ifade eden erkeklerle konuşacağım, Omegalarımızın da nasıl hissettiğine bakacağım. Madem kur yapma prensipleri konusunda bu kadar ısrarcısın." Bu sözlerle bana göz kırptı ve fuayeye doğru ilerlemeye başladı. "Koşunun tadını çıkar. Ben kaleyi koruyacağım."

"Sen iyi bir İkincisin," diye seslendi Ander omzunun üzerinden.

Ön kapı çarpmadan hemen önce "Biliyorum" diye cevap verdi.

Ander kıkırdadı ve birkaç ekranı hareket ettirdikten sonra bir düğmeye basarak hepsinin yok olmasını sağladı. Aç bir parıltıyla yeniden bana odaklandı, altın rengi gözleri formumu izledi. "Çok güzel görünüyorsun, müstakbel dostum," mırıldandı, ayağa kalktı ve parmağını nemli saçlarımdan birinin etrafında döndürmek için bana doğru yürüdü. "Sana bir şapka bulmalıyım."

"Ve makas," dedim ona. "Saçımı kesmek istiyorum."

Saç telini çekiştirdi, dudakları kıvrıldı. "İstersen koşumuzdan sonra sana bu konuda yardımcı olabilirim."

"Gerçekten mi?"

Beni bir öpücük için kendine çekti, dudakları benimkilere karşı sıcaktı. "Tabii ki."

"Bu hoşuma giderdi."

"Ben de." Beni bırakmadan önce yanağımı okşadı. "Üzerime bu bornozdan daha uygun bir şey giyeyim ve gidelim."

"Tamam." O üzerini değiştirirken ben de masayı incelemekle meşguldüm. Kesinlikle benzersiz hiçbir yanı yoktu. Sadece ahşap. Düğme yoktu. Süslü gizli paneller yok. Sadece standart bir yemek alanı. "Peki ekranlar nasıl görünüyor?" Yüksek sesle merak ettim, bir sonraki sandalyesini arıyordum.

"Saatim," diye cevap verdi Ander, üzerinde bir kot pantolon ve gri bir kazakla dönmüştü bile. Pantolonu komodinin üzerine koyduğum pantolon olarak tanıdım. Ayakkabı ve çorapların yanı sıra dolaptan yün bir üstlük de almış olmalıydı.

Bileğini uzatarak bana cihazı gösterdi.

"Eski moda bir saat gibi görünüyor, ancak buradaki düğmeye tıklayın" - başparmağını saatin ön yüzünün sağ tarafına bastırdı - "ve retinalarımı etkinleştirmek için tarayan bir ekran açılıyor. Artık tüm sistemlerime tam erişimim var, tıpkı tabletimde ya da ofisteki bilgisayarımda yaptığım gibi." Görüntüleri etrafımızdaki havada döndürerek bana birden fazla ekran gösterdi.

"Ve bunu Andorra Sektöründeki herkesle konuşmak için mi kullandınız?"

Başını salladı. "Evet. Tüm şehir teknolojiyle birbirine bağlı. Her evin, her odanın, acil bir durumda geçersiz kılabileceğim bir frekansı var. Bunu çok sık kullanmıyorum ama Omegalarımıza yönelik tehdit seviyesinin halka açık bir yayın yapmaya değer olduğunu düşündüm." Ander bileğinin bir hareketiyle tüm ekranları kapattı ve avucunu belime bastırarak beni kapıya giden ana koridora doğru itti.

"Sence bu onları durduracak mı?" Fuayede sordum.

"Hayır." Dudakları düzleşti. "Ama adamlarım durduracak."

"Peki sonra ne olacak?"

"Sonra da çok uzun süredir devam eden bir sorunla ilgileniyorum," diyerek ön kapıyı açtı.

"Enzo ve ölümcül olan," diye tahmin ettim, asansörün yanında duraklayarak.

"Ölümcül olan," diye tekrarladı, ped üzerinde bir düğme seçerek. "Oh, Artur'u kastediyorsun. Sanırım ikisi arasında daha ölümcül olan o, ama Enzo'nun ağzı daha büyük. Yıllardır benim pozisyonumu almaya çalışıyor. Asla kazanamaz."

"Ya Artur?"

"Bana meydan okumaya çalışmadı." Kapılar açılırken beni asansöre yönlendirdi, sonra bir dizi düğmeye bastı. "Dört. Bir. Yedi. Üç. Hash tuşu ya da pound işareti. Bu sizi en alt kata götürür."

Ona göz kırptım. "Ne?"

"İleride temiz hava almak için dışarı çıkmak istersen diye kod bu. Ya da çatıya çıkabilirsiniz. Orada küçük bir oturma alanı var ama kışın gerçekten soğuk oluyor. Bahar aylarına girdiğimizde bir iki ay içinde düzelecektir." O konuşurken metal çıtalar yana kayarak mermer zeminli geniş bir alanı ortaya çıkardı. "Bu taraftan, yavru kedi."

"Bana nasıl ayrılacağımı gösteriyorsun," diye hayretle ona baktım. "Gitmeye iznim yok sanıyordum?"

"Sana bir daha kaçmaya çalışmamanı söylemiştim," diye açıkladı. "Ama sen bir mahkûm değilsin Katriana. Bunu açıkça belirtmeliydim. Ayrıca seni uzun zaman önce koşuya çıkarmalıydım ve bunun için özür dilerim. Açıklayamadığım pek çok şey var ve bu artık sona eriyor."

Çıkışa yaklaştığımızda iki muhafız selam verdi. Ander onlara isimleriyle teşekkür ederken bir dizi cam kapıyı gösterişli bir şekilde açtılar. Kaldırımları süsleyen kara ve ciğerlerime dolan taze esintiye odaklandığım için onu zar zor duydum.

Hava. Derin derin içime çektim, elementler etrafımda dönerken gözlerim memnuniyetle kapandı. Dış dünyanın taze tatlarını ve kokularını nasıl da özlemiştim.

Kaldırımda döndüm, botlarım hafif katmanında beyaz pullarında çekiş sağlamama yardımcı oldu.

Birisi yakın zamanda kar küremiş olmalıydı, çünkü yakındaki ağaç ve çalıların üzerindeki kar bir ayağı aşıyordu. Hayır, daha fazla. Neredeyse dizlerime ulaşıyordu.

Ander şapkamı başımdan çekiştirirken ellerimi buz gibi suya daldırdım ve tenimi dondurmasına izin verdim. Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu da nereden çıktı?"

"Bunlarla birlikte arka cebime koymuştum." Bana bir çift eldiven uzattı.

"Peki ya sen?" Yünü parmaklarımın ve ellerimin üzerinde kaydırmasına izin vererek sordum.

"Kürk," diye mırıldandı, göz kırparak.

Ona kaşlarımı çattım. "Benim de kürküm var."

"Aynen öyle," diye kabul etti. "Yürürken sıcak tutmak için elimi tutmaya ne dersin, sonra ikimiz de daha sıcak bir şeyler giyeriz." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve beni yanına çekti. "Dağlarda daha çok kar var. Hadi gidip oynayalım."

Sıcaklık içimi okşadı. Çal. "Bunun sesini sevdim."

"Güzel." Diğer elini kot pantolonunun içine soktu ve kaldırımda yürümeye başladı.

Andorra Sektörünün kalbine doğru ilerlerken manzarayı seyrederek onun hızlı temposunu sürdürdüm.

Tüm kış unsurları ayın altında parlıyordu, şehirdeki ışıkların çoğu ya kapalıydı ya da loş bir ayardaydı. Ya da belki de içerideki ışıltılı parıltıları engelleyen pencerelerdi. Her iki durumda da kar, ay ışığı ve binaların arasına karışan çeşitli türlerde köknar ağaçlarıyla güzel bir gece resmediyordu.

"Burası gerçekten muhteşem," diye itiraf ettim, evini gerçekten ilk kez görüyordum. Dışarıdan sektöre göz atılabiliyordu ama sokaktan bu büyüye tanık olmak çok farklı bir deneyim sunuyordu.

"Öyle," diye kabul etti. "Ama benim en sevdiğim manzara dağlardan." Çenesini kubbenin dışındaki zirvelerden birine doğru salladı. Oraya daha önce hiç çıkmamıştım ama

Çünkü her gün mağaramdan bu manzaraya bakarak uyanıyordum.

"Oraya mı gidiyoruz?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet." Kurdu altın gözlerinin arasından bana sırıtıyor gibiydi. "Koşmaya hazır olduğunu söylemiştin."

"Evet, kubbenin içini kastettiğini sanmıştım."

"Bunun ne eğlencesi olabilir ki?" diye sordu, beni binaların arasındaki dar bir yola yönlendirerek. Yol bir avluya açılıyordu ve avlunun ötesinde de cam bir duvar vardı. "İstersen içeride koşabileceğimiz alanlar var. Ama çoğumuz çevredeki ormana girmeye cesaret ediyoruz."

Bu güvenli mi? Sormak istedim. Sonra bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim. Bir X-Clan Kurdunun korkacak neyi olabilirdi ki? Onlar bu bölgedeki, hatta belki de tüm dünyadaki en üst düzey yırtıcılardı. İnsanlar karşı koyamayacak kadar zayıftı ve şekil değiştirenler Enfekte'ye karşı bağışıklıydı. Neden özgürce dolaşmasınlar ki?

Aklıma gelen tek tehdit Kül Kurtlarıydı ve onlar da sorun olamayacak kadar uzakta yaşıyorlardı.

"Bu iyi mi?" Ander tarlanın ortasında durup beni inceleyerek sordu.

"Evet, evet. Evet, iyiden de öte." Dağlarda koşma fikri beni gerçekten heyecanlandırmıştı. "Ama şekil değiştirme konusunda biraz yardıma ihtiyacım olabilir." Önceden beri yer değiştirmemiştim-

Bekle...

Karnımı avuçladım ve onun eğlenen bakışlarıyla karşılaştım. "Hamileyken vardiya değiştirebilir miyim?"

Onun Eğlence kaçtı, onun
Dudaklar kıvrılma aşağı at köşelerde.

"Seni gerçekten hayal kırıklığına uğrattım, değil mi?"

"Ne?" Aşağıya baktım. "Ben sadece-"

Dikkatimi tekrar ona yöneltmem için çenemi tuttu. "Bir X-Clan Kurdu olmak hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun ve ben seni hiçbir açıklama yapmadan haftalarca kendi başına yaşaman için bıraktım. Buna üzülmesi gereken biri varsa o da benim. Baban yüzünden bilgin hakkında pek çok varsayımda bulundum."

"Babam mı?" Tekrarladım, kaşlarım çatılmıştı. "Ama ben babamla hiç tanışmadım."

"Evet, gerçi annen yaptı."

"Onu iyi tanıdığını sanmıyorum." Bunu nasıl ifade edeceğimi düşünerek yanağımı çiğnedim. "Beni önemsediğini söylemek dışında onun hakkında pek bir şey söylemedi. Ama benim varlığımdan hiç haberi olmadığından şüpheleniyorum. Sanırım hamile olduğunu söyleyemeden ya gitti ya da öldü."

Sözleri her zaman bir annenin meraklı çocuğuna söylediği türden şeyler gibi görünürdü, zarar vermek ya da duyguları incitmek istemezdi. Ama ben büyüdükçe ondan nadiren bahseder oldu. Beni bu kadar önemsiyorsa, ona inandığımdan emin olmak için mantraya devam ederdi, rol yapmayı bırakmazdı.

"Dışarıda acımasız bir dünya var," diye omuz silkerek ekledim. " beni dünyaya getirebileceğini tahmin bile etmiyordu." Beni istemediği için değil, sadece kaderin bize verdiği bir sonuçtu.

"Yani babanın bir kurt olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordu. Ona bön bön baktım. "Ne?"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı parmaklarını saçlarında gezdirirken. "Kahretsin, bildiğini sanıyordum. Bu yüzden bir Omega'sın. En azından bizim teorimiz bu. Onun genetiği sende boyun eğmeye yatkınlık yaratan bir şeyi tetikledi."

Ağzım çalıştı ama sesim beni hayal kırıklığına uğrattı. Ne söyleyeceğimi bildiğimden değil.

Babam bir kurt muydu?!

"Bu aynı zamanda bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını da açıklıyor," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Sen yarı kurttun. Bizim müdahalemizle tam bir X-Clan Omega'ya dönüştün." Yanağımı avuçladı. "Bu konuşma için seçeceğim yer burası değildi. Eğer daha fazla konuşmak için geri dönmek istersen, başka bir gece devam edebiliriz."

"Hayır," diye kekeledim, gözlerimi hızla kırpıştırarak. "Kaçmak istiyorum." Hayır. Koşmam gerekiyordu. Ayakta durmaktan başka bir şey yapmak için

burada, donmuş, işlem yapamıyor. Beynimi kapatmak için. Düşüncelerimi pençeleyen delilikten kaçmak için. "Lütfen," diye fısıldadım. "Hadi kaçalım."

Başını salladı, beni ileriye iten tek şey elinin benimkinin içinde olmasıydı.

Babam bir kurttu.

Annem biliyor muydu? Nereye gitti?

Şu anda Andorra Sektöründe mi? Hâlâ hayatta mı? Onunla hiç karşılaşacak mıyım?

Soruların hepsi aynı anda ateşleniyordu, bacaklarım Ander'i karda takip etmek için otomatik pilotta hareket ediyordu. Durduğunda sadece saniyeler geçmiş gibi geldi, kubbe en az yarım mil arkamızdaydı.

"Bundan emin misin Katriana?" diye sordu yumuşak bir sesle, parmak eklemlerini çeneme sürterek. "Şok geçirmiş gibi görünüyorsun."

"Evet, az önce bana babamın bir kurt olduğunu söyledin." Nasıl tepki vermemi bekliyordu? Gökkuşakları ve gülümsemelerle mi? Bu fikre neredeyse gülecektim.

"Bildiğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Böyle bir şeyi nereden bilebilirim ki?" Sesim istediğimden daha yüksek bir perdeden çıkıyordu.

"Haklısın," diye yanıtladı başını sallayarak. "Sana hiç sormadan, bu ayrıntıya dayanarak ne kadar anladığınla ilgili tüm bu varsayımları yaptım. Özür dilerim Katriana. Pek de değerli bir eş olmadığım ortaya çıktı." Kaşları düştü, eli yüzümden çekildi. "Bunu telafi etmem gerekiyor. Ve sanırım nasıl yapacağımı biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Kurt olmak hakkında bilmen gereken her şeyi sana öğreterek." Süveterini çekiştirerek çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. "Soyun. Nasıl yer değiştireceğinle başlayacağız."

OceanofPDF.com

A N D E R

KATRIANA karşımda çırılçıplak, kollarını titreyen bedenine sarmış bir şekilde duruyordu. "İşe yaramıyor."

Evet, bunu görebiliyorum. Çoğu kurt doğuştan gelir, yer değiştirme yeteneğimiz zihinsel durumumuzun doğuştan gelen bir parçasıdır. Ama Katriana, yüzeyin altında sinsice dolaşan canavara rağmen kurdunu çağıramıyor gibiydi.

Çıplak ayaklarım her adımda karlı toprağı protesto ederek onun etrafında döndüm. Ama tüm dikkatimi niyetime vermiştim. "Kurdunu çağırabilirim ama bu konuda benimle mücadele edersen canın yanar."

"Bundan daha iyi olmalı." Kazağımın üzerinde durduğu yere doğru el salladı, bacakları sıcak tutmak için birbirine kenetlenmişti.

Genetiğimiz soğukla bir insandan daha iyi mücadele etmemize yardımcı oldu, ancak kürkümüz olmadan buzlu elementleri çok fazla hissettik.

"Bunu yaptığımda, hazır olup olmadığına bakmaksızın değişimi başlatacaksın" diye uyardım.

"Vites değiştirmeye
zorlamak gibi mi?" Başımı
salladım. "Evet."
"Nasıl?"

"Hırlayarak," dedim önünde durarak. "Omegalar bir Alfa'nın isteklerini karşılamak için üretilmiştir. Bu da bana

formunu kontrol edebilirim. Eğer bir kurt olmanı istersem, doğanın bu parçasını çağırabilirim ve sonra seni tekrar kolayca insan yapabilirim."

"O-oh," diye mırıldandı, sesi dişlerinin gıcırtısında kayboldu.

Daha da yaklaştım, avucumu boynunun arkasına doladım ve onu sıcaklığıma çektim. Titremesini durdurmasına yardımcı olacaksa sıcaklığımın her zerresine sahip olabilirdi.

Dudaklarımı kulağına götürerek usulca ekledim, "Ve eğer seni ıslak ve sikimi almaya hazır istersem, bunu da yapabilirim. Şimdi bile, karda."

"Bunu sen yaptın."

Başımı salladım. "Evet. Çiftleşme çağrısı en doğal olanı. Ama aynı zamanda değişimini kışkırtmaya yardımcı olma yeteneğim de var. Belki de bağlantınızın nerede saklandığını öğrenmenize yardımcı olur."

"Evet," dedi göğsüme sokularak. "Bana yardım et."

Başının üstünü öptüm ve gözlerimi kapattım. "Bunu sana sadece sen istediğinde yapacağıma söz veriyorum," dedim. "Vites değiştirmek için yani." Çiftleşme çağrısını kesinlikle onun üzerinde kullanacaktım çünkü ikimiz de bunun ödülünden zevk alıyorduk.

Kollarımı ona dolayarak kurdumun yüzeye çıkmasına izin verdim, düşüncelerimiz göğsümde alçak bir hırıltı yaratmak için bir araya geldi. Katriana karşılık olarak titredi, titreşimi derinleştirdiğimde dudaklarından yumuşak bir ses döküldü ve hayvani tarafının ortaya çıkmasını istedi.

İnledi, vücudu titremeye başladı. "Ben... Ben onu hissediyorum..."

"Çağrıyı takip et bebeğim," diye fısıldadım, onu serbest bırakarak. "Bırak kurdun kontrolü ele alsın. Değişim boyunca sana rehberlik edecektir."

Bir adım geri çekildim ve Katriana'nın dizlerinin üzerine çöktüğünü, uzuvlarının çoktan dönüştüğünü izledim. Yüzünde güzel bir gülümseme belirdi ve ardından değişime teslim olurken bir iç çekti.

Son değişiminden bu yana çok uzun zaman geçmişti, bunun için kendimi suçluyordum. En başından beri ona danışmanlık yapmalıydım.

Nefesimi üfleyerek suçluluk duygusunu bir kenara ittim. Ya içinde debelenecektim ya da bu konuda bir şeyler yapacaktım ve ben her zaman proaktif bir tip olmuşumdur. Kaybettiğimiz zamanı telafi edecek ve Katriana'ya hayatımız hakkında bilmesi gereken her şeyi gösterecektim.

Vardiyasının son aşamaları omurgasına yerleşirken yumuşak, küçük bir miyavlama çıkardı, kırmızı kürkü solgun teninin her santiminde filizlendi. Parmaklarımı kırmızı kürkünün üzerinde gezdirdim, ipeksi kalitesinin tadını çıkardım. Dokunuşuma doğru eğildi, okşamamı takiben hafif bir onay homurtusu çıkardı.

"Harikasın Katriana," dedim usulca, yanına çömelip kurduma tam yetki verdim. Neredeyse bir asırlık pratik sayesinde formlar arasında kolaylıkla geçiş yapabiliyordum.

Hala bazı yerleri acıyordu. Bu asla geçmeyecekti. Ama gençliğimde acıyı uyuşturmayı öğrendim. Esas olarak burnumu oluşturmak için yeniden yapılanan çenem ağrıyordu.

Gerisi kolaydı.

Sadece iki ayaklılıktan dört ayaklılığa doğru bir yeniden yapılanma.

Siyah paltomu silkeledim ve gerindim, eklemlerim kullanılmamaktan patlıyordu. Kurtların haftada en az birkaç kez değişmeleri gerekiyordu, bu da Katriana'nın benden daha fazla kramp girdiği anlamına geliyordu. Ya da belki de değildir, hayatının çoğunu insan formunda geçirdiğini düşünürsek. Belki de onun için tam tersi olurdu.

Arka bacaklarımı bir kez daha uzattıktan sonra eşime döndüm ve onun mavi gözlerini vücudumda buldum. Bakışlarından akan hayranlık, kurdumu son derece memnun etti.

Evet, ondan çok daha iriydim. Daha güçlüydüm de. Bu yüzden Alfa statüsündeydim.

Ağzımla onu dürttüm ve başımı yana eğerek takip etmesini istediğimi belirttim.

Cevap olarak küçük sevimli bir yip sesi çıkardı ve ben bunu devam etme izni olarak tercüme ettim. Arka bacaklarımın yakınında onun varlığını hissederek yavaş bir tempoda dağa çıktım ve

Onu ne kadar zorlayacağımı ölçmek için bunu kullanıyordum. Daha küçük olması benim kadar hızlı hareket edemeyeceğini gösteriyordu, ama önemli olan yerlerde ona ayak uydurabileceğini hissediyordum.

Katriana yol boyunca hızını benimkiyle eşleştirerek beni haklı çıkardı ve ben tam bir depar atmaya başladığımda neredeyse yanımda koştu. Bunu bir meydan okuma olarak algılamış olmalı benimle yarışmaya başladı, bacakları bu kadar yeni biri için inanılmaz bir hızda hareket ediyordu... ta ki bir kar tümseğine yuvarlanana kadar.

Hızla yuvarlanarak durdum ve ona yardım etmek için geri döndüm, dişlerimle ensesinden yakaladım ve onu daha güvenli yola geri çektim.

Hırladı - surat asma şekli - ve ben de cevap olarak ağzını yaladım ve ona sorun olmadığını söyledim. başına gelmiştir. Dürüst olmak gerekirse, bu formda fazla zaman geçirmemiş olmasına rağmen çevikliği beni hayrete düşürdü. Kürkü biraz daha büyüdüğünde tam bir kurt olacaktı.

Bir kafa darbesiyle onu dağın kenarına doğru yönlendirdim, ona manzarayı göstermek istiyordum. Bu kez ayağının patikada kalmasını sağlamak için dikkatle izledim, eşimi uçurumda kaybetmeyi tercih etmedim.

Fark ettiyse bile tepki vermedi. Bunun yerine yanımdan ayrılmadı ve ben en sevdiğim yere oturduğumda yanıma uzandı.

Odak noktamı aşağıdaki vadiye takip ettiğinde tüyleri diken diken oldu. En yüksek gözetleme noktasının yakınında bile değildik ama ayın altında önümüze serilen nefes kesici gece manzarasını izleyebilecek kadar yüksekteydik.

Düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğumda gittiğim yer burasıydı. Hiç kimsenin bana katılmasına izin vermemiştim. Ama Katriana'nın yanımda olması doğru hissettiriyordu, onun varlığı kurdumu yatıştıran bir sıcaklıktı. Kulağını şefkatle çekmek için eğildim, sonra yüzünün yan tarafını yaladım. Cevap olarak homurdandı, ben de tekrar yaptım. Sonra kıvranmaya çalıştığında onu kıstırdım.

Alçak bir hırıltıyla onu uyardım, iri bir pençemi ensesine dayayarak onu yerinde tuttum ve son bir kez yaladım. Sonra boynuna sokuldum.

Cevap olarak biraz homurdandı, ancak vücudunun ilgimin altında nasıl rahatladığını hissettim. İnsan yanı anlamıyordu ama kurdu anlıyordu. Sonunda, iç çekerek bana sokulmadan önce birkaç yalamayla şefkatime karşılık verdi.

Yıldızlar tepemizde dans ederken bir süre öylece yattık, zaman her zamanki gibi ilerliyordu, ta ki ufukta bir ışık huzmesi belirene kadar. Tembel bir esnemeden sonra, geri dönmemiz gerektiğini belirtmek için burnumla onu dürttüm. Protesto etmek için sırt üstü yuvarlandı ve ben de karşılık olarak boğazını hafifçe ısırdım.

Her ne kadar bütün gün burada kalmak istesem de, burası onu sahiplenmek için ideal bir yer değildi. Tekrar yer değiştirmem gerekecekti ve zavallı eşim donacaktı. Bu yüzden dağımda kıyafetleriyle kalabileceği başka bir yer bulurduk. Ya da belki ısınmak için ateş yakardık.

Ne olursa olsun, burada kurtlarımız ve doğayla baş başa kalabileceğimiz bir yer olacaktı.

Sonunda ayağa kalktı ve bana benzer bir şekilde gerindi. Sonra çok daha yavaş bir tempoda beni takip etti, ikimiz de açık havayı geride bırakmak istemiyorduk. Kurtlarımız temiz havaya hasretti. Bu, yanlışlıkla ondan çok uzun süre sakladığım bir şeydi.

Kıyafetlerimizi çıkardıktan sonra insan formuma geri döndüm ve ona gülümsedim. "Bence bunu her gece yapmalıyız."

Nefes nefese onayladı, sonra oturup kot pantolonumu çekerken beni izlemeye başladı.

"Geri kayman gerekecek," diye takıldım ona.

Başını yana eğerek sevimli bir şaşkınlık ifadesi takındı.

"Beni anlayabildiğini biliyorum, kedicik."

Sanki bana kurt olduğunu hatırlatmak istercesine hırladı.

Sırıttım. "Benim için hâlâ bir kedi yavrusu, bebeğim."

Kararlı bir sesle vardiyayı kendi başına başlattı ve kalbimin gururla kabarmasına neden oldu. Onunla alay ediyor gibiydi-

Duyu organlarım harekete geçerek düşüncelerimi kesti ve odağımı çevremize dağıttı. Bir şeyler doğru kokmuyordu. Kokladım, nedenini hissettim. "Dur," dedim, insan formuna dönüşmesini kastederek.

Ama tabii ki değişimi durduramazdı; çok genç ve deneyimsizdi. Tek yapacağı ona daha fazla zarar vermekti.

Göğsümde yükselen hırıltıyı yuttum, ona karşı kullanamadım. Bunun durumumuzu daha da kötüleştireceğini bildiğim halde.

Bunu başka bir şekilde yapmak zorundayız.

"Acele et," diye fısıldadım, bu da bana bir homurtu kazandırdı.

Yaklaşan tehlikeyi henüz fark etmemişti. Değişimin ortasında olduğu düşünülürse, bunu anlayabilirdim. Ayakkabılarımı hızla bağladım, dikkatim her köşeye dağıldı.

Etrafımızı sarıyorlar, rüzgârdaki ince izleri fark ettim. Yedi. Hayır, sekiz.

"İşin biter bitmez koşmanı istiyorum," dedim olabildiğince alçak bir sesle. "Kazağını ve ayakkabılarını al ve git."

Neredeyse bana dönmüştü, yüz hatlarına kazınmış şaşkınlığı görmeme yetecek kadar.

Ama ona odaklanamazdım.

Şu anda değil.

Yaklaşan erkeklerle değil. "Ander-"

"Şşş." Kurt formum insan formumdan daha iyi duyuyordu ama yine de botlarının karda ezildiğini duyabiliyordum. Kumaşın ve kürkün ince fırçasını. Bazıları iki, bazıları dört ayak üzerindeydi.

Boynumu kıvırdım, dövüşe hazırlandım. Etrafımı sarmalarının tek bir nedeni vardı, o da beni bir birim olarak alaşağı etmek.

Çünkü Enzo tek başına yeterince güçlü değildi.

Katriana kazağını giydikten sonra botlarını almaya giderken ayağı takıldı.

Dirseğini tuttum, onu sabitlemeye hazırlanırken bir çatırtı havayı deldi.

Çığlığını zar zor fark ettim, şaşkınlıkla dizlerimin üzerine çöktüğümde midem birden alev aldı.

Dokuz, diye düşündüm uyuşukça. Dokuz tane vardı.

İçlerinden biri keskin nişancı tüfeğiyle geride kalmıştı.

Akıllıca bir oyun, diye onayladım, karnımdan akan kana şaşkınlıkla göz kırparak.

Her şey çok hızlı oldu ama her hareketi ağır çekimde algıladım. Katriana'nın yanıma düşüşünü, avucunu tenime bastırışını. Olması gerekenden çok daha fazla acıtan keskin nefes alışım. Rüzgârda bir lanet. Hırıltılar. Karın üzerindeki adımların hızlanması.

Başımı salladım, temizlemeye çalıştım.

Katriana'nın kaçmaya ihtiyacı vardı. Buradan çıkmak için. Elias'ı çağırmak için.

Sonra parmaklarını bileğimde hissettim, elimi kaldırdı ve birkaç saat önce ona gösterdiğim düğmeye bastı. "Çalış, lanet olsun, çalış!"

Ekranlar yukarı doğru uçarken kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırptım. "Elias'la bağlantı kur," diye emretti. "Şimdi, Ander!"

Hayır. Ekranlar İkincimi uyarmanın yolu değildi. Bize yaklaşan aptalların onlara erişmesini de istemedim.

Bileğimin eğitimli bir hareketiyle kapattım, sonra başparmağımı bandımın yan tarafındaki gizli panelde gezdirdim. Hafif bir vızıltı bana alarmın gönderildiğini söyledi. Yanıt vermek Elias'a kalmıştı.

Ve başkalarına güvenmek umurumda değildi.

"Ayakkabılarını giy," dedim. "Koş." Onunla burada kavga edemezdim. Ona güvende ihtiyacım vardı. Karargâhta.

Ama artık çok geçti.

Bir an yalnızdık.

Ve bir sonraki, etrafımızda bir halka oluşturan sekiz X-Clan değiştiricisi vardı.

Dümende Enzo ve Artur varken, onların ifadeleri galip geldi.

"Vay, vay. Sonunda düşüşünü izleyebileceğim gibi görünüyor," diye düşündü Artur. "Ve sanırım işe senin güzel küçük eşini alarak başlayacağız."

OceanofPDF.com

KAT

KOŞ! diye bağırdı bir yanım. Ama yapamadım. Bacaklarım hareket etmeyi reddetti. Nefesim önümdeki havada dondu. Kanım damarlarımda dondu.

Sekiz erkek. Hepsi silahlı. Tek

koruyucum vuruldu.

Karda üzerimde kazaktan başka bir şey olmadan durdum.

Kaçabilsem bile hiç şansım yoktu. Bu erkekler daha güçlü ve hızlıydı ve beni kovalamak istediklerinden şüpheleniyordum. Kurt formundaki ikisi birkaç adımda tepeme binecek ve muhtemelen aşağı inerken beni yaralayacaklardı.

Hayır. Kaçmak işe yaramaz.

Burada tek seçeneğim vardı, savaşmak. Ama bu konuda akıllı davranmalı, kartlarımı doğru oynamalıydım. Ve Ander'in kurşun yarasından kurtulması için dua etmeliydim.

Bana kurtları öldürmenin zor olduğunu söylemişti ve insanlardan daha hızlı iyileştiklerini varsaymıştım. Soru şuydu, ne kadar hızlı?

"Dene," dedi Artur'un tehdidine karşılık vererek. Sesi sert çıkmıştı, dizlerinin üzerinde sabit dururken avucunu karnındaki yaraya bastırdı. Vücudunun sıcaklığı açıkta kalan bacaklarımdan akarak beni donmuş halimden kurtardı.

Enzo silahını çekti ve Ander'in kafasına nişan aldı. "Denemekten fazlasını yapacağız."

Ander'in dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "O tetiği çekersen asla Sektör Alfa olamazsın."

"Pozisyonu isteyen o değil," dedi Artur, elini Enzo'nun silahının üzerine koyarak. "Sana meydan okuyacağım. Omega'nı kırmayı bitirdikten sonra." Enzo'ya bir bakış attı. "Onu kafasından vurma. Ona canlı ve izleyebilecek kadar uyanık ihtiyacım var. Ama dövüşmeye kalkarsa bacaklarından ya da kasıklarından vurun."

Enzo'nun dudakları kıvrıldı. "Memnuniyetle."

Ander'in çenesi titredi. "Seni asla bir korkak olarak görmedim, Artur. Sekize bir, hükmetme gücüne sahip olduğunu kanıtlamak için pek de bir yol değil."

"Küçük arkadaşınla işim bittikten sonra nasıl hissedeceğini göreceğiz, hmm?" Soğuk siyah gözleri bana odaklandı, bakışlarımı tutarken etrafındaki enerji büyüyordu, teslim olmamı talep ediyordu.

Bunu bana partide de yapmıştı, omurgamı ve cesaretimi birkaç ince hamleyle sınamıştı.

Onun önünde diz çökmeyi reddettim.

Ama ona korkumu belli ederek üstünlük duygusuna kapılmasını sağlayabilirdim.

Erkekler hakkında bildiğim bir şey varsa, o da cüssemi ve bilgimi küçümseme alışkanlıklarıydı. Kalçasında bir silah vardı - annem sayesinde nasıl kullanılacağını biliyordum - ve eğer kot pantolonunun ayak bileklerine oturuş şekli bir gösterge ise, botunda bir bıçak vardı.

İnsan formundaki arkadaşlarının hepsi benzer şekilde giyinmişti.

Silahlarından birini bile çalabilseydim, çok daha iyi bir konumda olurdum.

"Ona dokunursan seni öldürürüm." Ander bu sözleri alçak bir ses tonuyla söylemişti, vücudu benimkinin yanında şiddetle titriyordu. Kesinlikle yeni vurulmuş bir adam gibi davranmıyordu.

"Ona dokunmaktan çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum," dedi Artur, bana doğru bir adım atarak. "Onun benim olduğunu iddia edeceğim. İçinde büyüyen çocuğunla ilgilenir ilgilenmez."

Kanım yeniden dondu.

"Hayır," diye hırladım, kelime sadece içgüdülerimle dudaklarımdan döküldü. Koruyucu elimi karnımın üzerinde kavislendirdim ve Alfa'ya dik dik baktım. "Siktir git."

Diğer erkeklerden bazıları kıkırdarken kaşları kalktı. "Ama sen çok alıngansın. Ander'in senden hoşlanmasına şaşmamalı." Bakışlarını Enzo'ya kaydırdı. "Onun bu itaatsizliğini sikip atmaktan zevk alacağım."

Enzo başını salladı, silahını Ander'e doğrulturken bir yandan da bana bakıyordu. "Omegaların çocuklarını kaybettikten sonra ne kadar kırılgan olduklarını bilirsin. Onu oradan doğru versiyona dönüştürmek kolay olacaktır."

Artur gülümsedi. "Evet."

Ander hamle yaptı, ancak iki erkek ve bir kurt tarafından arkadan yakalandı, acı içinde ulumasına neden olan bir başka çatlak havaya karıştı. Enzo yüzüne bir yumruk indirdi ve yeri kana bulayan bir arbede başladı.

Kahretsin! Bunu yapmasını beklemiyordum. Dikkatimi dağıtmak için hızlı düşünmem gerekiyordu.

Boynuma dolanan eller çığlık atmama neden oldu ama avuç içi nefes yolumu kestiği için ses çıkmadı. Sert bir beden sırtıma vurdu, bir diğeri önüme, hırıltılar her yanımı titretti.

Vahşi hırıltılar değil. Ama çiftleşme çağrısı. Tanrım, hayır.

Vücudum ısınmaya başladı, kurdum bir köşeye sinerken havaya kaygan bir madde nüfuz etmeye başladı.

Hayır! Hayır!

Bana bunu yapmalarına izin vermeyi reddettim. Düşün, lanet olsun, ! Başlangıçta Ander'la savaşabilmiştim. Şimdi de bu canavarlara kesinlikle engel olabilirdim.

Ama çok daha agresif bir şekilde hırlıyorlardı. O kadar derin bir ses çıkarmamıştı, bedenim çiftleşme içgüdüsünden bağımsız olarak ona tepki veriyordu.

"Katriana!" diye seslendi, sesinde kırık bir şeyler vardı.

Ama onu göremedim.

O hırıltının ötesini düşünemedim.

Dur, dur, dur!

"Eşine sahip çıkmalıydın," dedi biri, zihnimde dolaşan kafa karışıklığı bulutunu delip geçen bir sesle. "O zaman yeni bir Alfa'nın onu çiğ çiğ sikmesi için yalvarıyor olmazdı."

Boynumdaki dudaklar. Ait olmayan dudaklar. Çok derin bir hırıltı. Ander değil.

Sıcaklık karnımın alt kısmına baskı yapıyordu, kazağım gitmişti.

Ateşli erkek.

Muhtaç erkek.

Doğru erkek değil.

Tanıdığım bir hırıltı daha. Ona uzandım, ona ihtiyacım vardı.

"Senin için ona iyi bakacağız, Ander. Merak etme. Biz içini kanatırken bile gelecektir."

Hırıltılar havayı doldurdu. Acı dolu bir uluma.

Benimki de koroya katılıyor.

Çünkü bunu istemiyordum. İçten içe bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyordum. Ander beni Omegaların bir Alfa'nın çağrısına karşı koyamayacağı konusunda uyarmıştı ve şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Kendimi dört ayak üzerine düşmüş gibi hissettim, zihnim her adımda isyan ederken bedenim ipte sallanan bir kuklayı andırıyordu.

Bu doğru değildi. Bu benim kaderim değildi.

Hayatta kalmak için seçtiğim yol bu değildi.

Ander'e boyun eğmek doğal geliyordu. Bu - arkamda sıralanan erkek - hiç de doğal değildi.

Öne doğru itti ve ben yuvarlandım, sırtım zemine çarptı. "Hayır!" Çığlık attım, buzdan olabildiğince uzağa

Sırtım başka bir erkeğin bacağına çarpana kadar olabildiğince sarhoş edici bulut

Etrafımı sarmışlardı.

Gülüyorlardı.

Kıkırdama.

İşkencemin tadını çıkarıyorum.

Her saniye daha da heyecanlanıyorum.

Bakışlarımın tek bir hareketiyle hepsini kaydettim, zihnim kanlar içindeki Ander'in dört adam tarafından tutulduğu sahneye yeterince odaklandı. Diğerleri bana doğru sinsice yaklaşıyordu. İkisi pantolonsuzdu.

Enzo ve Artur.

Kısmen eğlenmiş, kısmen çıldırmış görünüyorlardı, ereksiyonları bana tam olarak akıllarında ne olduğunu söylüyordu, daha fazla hırıltı havayı süslüyordu. Hiçbiri doğru değildi. Hiçbiri benim değildi.

Bu hayvanlar bana zarar vermek istedi.

Çocuğumu öldürmek. Böyle bir şey olmayacak.

Ben yatarak alamam.

O lanet hırıltılarını alıp kıçlarına sokabilirler.

Kurdum pes etmişti, boyun eğme ihtiyacı beni dizlerimin tutuyordu. Ama artık içimdeki insan hükmediyordu. Yıllar boyunca bunun olmasına izin vermek için çok fazla pisliğe katlanmış olan kişi.

Ben sıradan bir Omega değildim, yaratılmış bir Omega'ydım.

Ve içimde büyüyen hayata dokunmalarına izin vermeden önce ölürdüm.

Kollarımdaki tüyler dans ediyor, ruhum derimin altında canlanıyordu. "Boyun eğmeyeceğim," diye tısladım, kendimi çömelmeye zorladım, son nefesime kadar savaşmaya hazırdım. "Önce beni öldürmen gerekecek."

Enzo, bakışları ışıldayarak sikini tembelce okşadı. "Oh, seni kırmak gerçek bir zevk olacak, küçük kırmızı."

Artur o kadar da eğlenmiş görünmüyordu, hırlaması şiddetlenmişti.

Gülümsedim. "Sorun nedir, Alfa?" Başımı eğerek alay ettim. "Performans sorunları mı yaşıyorsun?" Dörtlünün her açıdan yaklaşmasını izleyerek onu inceledim. "Kız arkadaşını havaya için hırlamak zorunda olman kesinlikle çok şey anlatıyor. Ander'in kalçalarımı ıslatmak için tek yapması gereken bana bakmak."

Artur hırladı. "Onu tut ve yere yatır. Eğer istediği kuru bir sikişse, kuru bir sikiş olacak." Sırıtışı tam anlamıyla şeytaniydi. "Ayrıca, kayganlaştırıcı olarak her zaman kanı tercih etmişimdir."

İki fedaisi beni yakalamaya çalışırken yana atladım.

Sonra beklemediği bir şekilde bacağımı birinin altından geçirdim. Silahı uçtu ve ben de üzerine atladım.

Ancak bir kolun belime sıkıca sarıldığını gördüm.

Hay sikeyim! Kıpırdandım, onu üstümden atmaya çalıştım ama tutuşu daha da güçlendi.

Ve sonra Artur suratımdaydı, yumruğu çeneme öyle sert bir şekilde çarptı ki yıldızlar gördüm.

Ander bana cinayeti hatırlatan bir ses çıkardı ve birkaç saniye sonra beni çevreme geri çekti.

Artur çenemi yakaladı, o kadar sert sıktı ki kemiğin çatladığını duyduğuma yemin edebilirim. "Her deliğini sikeceğim, sonra da benim olduğunu iddia etmek için seni amından ısıracağım. Ve bu sadece birlikte geleceğimiz için bir meze olacak. Bu lanet sektördeki herkes Omega amcığı için ölüyor ve ben paylaşmayı seven bir adamım. Bu yüzden Enzo'yu seni parçalamama yardım etmesi için davet ettim."

Sözleri kalbimde korku uyandırmalıydı. Ama tek

yapabildiğim şakayla karışık gülmek oldu.

"Ne tür Alfa hisseleri?" Ben sordum.

Bu bana çeneme bir yumruk daha kazandırdı.

Bu sefer kanın tadına baktım.

Ve yüzüne tükürdü.

Beni boğazımdan yakaladı, görüşümde siyah noktalar filizlenene kadar sıktı. "Sana sahip olacağım, seni küçük amcık."

Hayır, diye düşündüm. Hayır. Çünkü ben senin değilim.

Sırtım tekrar kara çarptı, eller beni aşağıda tutmak için omuzlarımı yukarıdan kavrarken ağır bir beden üzerime çöktü. Kimin nerede olduğunu anlamakta zorlandım, bilincim dalgalanıyordu.

Ta ki karnımdaki bir avuç içi kalçalarımla aynı anda aşağı doğru bastırmaya başlayana kadar.

Ateş omurgamı yaladı, doğrudan beynime gitti ve beni gerçekliğe geri döndürdü.

Artur kalçalarımın arasına yerleşirken manyakça bir hayranlıkla elini inceliyordu. Kahverengi saçlı arkadaşı başımın üzerindeydi ve keskin bir gülümsemeyle beni izliyordu.

İkisi de yüzüme odaklanmadı.

İkisi de boştaki ellerime dikkat etmiyordu. Omuzlarımı aşağıda tutmak sadece gövdemi hareketsiz tutuyordu. Kollarımı değil.

Ve başımın hemen yanında kalçama yerleştirilmiş bir silah.

Düşünmedim. Tepki verdim, tabancaya uzandım ve kalçalarımın arasındaki canavara nişan aldım.

Göğsüne isabet eden iki mermi onu geriye doğru uçururken, üstümdeki adam, doğrudan kafasına bir mermi göndermemi engelleyemeyecek kadar yavaş irkildi.

Etrafımda bağırışlar çınlıyordu ama yırtıcı dürtüm harekete geçmişti.

Nişan

aldım.

Ateş

ettim.

İkinci kez düşünmedim.

Silahımın mermisi bitene kadar.

Sonra kurbanlarımdan birinin üzerine atladım, bir bıçak kaptım ve etrafımda kaos yaşanırken yerdeki pislikleri kesmeye başladım.

Kan.

Cesar

et.

Beyin.

I açığa çıktı içinde ve Şiddet.

Çığlık Küfür.

Küfürlü cinayet. Bir katliam denizinde yaşamak.

Artur'un saçlarını avucumun içine almıştım, bıçağım boynuna doğru ilerliyor, etini vahşice kesiyordu. Ander, bir kurdu öldürmek için çok fazla şey gerektiğini, kalbin çok uzun süre atmayı bırakması gerektiğini söyledi.

Bakalım bundan kurtulabilecek

misin? Artur'un ölmesini

istedim.

Gitti.

Yok edildi!

Çocuğumu benden almaya çalıştı.

Bana tecavüz etmeye çalıştı.

Arkadaşıma zarar

verdi. Aileme.

Ben.

Daha fazla değil. Onun ölümünü, kanını, hayatını ellerimde istiyordum. Görevimi tamamladığımda zaferle hırladım ve yaralı kurdumdan gelen bir hırıltıyla kafasını karın içine attım.

Biri benim adımı söyledi.

Bunu görmezden geldim ve bir sonraki kurbanıma geçtim - beni yere yatırıp hastalıklı bir hayranlıkla izleyen kurbanıma. Hançerim boğazına saplanmışken o kadar da heyecanlı görünmüyordu.

Üzerime ürkütücü bir enerji çöktü, hareketlerimi yönlendirdi, ruhumu sakinleştirdi, o da başını kaybetti.

Ama üç numaralı kurbana geçtiğimde, kendimi sağlam kollara sarılmış buldum.

Hırladım.

Dövüştü

m.

Kirpiklerini çıkarmış.

Yine de yeni saldırganım bıçağı parmak uçlarımdan çaldı ve elimi kafasına götürdü. Saçlarını çekiştirdim ve çığlık attım, kızgın ve tüketilmiş ile ihtiyaç için

İntikam. Tek cevap sıcak bir titreşim oldu, bu da beni duraksattı.

Bu sesi sevdim.

Sakinleştirici.

Mırıltı gibi.

Benimkini.

Yüzümü etrafımı saran tanıdık kokuya bastırdım, ağzımın altındaki deriyi yaladım ve dudaklarımı yukarı doğru erkeksi bir boğaza doğru takip ettim. Mmm, bunu kesmek istemedim. Onun yerine, tanıdık erkeğin tadını çıkardım.

Benim erkeğim.

Onu ısırdım. Burnuna soktum. Ona tırmandım. Kollarımı ona doladım. Öptüm.

Ağzımın içinde hırladı, parmakları saçlarımın arasından geçerken beni dikenli bir şeye bastırdı. Ağaç gövdesi, zihnimin bir kısmı bunu kaydetti. Evet, evet.

Ona pençe attım.

İkimiz de kan, buz ve ağza alınmayacak şeylerle kaplıydık. Ama umurumda değildi. "Benim," diye nefes aldım, ona doğru eğilerek. "Benim. Benim."

"Senin," diye kabul etti ve kot pantolonlu kalçalarını uyluklarımın arasındaki hassas boşluğa bastırdı.

Ellerimi aşağı doğru çekip bariyeri kaldırmak isterken burnuma yeni kokular geldi. Kollarım onun etrafında sıkılaştı, gözlerim izinsiz girişi araştırıyordu.

"Yüce ," diye nefes aldı bir erkek sesi.

Elias.

Göz kırptım. Ne oldu?

Hayır, ne biliyordum. Bir

sürü kurt öldürdüm.

Ama nasıl?

Bekle… Ander! Hemen ellerimi farklı bir nedenle üzerinde gezdirdim, yaralarını aradım, dehşet boğazıma yapıştı. "İyi misin?"

Boğazıma doğru kıkırdadı, ısırdı. "Evet, bebeğim. İyileşeceğim."

"Bu hiç komik değil!" Karnından vurulduğu yere bakabilmek için onu geri itmeye çalışarak çığlık attım.

Ve, aman Tanrım, daha fazla yara vardı.

Sadece bulunduğum noktadan görebildiğim en az üç tane.

"Ne halt etmeye ayakta duruyorsun?" Kendimi onun kollarından kurtarmaya çalışarak talep ettim. "Bir doktora ihtiyacın var. Riley'e ihtiyacımız var!"

"Ben iyiyim," diye cevap verdi, avucunu boynumun arkasına dolayarak. "Bana bak." Bakamadım. Hasarın tam boyutunu görmeye çalışmakla meşguldüm. Kavrayışını sıkılaştırdı. "Katriana. Bana bak."

Ses tonundaki talepkâr hırıltı bakışlarımın yukarı doğru uçmasına neden oldu.

Yanan altın rengi gözlerim bana sıcak bir gündeki güneşi hatırlattı.

"Ben iyiyim," diye söz verdi, sonra çıkıntısını hassas kıvrımlarıma bastırdı. "Öyle olmasaydım, şu anda seni becermeye hazır olmazdım."

"Oh." Dudaklarımı yaladım. "Ama seni vurdular."

"Evet ve çok acıdı. Ama sana söyledim, kurtları öldürmek zordur. Özellikle de benim kadar güçlü olanları. Beni zapt etmek için neden dört Alfaya ihtiyaç duydu sanıyorsun?"

"Bunu bozmaktan nefret ediyorum ama bu da ne?" Elias yanımıza gelerek sordu. "Neden birisi Artur'un boğazına tereyağı bıçağı dayamış gibi görünüyor?"

"Katriana onun kafasını kesti," diye yanıtladı Ander bakışlarımı kırmadan. "Ve bu şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şiddet eylemlerinden biriydi."

"Peki ya diğerleri?" Elias sordu.

Ander boynumu bırakarak parmak eklemlerini ağrıyan çeneme hafifçe vurdu. "Ben, Katriana ve tepelerdeki bilinmeyen bir keskin nişancı arasında şiddetli bir işbirliği."

"O ben oluyorum," diye homurdanarak duyurdu derinden gelen bir ses. Kızıl saçlı bir Alfa'nın başka bir erkeği yere düşürdüğünü görmek için tam zamanında bakışlarımı sese doğru çevirdim. " azından bu pisliği yere serdikten sonra." Cesedi Ander'e doğru tekmeledi, sonra yanına bir tüfek bıraktı. "Uzaktan yardım etmek için onu kullanıyordu. Boynunu kırdıktan sonra ben devralmaya karar verdim."

Ona göz kırptım.

Sesi tanıdıktı. Geçen gece partideydi ve kur yapmakla ilgili sorular soruyordu. Bana kur yapmak isteyen değil, diğer Omegalar.

"Samuel," dedi Ander, şaşkınlığı ses tonundan ve ifadesinden belli oluyordu. "Enzo'yu sen vurdun."

"Ben yaptım," diye itiraf etti. "Darren da öyle." Ayaklarının dibindeki adamı tekmeledi. "Ama bu salağın sadece boynu kırık. Hikâyemi doğrulaması için ona tanık olarak ihtiyacım olabileceğini düşündüm." Bir omzunu kaldırdı. "Gerçi kızla olan ilişkimi anladıktan sonra bu tartışmalı bir konu olabilir."

Bu hem benim hem de Ander'in kaşlarını
çatmasına neden oldu. Ama konuşan Elias
oldu. "Ne ilişkisi?"

Samuel etrafımıza, Ander'in İkincisi'nin kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmış bir şekilde karda durduğu yere baktı. "O benim yeğenim."

OceanofPDF.com

A N D E R

"SENİN NEYİN?" İçimde bir şok dalgasıyla talep ettim.

"Yeğenim," diye cevap verdi sakince. "O benim kız kardeşimin kızı."

Katriana kollarımın arasında dondu kaldı, dudakları aralandı. "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Tersledim.

"Geçen geceye kadar fark etmemiştim, çünkü eş adayınızı ilk kez o zaman gördüm. Ama onu hemen tanıdım. Ve o noktadan sonra biraz meşguldünüz." Ellerini ceplerine soktu. "Yine de Ceres'e bir rapor sundum. Zaten bildiğim şeyi kanıtlamak için kan örneklerini inceliyor. Ama o kesinlikle Marianna'nın kızı."

"Bu benim annemin adı," diye fısıldadı.

"Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi Elias, düşüncelerimi yankılayarak. "O bir Beta mıydı?"

"Hayır." Sözlerine devam etmeden önce kız kardeşinin tam olarak ne tür bir kurt olduğunu biliyordum; gerçek gözlerinde gizleniyordu. "O bir Omega'ydı."

"Konseyden bir Omega sakladın." Katriana'ya tutunduğum yeri değiştirdim, vücudu benimkine karşı titremeye başlamıştı. "Bir cekete ihtiyacı var."

Elias daha sözümü bitirmeden bana kendi elindekini uzattı ve ben de onu omuzlarına sardıktan sonra ayağa kalkmasına yardım ettim.

Ayaklar. Kıyafetlerimiz mahvolmuştu, onun botları da katliamın altında bir yerlerdeydi.

"Bu tartışmaya daha sıcak bir yerde devam etmeliyiz," dedim etrafıma bakarak. Elias'la birlikte birkaç kurt daha gelmişti ve hepsi de soğukkanlı ifadelerle hazır olda bekliyordu.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve nefesimi üfledim.

Alfa moduna geçmemi, bir açıklama yapmamı, bir ferman yayınlamamı, sahadaki kan banyosu konusunda kendilerini güvende hissetmelerine yardımcı olacak bir şey yapmamı istediler.

Muhtemelen tüm sektör şimdiye kadar burada olanlardan haberdardı.

Harika. Güne kan ve kurşun yaralarıyla kaplı bir şekilde başlamak gibisi yok. Lanet mideme gerekli iyileşme yüzünden kramp girdi. İlk saldırım sırasında Enzo'nun bana attığı ucuz yumruk yüzünden kalçam zonkluyordu. Kalbim niyetlendiğim eşim ve onun az kalsın yaşayacağı şey için çarpıyordu. Ve kurdum, kimsenin yaşamadığını garanti etmek için katliam alanına doğru öfkelenmek istedi.

"Annem bir kurt muydu?" Katriana Samuel'e bakarak fısıldadı. "Babam değil miydi?"

"Baban insandı," diye yanıtladı. "Aslında annen onu çiftleştirmeye niyetlenmişti. Ama Andorra'ya yapılan yolculuktan sağ çıkamadı."

"Yolculuk mu?" Tekrar ettim.

"Marianna hiçbir zaman Andorra Sektörü'nün bir parçası olmadı. Enfekte salgınından sonra tek başına yaşadı ve kurtlar yerine insanlarla birlikte olmayı tercih etti. Aşık olduğunda, burada bize katılması için bana ulaştı ve sizin onu bir X-Clan Kurduna dönüştürmesine izin vereceğinizi umuyordu. Ancak, ona bu şansı vermeden önce öldü."

Yani bir Omega saklamıyordu, sadece kız kardeşinin durumuyla ilgili ayrıntıları saklıyordu. "Peki ne zaman geldi?"

"Kokusunu maskelemesine yardımcı olmak için laboratuvarda baskılayıcılar yarattım," diye itiraf etti. Benim en başarılı

Araştırmacılar, bu görev onun için zor olmazdı. Ayrıca dağlardaki kurtlarımın nerede olduğunu da devriye gezerek öğrenmiyordum. "Fark edilmeleri halinde ona ve çocuğuna ne olacağını biliyordum. Birisi Marianna'yı çiftleşme bağına zorlayacaktı ve-"

"Çocuğu muhtemelen iddia sahibi Alfa tarafından öldürülecekti," diye onun yerine ben bitirdim. Çünkü bebek bir Omega'nın başka bir erkekle olan ilişkisinin ürünüydü. Bir insan erkeği. Sadece bu hakaret bile çocuğun ölümünü gerektirebilirdi.

Onaylarcasına çenesini eğdi. "Onu sakladığım için cezayı kabul ediyorum ama bunun için asla özür dilemeyeceğim."

Elias ve ben uzun uzun bakıştık. Teslim biliyordu. a karar üzerinde Bu BİLGİ Şimdi. Hayır. Bugün olanlardan sonra. Çok fazla diğer acil konular.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Katriana dikkatimi ilk önceliğime, yani titreyen eşimi ısıtmaya geri çekerek sordu. "Omegaların çiftleşmek için bir Alfa'ya ihtiyacı var, değil mi?"

"Evet, Omegalar çiftleşme bağı için bir Alfa'ya ihtiyaç duyar. Ve kızgınlık döneminde onlara yardım edecek bir Alfa'ya ihtiyaç duyarlar, yoksa bu süreç oldukça sancılıdır," diye açıkladım usulca. "Ancak bir Omega teknik olarak başkalarıyla üreyebilir, sadece çocuğun hayatta kalma olasılığı çok daha düşüktür."

"Ve insanlar genetik işaretlerimize yatkın olabilirler," diye ekledi Samuel. "Annenizin bana anlattığına göre, babanız bir Alfa'nın tüm eğilimlerine sahipmiş. Ona X-Clan serumu verilmiş olsaydı, muhtemelen bir Alfa kurduna dönüşecekti."

Katriana başını salladı, inkârı hissediliyordu. "Ama benim annem öldü. Bu doğru olamaz."

"Annen o mağaradaki aptal insanlardan biri tarafından başından vuruldu," dedi Samuel yumuşak bir sesle. "Bunca yıl kurt doğasını bastırmamış olsaydı hayatta kalabilirdi. Ama hayvan formunda yakalanma riskini göze alamazdı."

"Kurtlarımızı bastırmak bizi doğamız gereği daha zayıf yapar," diye kabul ettim ve başının üstünü öptüm. "Bu mantıklı."

"Neden bana bunların hiçbirini anlatmadı?" diye fısıldadı, bizden çok kendi kendine, ama Samuel yine de cevap verdi.

"Buna onun adına cevap verememem. Ama onun için dünyalara bedel olduğunu biliyorum. Burada kalmak için her şeyi riske attı çünkü Andorra'da en güvende olacağınızı biliyordu."

"Burada nasıl güvendeydim?" diye sordu. "Sayısız kez neredeyse açlıktan öleceğim bir mağarada yaşadım. Kurtlar tarafından kaçırıldım. Zorla değiştirildim. Hamile bırakıldım. Bu pislikler tarafından neredeyse tecavüze uğruyordum. Ve şimdi kanlar içindeyim, donuyorum ve sen bana güvende olduğumu mu söylüyorsun?" Gülmeye başladı. Ancak kahkahalar hıçkırıklara dönüştü ve onu teselli etmek için kollarıma çektim.

Samuel'e dikkatle bakarak, "Bunu daha sonra konuşuruz," dedim. "Seni ofisimde bekliyor olmanı bekliyorum."

Sessizce başını sallayarak kabul etti, yüzü hiçbir şey belli etmiyordu.

"Cesetlerle ilgili ne yapmak istiyorsun?" Elias tarlayı işaret ederek bana sordu.

Nefes alan iki erkeğe dikkat ederek seçeneklerimi değerlendirdim. Biri Darren'dı; görünüşe göre ağaçlardan keskin nişancılık yapmayı hobi edinmişti.

Diğeri ise konseye yeni atanan Alfa üyesi Walton'dı.

Yaşamalarına izin vermek aslında ölümden daha kötü bir kader olurdu. Kaçacak hiçbir yerleri olmayacak, haydut olarak var olmaya zorlanacaklardı.

Bence uygun.

"Bir dakika," dedim Elias'ın cesetlerle ilgili askıda kalan sorusuna yanıt verirken.

Katriana'yı şakağından öperek yanıma çektim ve ihtiyacım olan kafaları bulmak için tarlada ilerlemeye başladım.

Enzo'nunki hâlâ vücuduna bağlıydı.

Artur'unki o kadar değil.

"Seni bir dakikalığına serbest bıraksam iyi olur musun, kedicik?" Yumuşakça sordum. Ağlıyordu, ama gerçekten ağlamıyordu.

Artur'un kalıntılarına bakarken yaşadığı şok daha soğuk bir duyguya dönüşmüş gibiydi.

Katriana sessizce başını salladı, sonra cesetlerden birinden bir bıçak çıkarmamı ve Artur'a yaptığı Enzo'nun boynunu kesmemi izledi.

İşim bittiğinde onu saçlarından yakaladım ve arkadaşının kafasını almaya gittim. Ama birkaç dakika önce gördüğüm yerde değildi. Çünkü Katriana onu almıştı.

Bakışlarımı kendi kararlı bakışlarıyla karşıladı. "Bana onu yakabileceğimi söyle."

Hmm, onun bu yanını kırık parçalarından çok daha fazla sevdim. Dudaklarım onaylarcasına kıvrıldı. "İstersen tüm alanı ateşe verebiliriz."

"Tarla değil. Sadece cesetler."

Başımı salladım. "Sadece cesetler." Bakışlarım İkincime kaydı, yüz ifadesi bana ne istediğimi zaten bildiğini söylüyordu.

"Alfa'nızı duydunuz," dedi yanında getirdiği ve hâlâ sessiz olan orduya hitaben. "Kalıntıları toplayın ve merkez meydana taşıyın. Barbekü zamanı."

"Ama Darren ve Walton'ı bırakın. Aforoz edildiler ve kendi başlarına nasıl hayatta kalacaklarını bulabilirler." Kalıntılarına tükürdüm. "Ve ne var biliyor musun? Tonic de onların kaderini paylaşabilir. Onu kıçının üstüne atın; bırakın arkadaşlarına yardım etsin." Bu küçük neşeli toplantının bir parçası olmadığına göre, hâlâ hapiste olduğunu varsaymıştım.

Elias, "Olmuş bilin," diye cevap verdi.

"Güzel." Katriana yanımdayken kubbeye doğru ilerlemeye başladım.

Ayaklarımızın altındaki kar hakkında hiçbir şey

söylemedi. Titremedi bile.

Her adımda kararlılığının arttığını, öfkesinin hareketlerini körüklediğini hissettim. Benim alıngan kadınım sonunda geri dönmüştü. Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı.

Girişte bizi bir muhafız karşıladı, erkek olan o kadar eğildi ki karı öpüyor olabileceğini düşündüm.

Saldırganlığımızı hissetmiş olmalı.

Şiddeti.

Öfke.

Bunun bir daha tekrarlanmaması için halkıma hadlerini bildirmem gerekiyor.

Katriana'nın kendi duygularıyla beslenen öfkem her adımda daha da arttı.

Çocuğumuzu tehdit etmişlerdi. Onun bedenini. Benim iddiamı. Benim liderliğimi. Ve bunun bir sonucu olmadan gitmesine izin veremezdim.

Andorra Sektörü Alfa'larının önünde eğilirdi. Kalmam için yalvarırlardı. Konumuma saygı duyarlardı.

Meydanda bir kalabalık toplanmıştı, Elias acil bir sektör toplantısı duyurusu göndermişti.

Kurtların birçoğu benim ve Katriana'nın açıkta kalan bacaklarını kaplayan kurumuş kanı fark ederek soluk soluğa kaldı.

Cehennemden kurtulmuş gibi görünüyorduk.

Gövdemde hâlâ iyileşmekte olan iki yara vardı. Katriana'nın saçları başının üstünde bir yuva gibiydi.

Ve ikimiz de sorumlu iki erkeğin kafasını taşıdık.

Benimkini meydanın ortasına fırlattım, solumuzda akan küçük bir nehir Enzo'nun kafatasının kaldırım taşına çarpma sesini bastırdı. Katriana, Artur'un kalıntılarını biraz daha güçlü bir şekilde aşağıya fırlattı, yüzü çarpmanın etkisiyle yerden sekti ve birkaç seyircinin geri sıçramasına neden oldu.

"Başka kimse var mı?" Sesimin çevredeki binalarda yankılanarak kalabalığa ulaşmasını sağladım. Binalar beş ya da altı kat yüksekliğindeydi ve böyle bir gösteri için makul bir ses odası oluşturuyorlardı.

Sadece meydanın akan suyun ince akışı bana cevap verdi.

Sonra diğer cesetler gelmeye başladı.

Elias'ın adamları kalıntıları teker teker şenlik ateşine layık bir yığının içine attılar.

Yakmadım. Henüz yakmadım. Çünkü önce başka kimsenin katılmak istemediğinden emin olmak istedim.

Etrafımızdaki herkese baktım, göğsümden derin, gırtlaktan gelen bir sesle yayılan bir güç dalgası altında kalabalığı diz çökmeye zorlarken tek bir gözü bile kaçırmadım. Bu, rütbesi ne olursa olsun herkesten boyun eğmesini talep eden türden bir hırıltıydı. "Burası benim sektörüm," dedim, birinin bana bu şekilde meydan okumayı düşünmesine bile öfkelenerek. "Emrime girmek istemiyorsanız, şimdi konuşun ve gidin."

Daha fazla sessizlik. Daha fazla diz çökme.

Elias bile enerjimin dalgası altında kaldı. Ya bir saygı göstergesi olarak ya da gerçekten bu kadar baskınlık yaydığım için. Belki de ikisinin bir karışımı.

Önemli değildi.

İtaat için can atıyordum. Zirvedeki konumumun onaylanmasına ihtiyacım vardı. Onların saygısına ihtiyacım vardı.

Vurgulamak için tekrar hırladım, öfkem kalabalığın üzerine bir kırbaç gibi yayıldı. Halkım gelecekteki varisimi almaya cüret etti. Müstakbel eşimi. Benim konumumu.

Benim kurallarımı sorgulamaya nasıl cüret ederler, diye hırladı kurdum. Verdiğim onca şeyden sonra.

Kalabalığın içinde iniltiler yankılanıyor, bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Ta ki yatak odasının dışında mızmızlanmasını asla duymak istemediğim tek kadından duyana kadar.

Niyetim dostum.

Katriana benim baskınlık patlamam karşısında dizlerinin üzerine çökmüştü, alnı yere değene kadar kendini aşağıya indirirken omuzları titriyordu.

Hayır, kurdum hırladı. Bu doğru pozisyon değildi. Eşim için değil.

Önünde çömelip parmaklarımı koyu kırmızı saç tellerine geçirdim, sonra yavaşça yukarı doğru çektim. "Hayır, Katriana," diye fısıldadım, gözyaşı dolu bakışlarını benimkilerle buluşmaya zorlayarak. "Burada bana asla boyun eğmiyorsun." Yatak odasında, evet. Sektörün önünde, hayır. "Ayağa kalk, tatlım. Lütfen."

Gözlerini kırpıştırdı, boğazı yutkunmak için çalışıyordu.

Onu hafifçe çekiştirdim, herkes etrafımızda itaatkâr bir pozisyonda dururken onu ayağa kaldırmaya ve kollarıma almaya yardım ettim.

"Sen benim eşimsin," dedim ona, yanağını okşayarak. "Senin yerin benim yanımdır."

Dudakları aralandı ve ne düşündüğünü anladım. Bakışlarında görebiliyordu. Şüphe.

O daha kelimeleri söyleyemeden tepki verdim, saçlarını tutarak başını yana doğru çektim ve dişlerimi boynuna geçirdim.

Ona sahip çıkmak.

Herkesin görmesi için onu benim olarak işaretlemek. Ama en önemlisi, hissetmesi için.

Nefes nefese bana sarıldı, bağımız yerine oturup bağımızı sonlandırırken elleri omuzlarımı kavradı.

Kalbimden onun kalbine bir ok gibi, bizi ömür boyu birbirimize bağlayan. Onun ruhunu benim adımla, benimkini de onunkiyle damgalayarak.

Hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim. Daha canlı.

Daha fazlası tamamlandı.

Ve kanı dilime değdiğinde, ambrosia içimi doldurdu.

Dostum.

Katriana'm.

Benim hayatım.

Benimkini.

OceanofPDF.com

KAT

GÖZLERİMDEN YAŞLAR DÖKÜLDÜ, acıdan değil sevinçten.

Ander Cain sonunda beni sahiplenmişti. Beni kendi olarak işaretledi.

Tüm lanet sektörün önünde.

Ve şimdi tek istediğim onu odasına geri sürüklemek ve çok istekli bedenimle onu uygun bir şekilde ödüllendirmekti.

Sonunda bir hırıltıyla beni serbest bıraktı, ancak ağzını almak için başını aşağı çekmeden önce ona konuşma şansı vermedim. Kanımın tadına baktım ve içimdeki vahşi bir parça onun özünü de tatmak istedi.

Bu yüzden alt dudağını sertçe ısırdım ve bana karşı hırlamasına neden oldum.

Sonra ben yarayı emerken inledi, onu ağzıma aldım ve çökmüş kanını yuttum.

"Siktir," diye nefes aldı, bir avucunu kıçıma dayayarak beni kaldırdı. Bacaklarımı onun etrafına doladım, ona ihtiyacım vardı. Şimdi.

Şenlik ateşi bekleyebilir.

Lanet cesetleri bensiz de yakabilirler.

Tek istediğim -gereksinim duyduğum- eşimin beni her yönden sahiplenmesiydi. "Al beni," diye talep ettim. "Damgala beni."

Sırtıma bir duvar çarptı.

Fark etmediğim bir binanın bir tarafında. Yürüdüğünü de hissetmemiştim. Ama bizi avludan çıkarıp bir ara sokağa sokmuş ve beni bir kuytuda saklamıştı.

Hepsi hâlâ oradaydı. Varlıklarını, hayranlıklarını, bir Alfa'nın Omega'sını kızıştırmasını izlerken duydukları ezici merakı hissettim.

Bu beni rahatsız etmeliydi. Mahremiyet talep etmeliydim.

Bir sürü şey yapmalıydım. Başka şeyler söylemeliydim.

Çığlık attı.

Dövüştü.

Mmm, hayır. Olmam gereken yer burasıydı, dostumla birlikte. Kotunun düğmesini kopardım.

Fermuarı yırttım.

Ve kayganlığımı sikinin her yerine sürdüm.

"Mükemmel birisin," diye hayret etti Ander ve sert bir içime girdi. "Hayal edebileceğim her şeyi beceriyorsun."

"Daha sert," dedim, topuklarımı onun sert kıçına saplayarak. "Beni senin yap, Ander Cain."

Pislik içindeydik.

Katildik.

Kızgın.

Düşmanlarımızın kalıntılarıyla kaplı.

Hayvanlar.

Dostlar.

Ve onun her santimini içimde istiyordum, çığlık atana kadar beni delmesini.

Dudakları dudaklarıma çarptı, dili hakimiyet için savaşırken özlerimiz ağızlarımızda birbirine karıştı. Ben de karşılık verdim, onu bunun için zorladım, teslimiyetimi en iyi şekilde zorlamasına ihtiyaç duydum.

Beni yanında istedi. Ben de orada olmak istedim.

Ama bunun için onun korumasına, gücüne, mutlak üstünlüğüne ihtiyacım vardı. Bana istediğim her şeyi verdi, elleri kalçalarımdaydı, beni sertçe tutarken beni unutulana kadar becerdi. Ben onu ısırdım. O da beni ısırdı. Ben onu yaladım. Beni yaladı. I

Çığlık attı. Hırladı. Tırnaklarımı sırtına geçirdim ve o da beni duvara daha sert çarptı.

Şiddet

içeriyor.

Cezalandır

ma.

İnanılmaz.

Nefes nefese kaldım, haykırdım ve kimsenin kıramayacağı bir şiddetle ona sarıldım. Onun bile.

"Sen benimsin," diye fısıldadım, huşu içinde, ona doğru eğilerek. "Benim Alfa'm."

"Benim

Omega'm."

"Eşim."

"Aşkım," diye saygıyla karşılık verdi, dudakları boynumdan aşağıya, beni ısırdığı yere doğru inerek yarayı okşadı. "Seni seviyorum, Katriana Cardona."

Beş kelime.

Kalbimi sonunda kabul ettiğim kadere mühürlüyordum.

"Ben de seni seviyorum, Ander Cain," dedim, hızı farklı bir sikişe doğru yavaşlarken ağzını bir kez daha kendi ağzımla aldım.

Sakinleşti

rici.

Yumuşak.

İbadet etmek.

Gözlerim sulanmaya, kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Yoğun bir sahiplenme ihtiyacı olarak başlayan şey, samimiyetin altını çizen duygusal bir dansa dönüşmüştü; bedenlerimiz bir bütün olarak hareket ederken ruhlarımız evlilikte birleşiyordu.

Bu aşktı.

Kurtlarımız birbirleriyle ömür boyu evleniyorlar.

Kimse aramıza giremeyecekti.

Ve sonsuza dek bir ekip olarak çalışacak, çocuğumuzu büyütecek, liderlik edecek, birlikte olmamız gereken kişi olacaktık.

Ander kulağıma doğru bir yol yaladı, nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Sen benimsin, Katriana." Düğümü patladı ve iç kanalıma yapıştı.

Sadece benim kulaklarım için yumuşak bir iniltiyle içime boşaldı.

"Ve sen de benimsin," diye karşılık verdim, onun etrafında doruğa ulaştım ve coşku içinde titredim.

Vücudumun her yeri ısındı, etrafımıza yağan kar neredeyse hiç fark edilmiyordu. O yer değiştirene kadar sırtımda binadan kalan sıyrıkları hissettim - tam da istediğim gibi beni kanatmıştı.

Sadece, acı verici

değildi. Sadece biz.

Birlikte olma şeklimiz.

Bu dünyada her şeyin bir nedeni vardı ve ben artık kaderimi anlamıştım. Var olma nedenimi.

Bir parça kurdun bütüne dönüşmüş haliydim, varlığım, dünyasında liderlik etmesine yardım etmem için bana ihtiyaç duyan bir erkeğe bağlıydı. Boyun eğmek için değil. Ayaklarının dibinde sürünmek için değil. Ama kendi benzersiz yolumda bir ortak olarak işlev görmek için.

"Dünyanız hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum," diye fısıldadım. "Her şey nasıl işliyor?"

"Hayatta kalmama yardım etmek istiyorsun,"

diye tahmin etti. Başımı salladım. "Tıpkı

senin bana yardım ettiğin gibi."

Dudaklarını benimkilere değdirdi. "Zaten biliyorsun, bildiğinden daha fazla." Beni tekrar öptü, şimdi daha yavaştı, düğümü hâlâ içimde atıyordu. "Bana bir amaç veriyorsun, Katriana. Seninle tanışana kadar bunun eksik olduğunu fark etmemiştim."

Dili ağzımın içine kaydı, benimkiyle tembelce dans ederken bedenlerimiz yüksekliğimizden aşağı indi, düğümü beni yavaşça serbest bıraktı.

Ander başını boynuma eğdi ve izini burnuna çekti. "Acıyor mu?"

Başımı salladım. "Bana sahip çıkmayı reddetmen kadar kötü değil."

İrkildi. "Seninle ilk tanıştığım gün seni ısırmalıydım. Benim olduğunu hemen anlamıştım. Bu yüzden seni inime götürdüm."

"Yapmadığına sevindim," diye itiraf ettim, beni zahmetsizce duvara yaslarken avuçlarımı sırtında aşağı yukarı gezdirdim. "Şimdi benim için daha anlamlı. Bugün. Yaşadığımız her şey için bir ödül gibi. Kaderin ikimize de bunu hak ettiğimizi gösterme şekli." Kulağa saçma geliyordu ama bakışlarındaki parıltı bana anladığını söylüyordu.

"Şenlik ateşi yakarak kutlayalım mı?" diye sordu usulca, alnını benimkine dayayarak.

"Düşmanlarımızın yanışını izlemek mi?" Çünkü onlar bizim düşmanlarımızdı, sadece onun değil. Eşimi tehdit eden herkes beni de tehdit ediyordu. Sonsuza kadar ve daima. Biz bir takımdık.

Başını salladı. "Evet."

Bir şekilde cevabının sadece soruma değil, düşüncelerime de yanıt olduğunu biliyordum. O benim zihnimi tam olarak okuyamıyordu, tıpkı benim onunkini okuyamadığım gibi. Yine de onu içimde hissediyordum. Duyguları, kalplerimizi senkronize bir şekilde atması için birbirine bağlayan görünmez bir ip boyunca titreşiyordu. Onun hayranlığını ve koruyucu enerjisini hissetmek en tatmin edici duyguydu. Onun hakimiyeti. Bana tapınmak için doğuştan gelen ihtiyacı. Sıcaklığını.

İç çekerek ve memnun bir şekilde ona sokuldum. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"Arada bir koşabilirsin," dedi ve başımın üstünü öpmeden önce saçlarıma gülümsedi. "Seni kovalamayı umursamam. Sadece sonuçlarına hazırlıklı ol."

"Beni becermen gibi sonuçlar mı?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi, içimden çıktı ve fermuarını çekmeden önce beni ayaklarımın üzerinde sabitledi. Düğmesini kopardığım için yapabileceğinin en iyisi buydu. Bu da onu kalçalarına kadar inen bir çift seksi kot pantolonla bıraktı. Ayakkabı yoktu. Ayakları üşüse de yorum yapmadı. Kurdunun onu kontrol altında tuttuğundan şüpheleniyordum.

Parmaklarımızı birleştirdi ve elimi dudaklarına götürerek bileğime bir öpücük kondurdu. "Şenlik ateşi mi yoksa duş mu?"

"Şenlik ateşi," dedim. "O piçlerin yanışını izlemem gerek."

Sırıttı, içinden onay yayılıyordu. "Ben de."

"Ama sonra duş alabiliriz. Belki sonunda bana onu nasıl kullanacağımı gösterebilirsin."

Kaşı kalktı. "Duşun nasıl çalıştığını bilmiyor musun?"

"Banyonda vakit geçirdikten sonra oluşan su birikintilerini fark etmedin mi?"

"Sadece şımarıklık yaptığını sanıyordum."

Homurdandım. "Evet, hayır. Senin duşun ve ben arkadaş değiliz. Ben gölleri kullanarak büyüdüm, hatırladın mı?"

Uzun bir süre beni inceledi, sonra başını arkaya attı ve ondan pek duymadığım bir sesle güldü. Neşe, merak ve düpedüz eğlence doluydu. "Oh, Katriana. Birlikte paylaşacağımız hayat."

Beni kollarının arasına aldı, annemin sakladığı dergilerdeki damatların gelinlerini taşıdığı gibi taşıdı.

Hatırladıkça kalbim sızlıyordu. O bir

kurttu.

Ama hiç bilmiyordum.

Başka ne gibi sırlar sakladığını ve onları bulup bulamayacağımı merak ettim. Belki de bilmem gerekmiyordu.

Ya da belki de benim için her zaman tasarladığı kader buydu.

Bir Alfa erkeğiyle eşleşti. Korunuyor. Aşık. Ve sonunda kendime ait düzgün bir aile kurdum.

Kötü bir hayat değil.

Hayır, diye düşündüm Elias ceset yığınına bir meşale

tutarken.

Hayır, hatta bu hayata harika hayat diyecek kadar ileri gidebilirim.

Ander'e karşı rahatladım.

Gülümsedim.

Düşmanlarımızdan geriye kalanların alevler içinde kalışını izlerken.

Çok yaşa Andorra Sektörü, diye düşündüm. Ve unutmayın, eğer bana ya da dostuma bulaşırsanız, sizi yok ederiz. Son.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

Bir Yıl Sonra

"NASIL ARE ŞEYLER İÇİNDE GÖLGELİKLER SEKTÖR?" I sordu, evdeki ofis koltuğumda dinleniyorum.

Katriana kullanılmayan yatak odalarından birini, bana yemek masamızdan daha iyi hizmet veren bir toplantı alanına dönüştürmeme yardım etmişti. Daha önce böyle bir yere ihtiyacım olmamıştı ama ikinci ve üçüncü üç aylık dönemdeki cinsel ihtiyaçları çatı katımdan ayrılmayı neredeyse imkânsız hale getirmişti.

Oğlumuz doğduğu için artık daha iyiydi. Ama onları yakınımda tutmayı tercih ettiğim için burada kalmayı seçtim.

Dušan gülümsedi. "Serum meselesini hallettiğimden beri işler düzeldi."

Evet, tüm bunları çözmesi biraz zaman almıştı. Ayrıntıları sormadım ama yeni eşini ve Kül Kurtlarının Enfekte'yi yaratan virüse yatkınlığını içerdiğini anladım.

Aramızdaki temel genetik fark buydu-X- Klanı Kurtları Enfekte'den hiç etkilenmiyordu. Ama Kül Kurtları hastalığa yakalanabiliyordu ve bu da

oldukça ölümcül bir melez. Andorra Sektörünün üyeleriyle çiftleşen Kül Kurtlarını korumak için bazı önlemler almamızın nedeni de buydu. Bu Dušan'ın taleplerinin bir parçasıydı. Buna ihtiyacımız olduğundan değil. Dişileri zaten koruyacaktık.

Serum meselesine atıfta bulunarak, "Bunun halledilmiş olmasına sevindim," diye cevap verdim. "Umarım bu, geleceğimizde başka bir ticaret anlaşması olduğu anlamına gelir."

"İşte tam da bu yüzden aradım," diye söylendi. "Şey, bir de Kış Sektöründe neler olup bittiğini sormak için."

Homurdandım. "Bu tam bir karmaşa, olan bu." Babam geçen gün beni arayıp durumu özetledi.

"Devrim söylentileri duyuyoruz," dedi Dušan, bir ağaca yaslanıp parmaklarını siyah saçlarında gezdirirken. "Görünüşe göre kötü şöhretli Aynalar Kraliçesi'nin elleri dolu."

"Her zaman öyle değil mi?" Ben sordum. Kuzey Kutup Dairesi'ndeki Kış Sektörü, sadece bir Alfa - bir dişi - ve onun üç Omega erkek eşinin bulunduğu kötü şöhretli bir Beta çemberiydi. Onlardan herhangi biriyle çiftleşmeyi acımasızca reddediyor, hepsini dikkatini çekmek için yarışmaya zorluyordu.

Ne kadar aşağılık, acımasız bir kadın.

Birçoğu ondan nefret ediyordu, çünkü dünyamızda Omega dişilerinden bile daha nadir bulunan değerli erkek Omegaları elinde tutuyordu. Alfa dişiler de bir o kadar nadirdi. Bu yüzden onun sözde kraliyet statüsü.

Shadowlands Sektör Alfa'sı "İskandinav Sektörünün onları alt etmesini destekliyorum," diye itiraf etti. "Mesajı babana ilettiğinden emin ol."

"Ya da ona kendin söyleyebilirsin, çünkü görünüşe göre onunla da ticaret anlaşmaları yapmışsın," diye önerdim.

Alfa'nın dudakları kıvrıldı. "Demek size bundan bahsetti."

"Daha önce de belirttiğiniz gibi, o benim babam," diye cevap verdim,

onun eğlencesiyle eşleşiyor. "Bir gün benimle oyun oynamaya çalışmayı bırakacaksın."

Dušan sırıttı. "Evet, belki. Ama yakın zamanda değil."

"Tabii ki hayır. Bu sıkıcı olurdu." Kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi bana ne takas etmek istediğini söyle."

Sektörünün neye ihtiyacı olduğu ve karşılığında ne sunmaya istekli olduğu üzerine bir tartışmaya daldığımızda tüm şaka izleri ciddi maskesinin içinde kayboldu. Hiçbir şey söylemedim, şartlarını dinledim ve her birinde neyi sevip neyi sevmediğimi not ettim. Bitirdiğinde başımı salladım. "Bunu konseyime götüreceğim ve irtibatta olacağım."

Bir nefes , bakışlarında bir saygı pırıltısı parlıyordu. "Güzel. Bu yönünü seviyorum, Cain. Diktatörlerin kolayca hüküm sürebildiği bir dünyada diplomasi için çabalıyorsun."

" olarak, Kış Sektörü," dedim. "Kesinlikle."

Kapı aralığında bir hareketlilik hissedince, "Yakında sizinle temasa geçeceğim," diye söz verdim.

Dušan her zamanki gibi vedalaşmadan gitti, tam o sırada eşim kalçasına yapışmış oğlumuzla içeri girdi. Parmaklarını kızın kızıl saçlarına dolamış, tercih ettiği şekilde çekiştiriyordu.

Baba gibi, oğul gibi.

Ben de arkadaşımın saçını çekmekten zevk alırdım. Sadece biraz farklı bir şekilde.

Uzayan kumral saçları ışıkta parlıyor, altın rengi gözleri ofisimin etrafına bakarken küçük burnu seğiriyordu. Muhtemelen gelişmiş işitme duyusuyla hangi sese kulak misafiri olduğunu merak ediyor ve uygunsuz bir şey var mı diye kokluyordu.

"Dusan'la her şey yolunda mı?" Katriana sordu, yüzü anne sıcaklığıyla parlıyordu. Anneliği gerçekten çok iyi taşıyordu. Ona bir bebek daha vermek için sabırsızlanıyordum. Ama onun en azından bir ya da iki yıl beklemek istediğini biliyordum.

Bu da kızgınlık döneminde dikkatli olmak anlamına geliyordu. Hoşlanmadığım bir şeydi. O da hoşlanmıyordu.

"Ander?" diye sordu ve bana bilmiş bir gülümseme verdi.

"Dušan ve halkı iyi," diye cevap verdim. "Enfekte'yle mücadele etmenin bir yolunu bulduğundan şüpheleniyorum ama bunu doğrulamadı. Umarım sektörünün güvenliği için bunu yapmıştır."

"Ben de," diye mırıldandı. "Ash Wolves'un bağışıklığı olmadığını bilmiyordum."

"Söylentiler duymuştum ama geçen yılki takasımız, Omegalar için güvenlik önlemleri almamı söylediğinde bunu doğruladı." Bir omzumu kaldırdım. "Umarım öğrendiklerini bilim adamlarımıza aktarır, böylece eski kurtlarını daha iyi koruyabiliriz."

Katriana başını salladı. "Evet, ben de öyle umuyorum." Bir an beni düşünerek alt dudağını dişledi. "Samuel aradı. Akşam yemeğine gelmek istediğini söyledi."

"Yine mi?" Lanet Alfa oğlumu en az benim kadar seviyor gibiydi. Katriana'nın uzak amcası olduğu için bir tür ailevi yükümlülük hissettiğini sanıyordum.

Annesinin kurt olmasını ve bundan hiç bahsetmemesini bir türlü atlatamamıştı. Onu gerçekten suçlayamazdım. Samuel'i de Sektör Alfa'sı olarak bana söylemediği için pek affetmiş sayılmazdım. O geceki Omega ve Alfa toplantısına kadar bunu fark etmediğini iddia etmişti - ki bu yüzden kur yapma konusundaki fikrimi desteklemişti. Bir Omega'ya ilgi duyduğunu sanmıştım ama hayır. Onun ilgilendiği yeğeniydi.

Bunu göstermenin ne kadar boktan bir yolu.

"En sevdiğin kişi olmadığını biliyorum ama Quim'le iyi," diye mırıldandı ve oğlumuzu başından öptü. Oğlumuz annesinin ilgisine hayran kalarak mutlu bir şekilde miyavladı. "Öyle değil mi, bebeğim?" diye sordu ona. "Sammy amcanı seviyorsun, değil mi?"

Sırıttım. "Umarım konuşmayı öğrendiğinde ona böyle seslenir." Çünkü Samuel bundan nefret ederdi.

"Oh, oluyor," diye yanıtladı. "Güven bana."

"Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?"

"Hmm, sadece iki kez," dedi kapıya yaslanarak. "Ve yaklaşık altı saattir beni düğümlemeye çalışmadın, bu yüzden

yakında ikna edilmeye ihtiyacı olabilir."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Öyle mi?" Ona doğru ilerlemek için masamdan kalktım. "Şimdi biraz ikna etmeye ne dersin?"

"Oğlunuzun bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir." "Ona bir şişe verip yatağına yatıracağız."

"Evet, çünkü geçen sefer çok işe yaramıştı," diye kestirip attı.

Onu kapıya doğru sıkıştırdım, öpmek için eğildim, Quim'i çok kızdırdım, o da beni kıkırdatan küçük bir hoşnutsuzluk hırıltısı çıkardı. "Küçük Alfa'mız şimdiden babasının sınırlarını test ediyor." Ufaklığın burnuna vurdum ve ona gülümsedim. "İyi şanslar, küçük kurt."

Yanıt olarak parmağımı ısırmaya çalıştı, ondan gelen seslerden bir diğeri.

"Annene karşı çok korumacısın," diye düşündüm gururla. "Bir gün iyi bir Alfa olacaksın."

"Ve etrafım testosteronla çevrili olacak," diye mırıldandı Katriana.

"Bir dahaki sefere bir kız için deneyebiliriz," diye teklif ettim.

"Aklından bile geçirme," diye tersledi parmağıyla beni göstererek. "Henüz hazır değilim. Ve önce bana en az bir yıl orgazm borçlusun."

Düpedüz güldüm. "Sadece bir yıl mı?"

"On yıl isterdim ama ikimiz de biliyoruz ki o zamana kadar bir bebek daha isteyeceksin."

"Aynen öyle," diye onayladım, koridordan odamıza doğru ilerlerken onu takip ettim. Bu yürüyüşü biliyordum. Kalçalarının salınımını. Kokusunun niyetini. Küçük Quim'imizin uyumayı kabul ettiğini varsayarsak, bana istediğimi verecekti.

Ve öyle olsa iyi olur.

Çünkü arkadaşımın da dediği gibi, ona bir yıllık orgazm borcum vardı.

Hayır, ona çok daha fazlasını borçluydum.

Zevk dolu bir hayat. Biraz da acı. Ve mutluluk dolu bir dünya.

Oğlumuzu odamızın köşesindeki yuvasına yatırışını büyük bir saygıyla izledim, kalbim her ikisine de hayranlıkla doldu.

Varlığım tamamlanmıştı.

Benim dünyam bir mükemmellik eseri.

Katriana mırıldanırken Quim sustu, Katriana'nın mırıltısı tıpkı benimkinin ona yaptığı gibi onu rüyalarına gönderiyordu.

Ama döndüğünde, aklındaki son şeyin uyku olduğunu biliyordum.

"Beni yatağa götür, dostum," diye talep etti.

Gülümsedim ve elimi boynunun arkasına doladım. "Bu kulağa bir emir gibi geldi, Omega. Bu konuda ne yapmalıyım?"

"Bana Alfa'mın kim olduğunu hatırlatır mısın?" diye sordu, masumca gözlerini kırpıştırarak.

"Mmm, bunu yapabilirim," diye cevap verdim, elbisesini yukarı ve başının üzerine çekmeden önce ağzını cezalandırıcı bir öpücükle aldım. "Şimdi şu yatağın üzerine çık ve bacaklarını benim için aç." Bir adım geri attı ama onu belinden yakalayıp bir kez daha kendime çektim. "Ve, Katriana?"

Yutkundu, gözleri sevdiğim o şaşkın ifadeye büründü. "Evet?"

"Benim için ıslanmış olsan iyi edersin," dedim alt dudağını ısırarak. Sonra kıçına bir şaplak atarak onu serbest bıraktım.

Yatağa doğru emekledi, sonra omzunun üzerinden ağırbaşlı bir şekilde baktı. "Ander?"

Kaşlarımı kaldırarak onu konuşmaya davet ettim.

"Senin için her zaman ıslağım," dedi, ben inlerken gülümseyerek. Benim kadınım.

Alttan üstten.

Eğer bu şekilde oynamak istiyorsa, o zaman yapacağımız şey tam olarak buydu. Çünkü ben bu kadın için yaşadım ve nefes aldım.

Dostum.

Benim

sonsuzluğu

m.

Hayat arkadaşım.

Kıyafetlerimi çıkardım, bacaklarını tam istediğim gibi açmasını, kayganlığının kremsi kalçalarını kaplamasını izledim.

Benim, diye düşündüm, ona doğru adım atarken. Sonsuza dek benim.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Andorra Sektöründen henüz ayrılmaya hazır değilseniz, Daciana ve Elias X-Clan: Thehakkında daha fazla bilgiyi Deney.

X-Clan dünyası, daha önce okuduğunuz Winter's Arrow hiçbir şeye benzemeyen uğursuz bir Pamuk Prenses yeniden anlatımı olan ile devam ediyor.

Kül Kurtları hakkında daha fazla şey okumak ister misiniz? Neler olduğunu öğrenmek için Mila Young'ın Gölgeler Bölgesi kitabına göz atın.
Dušan'ın sevkiyatından kaçan Omega'nın başına gelenler.

Zombi 2099 Koleksiyonu'ndaki diğer kitapları da almayı unutmayın - Doğaüstü varlıklar, aşk dolu bir dünya.ve kıyamet temalarıyla

OceanofPDF.com

Andorra Sektörü'nü yazdıktan sonra Daciana ve Elias'ı düşünmeden edemedim, bu yüzden yazmaya devam ettim. Anlattıkları hikaye
Sonsuza dek hatırlayacağım güzel bir romana dönüştü.

X-Clan: Deney

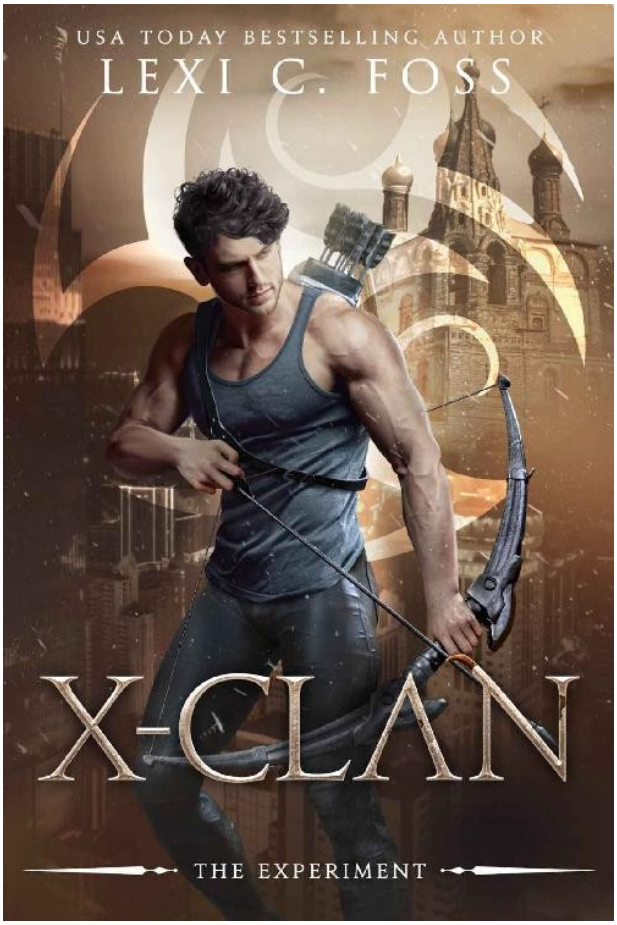

Daciana
Ben bir teklifim. Bir test. Hakkında çok az şey bildiğim bir anlaşmanın piyonuyum.

Andorra Sektörüne uçun.
Deney yapmalarına izin
verin.

Bir X-Clan Wolf Alpha ile çiftleş.
Umarım en iyisi olur.

Bunlar benim emirlerim. Benim kaderim. Şu anki varlığım. Kaçacak yer yok ve ay da görmezden gelemeyeceğim bir saat. Genetiğimizin varsayarsak, bu Alfalardan biri beni sahiplenecek. Ve eğer değilse, bu ölümden daha kötü bir kader.

Tik tak.
Bir seçim yap.
Geleceğiniz buna bağlı.

Elias
Küçük, güzel sarışın kurt, genç yaşına göre çok fazla acı gördü.

Onu düzeltmek istememe
neden oluyor. Ona tapmak
için.
Ona bu dünyada iyi şeyler de olabileceğini göstermek için.
Ama geleceğimiz bir deneye bağlı.

Ya uyumludur ya da değildir. Ay
kaderimizi belirleyecek, ya da belki de içimdeki kurt buna bizim için karar verecek. Çünkü her geçen an, kalbimde benim olduğunu bildiğim dişiyi sahiplenmemek daha da zorlaşıyor.

Koş, koş, ufaklık. Ve
sakın arkana bakma.
Eğer seni yakalarsam,
.

Not: Bu, karakterlerin yer aldığı bağımsız bir romandır Andorra Sektöründen, X-Clan Serisinin Birinci Kitabı. Omegaverse öğeleri içeriyor ve sonsuza dek mutlu sonla bitiyor.

X-Clan: Deney

OceanofPDF.com

X-Clan Evreni Winter's Arrow ile Devam Ediyor...

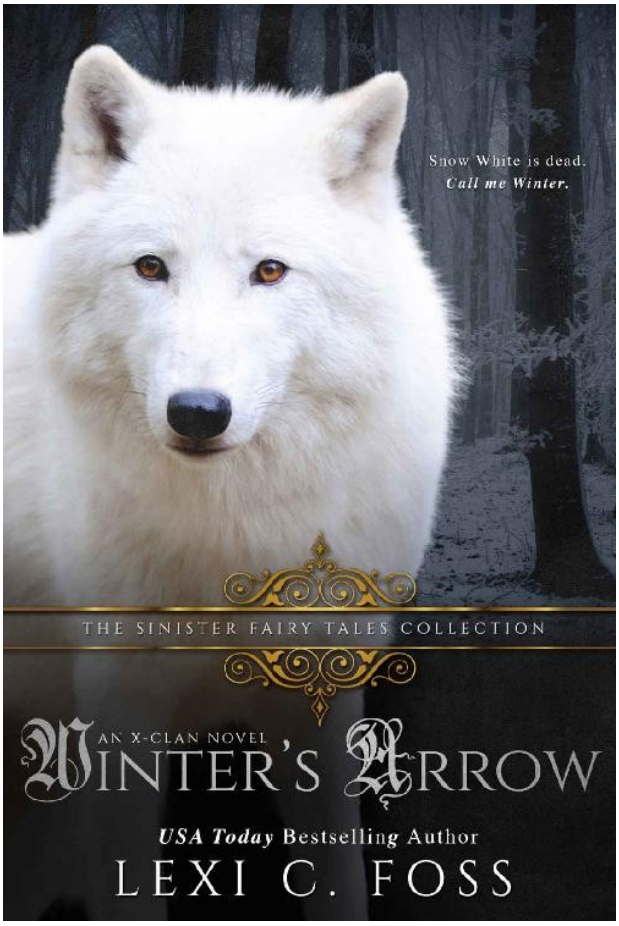

Gerçek aşk bir efsanedir.
Bir numara.
Kahramana boyun eğdirmenin ve ondan her şeyi almanın bir yolu.

Kış Karı
"Gerçek aşkım" beni öldürtmek için üvey annemle komplo kurdu ve tahtımı çaldı.

Ama başarısız oldular.

Saklanıyordum ve intikamımı rafine ediyordum. Artık bir zamanlar beni yanlış anladıkları genç kız değilim. Onlar için geliyorum. Ve krallığım için de.

Kurtlar varken cücelere ne gerek var? Oklar
varken kılıçlara ne gerek var?

Eskiden adım Kar'dı. Şimdi bana Kış'ın Oku diyorlar. Çünkü hepsini yok etmek için buradayım.

Kazek Flor
Ben bir prens değil, bir Alfa'yım. Ve istediğimi istediğim zaman alırım. Bu yüzden ormanda ölmek üzere olan bir Omega prensesi bulduğumda, onu aldım ve benim yaptım.

Onu eğiteceğim. Onu cesaretlendir. İntikamını almasına yardım edeceğim.
ona borçlu. Sonra birlikte Kış Sektörü'nü ve kötü kalpli Aynalar Kraliçesi'ni alaşağı edeceğiz.

Hızlı koşun, küçük kurtlar.
Eski prensesiniz benim yanımda yükselmek üzere. Ve senin kanına susadık.

Yazarın Notu: Bu bağımsız bir Pamuk Prenses yeniden anlatımıdır ve X-Clan Omegaverse evreninde geçmektedir.

Kışın Oku

OceanofPDF.com

Dušan ve kaçak Omega'sına ne olduğunu öğrenmek ister misiniz? Mila Young tarafından yazılan Shadowlands Sector'e göz atın:

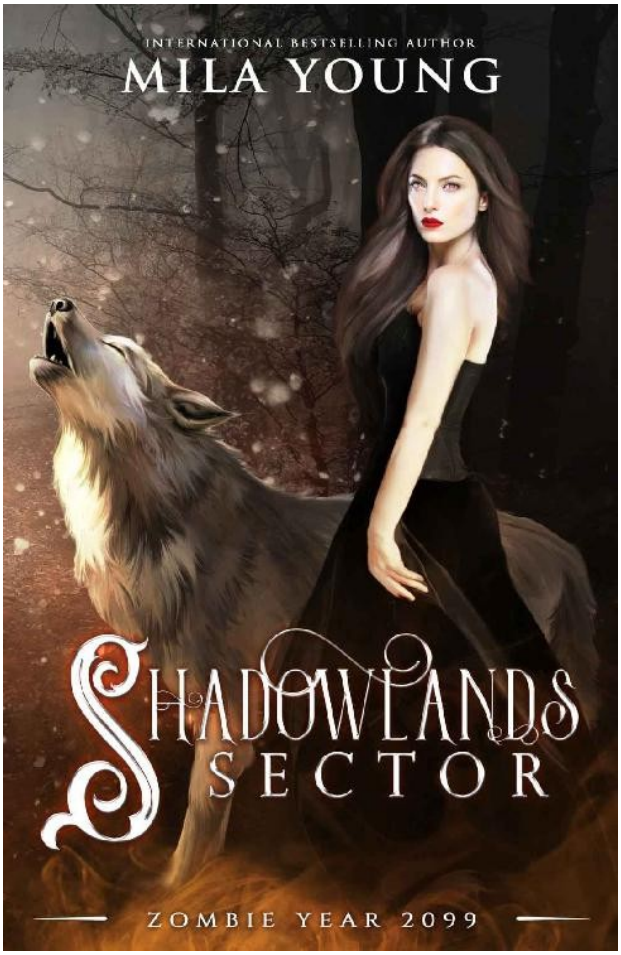

Bana dışlanmış, zayıf diyorlar.

Hayatım boyunca hayatta kalmak için savaştım, aileme yapılan bir saldırıdan kaçarken kendimi Kül Kurtları'nın yanında saklanırken buldum. Bu hamle benim en büyük hatam olabilir. Ve ben hataların kraliçesiyim.

Kırıldığıma inanmalarına izin veriyorum, yalanlara inanmalarına izin veriyorum. İstedikleri her şeye inanmalarına izin veriyorum...

Gerçek.

İçimde dişlerden, pençelerden ve korkunç bir ihtiyaçtan oluşan bir canavar var. Yutuyorum onu, saklanıyorum Normalmişim gibi davranıyorum. Ama ben normal değilim. Her şeyim normal.

Bağlanmak bizi kurtaracak tek şey. Beni ve Ash sürüsünü. Sadece içimdeki karanlıkla savaşacak kadar güçlü ve kalacak kadar vahşi birine ihtiyacım var.

Üç acımasız alfa, ne olduğum gerçeğini bana yardım edecekler mi?

Bu, alfa koruyucuları, kurt şekil değiştirenleri ve ateşli sahneleri sevenler için bağımsız bir şekil değiştiren paranormal romantizm hikayesidir.

Shadowlands Sektörü

OceanofPDF.com

Zombi Yılı 2099

Anna Edwards - Dondurulmuş Sektör

Lexi C. Foss - Andorra Sektörü

Nala Kingsley - Voodoo Sektörü

Kira Nyte - Hellsbreath Sektörü

Erin Bedford - Kalp Sektörü

Lucy Auburn - Kraliçe Sektörü

Mila Young - Shadowlands Sektörü

Melody Rose - Kraliyet Vampir Sektörü

OceanofPDF.com

A K N O W L E D G M E N T S

Tüm bu fikir Erin Bedford olmadan var olamazdı ve
Zombi 2099 Projesi. Bu koleksiyona dahil olduğum ve diğer yazarlarla birlikte çalışmaktan keyif aldığım için çok müteşekkirim. Kıyametin bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi?

Her zaman gibi, tüm desteği ve sevgisi için ve teslim tarihi geldiğinde yemek yememi sağladığı için eşime teşekkürü bir borç bilirim. Hayat ortağım olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Bu kitap ben olmasaydım mümkün olmazdı.
alfa/beta takimi: Katie, Allison, Jean ve Diane. Okuduğunuz ve Ander'i hizada tutmama yardım ettiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim.

Tüm virgüllerimi düzelttiğin için teşekkürler Bethany. Hala nefret ediyorum.
ve yerleştirilmelerini belirleyen kurallar. Bir gün CMOS kurallarını okuyacağım. Ya da belki bunu size bırakırım ;) Her şey için teşekkür ederim!

Louise & Diane: İkiniz de en çok ihtiyaç duyduğum anda beni ayakta tutuyorsunuz. Tüm yardımlarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.
ve ben seslerle oynamayı bıraktığımda dünyamı yönettiğiniz teşekkür ederim. İkiniz de benim için çok şey ifade ediyorsunuz!

Chas & Kathy: Tüm halkla ilişkiler yardımlarınız ve hayatımı düzenlediğiniz teşekkür ederim. Bana sayısız şekilde yardımcı oluyorsunuz ve sonsuza dek minnettarım.

Ünlü Baykuşlar: Ekibimin bu kadar önemli bir parçası olduğunuz ve beni her zaman gülümsettiğiniz için teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

ARC ekibime ve Enticing Journey Book Promotions'a bu projedeki destekleri için özel teşekkürler.

Ve okuyuculara: Ander ve Kat'e şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu yeni bir dünya, paylaşmak benim için her zaman korkutucudur, ama içindeki sesleri seviyorum. Kazek ve Winter ile oynamak için sabırsızlanıyorum.

Bir dahaki sefere kadar... xx

OceanofPDF.com

A B O U T L E X I C . F O S S

USA Today Çok Satan Yazarı Lexi C. Foss karanlık dünyalarda oynamayı seviyor, Özellikle de ısıranları. Kocası ve tüylü çocuklarıyla birlikte Atlanta, Georgia'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, evindeki eşyaların üstünü çizmekle meşgul. yapılacaklar listesi ya da dünyanın dört bir yanındaki tutulmaları kovalamak. İlginç biri, çok fazla kahve tüketiyor ve yüzmeyi seviyor.

Lexi'nin tüm kitapları için en güncel bilgilere erişmek ister misiniz? Haber bültenine buradan kaydolun.

Lexi ayrıca Facebook'taki özel okuyucu grubunda okuyucularıyla takılmayı seviyor - Buraya Katılın.

Lexi'yi nerede bulabilirim?
www.LexiCFoss.com

OceanofPDF.com

A L S O B Y L E X I C . F O S S

Kan İttifakı Serisi - Distopik Paranormal

Chastely Bitten

Royally Bitten Regally

Bitten

Dark Provenance Serisi - Paranormal Romantik

Baelin Varisi '(ÜCRETSİZ!)

Ölümün Kızı

Kaosun Oğlu

Elemental Fae Akademisi - Ters Harem

Birinci

Kitap İkinci

Kitap

Üçüncü

Kitap

Ölümsüz Lanet Serisi - Paranormal Romantik

Birinci Kitap: Kan Yasaları

İkinci Kitap: Yasak Bağlar

Üçüncü Kitap: Kan Kalbi

Kitap Dört: Yaşlı Bağlar Kitap

Beş: Kan Bağları Altıncı

Kitap: Melek Bağları Yedinci

Kitap: Kan Arayıcısı

Mershano İmparatorluğu Serisi - Çağdaş Romantik

Birinci Kitap: Prensin Oyunu İkinci

Kitap: Büyücünün Gambiti

Üçüncü Kitap: Asinin Kefareti

Gece Yarısı Fae Akademisi - Ters Harem

Ella'nın Maskeli Balosu

Birinci Kitap

Noir Islahevi - Ters Harem

Başlangıç

Yeraltı Dünyası Kraliyetleri Serisi - Karanlık Paranormal Romantik

Sonsuza Kadar Mutlu

Taçlandırılmış Sonsuza Kadar

Isırılmış

X-Clan Serisi - Distopik Paranormal

Andorra Sektörü

Kışın Oku

Diğer Kitaplar

Scarlet Mark - Bağımsız Romantik Gerilim

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.